

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Τα Πρωτόκολλα
των Σοφών της Σιών
και
η εβραϊκή
Παγκόσμια Πολιτική

Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών

και η εβραϊκή

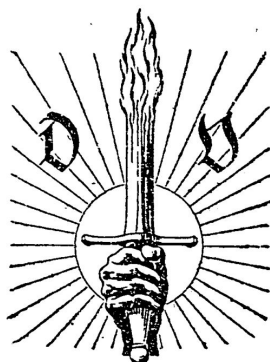
Παγκόσμια Πολιτική

από τον

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

«Είπαμε στις διακεκριμένες προσωπικότητες: “Εμείς θα πάμε στην Παλαιστίνη είτε το θέλετε είτε όχι. Μπορείτε να επιταχύνετε ή να καθυστερήσετε την άφιξή μας, αλλά είναι καλύτερα για εσάς να μας βοηθήσετε, γιατί διαφορετικά η εποικοδομητική μας δύναμη θα μετατραπεί σε καταστροφική που θα φέρει ολόκληρο (!!) τον κόσμο σε μια ζύμωση.”»

«Καΐμ Βάιζμαν, Πρόεδρος του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Οργανισμού. («Εβραϊκή Επιθεώρηση» No.4, 1920).

Γερμανική Εκδοτική Εταιρεία, Δρ. Ερνστ Μποπλ, Μόναχο

Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος, ειδικά αυτά της μετάφρασης.
Πνευματικά δικαιώματα 1923 Γερμανική εκδοτική εταιρεία, Μόναχο

Πρόλογος

Το όνειδος του 20ου αιώνα είναι η εγκατάλειψη της γνήσιας ιδέας του έθνους-κράτους σε όλες τις χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής. Αυτή η ιδέα, όπως και στους προηγούμενους αιώνες, δεν ήταν ακόμη αρκετά ισχυρή για να σχηματίσει ένα αντίβαρο ενάντια στην απολυταρχική μοναρχία, όπως και η ιδέα για το κράτος του Φρειδερίκου του Μεγάλου υπέκυψε στους ήχους των σειρήνων του γαλλικού διαφωτισμού, έτσι και ο 19ος αιώνας χαρακτηρίστηκε από τον πιο ρηχό ιστορικό και βιολογικό υλισμό, σε συνδυασμό με τις αντεθνικές παγκόσμιες οικονομικές ιδέες. Ξεπέρασαν ακόμη και τη δημιουργία του Μπίσμαρκ.

Αυτήν την ατυχή διανοητική προσέγγιση την εκμεταλλεύτηκαν και την διέδωσαν οι Εβραίοι, που αναγνωρίστηκαν σαν ισότιμοι και σαν Ευρωπαίοι. Ο 19ος αιώνας αντιπροσωπεύει την προετοιμασία, ο σημερινός αιώνας τη σχεδόν επιτυχημένη ολοκλήρωση μιας αρχαίας εβραϊκής φιλοδοξίας που εκτείνεται από το «*Θα καταβροχθίσετε όλα τα έθνη που θα σας δώσει ο Θεός σας*» μέχρι σήμερα.

Το ένστικτο, το αρχαίο ένστικτο της ερήμου, η φυλετική ενδογαμία και η εκπαίδευση χιλιετιών, συνέβαλαν στην εκτέλεση ενός σχεδίου που είχε καταγραφεί στα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» στη Βασιλεία το 1897.

Η εμφάνισή τους έβγαλε τις παρωπίδες από τα μάτια εκατομμυρίων Ευρωπαίων. Το παρακάτω βιβλίο έχει σκοπό να περιγράψει τα αδιάψευστα γεγονότα της σημερινής παγκόσμιας πολιτικής και να επιτρέψει στις ειλικρινείς εβραϊκές φωνές – έστω και ακούσια – να καταθέσουν εναντίον τους.

Είναι καιρός πλέον να ξυπνήσει ο κόσμος και να σταματήσει μια για πάντα τους καταστροφείς της εθνικής ιδέας του κράτους.

Μόναχο, Ιούλιος 1923.

Ο
συγγραφέας.

Rosenberg.

Το ακόλουθο έργο, με τις παρατηρήσεις του για τα διάφορα σημεία των Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών, δείχνει μέχρι πού έχει φθάσει σήμερα η πραγματοποίηση αυτού του σπουδαιότερου χρονολογικού εγγράφου. Παράλληλα όμως, τα σημεία που επισημαίνονται με έντονη γραφή, αποτελούν την ουσιαστικά πλήρη συλλογή των πολυαναφερόμενων πρωτοκόλλων και, ως εκ τούτου, της μετάφρασης του έργου που δημοσιεύθηκε από τις εκδόσεις «Vorposten-Verlag», Σαρλότενμπουργκ.

Πίνακας περιεχομένων

	Σελίδα
Πρόλογος.....	1
Εισαγωγή.....	3
Πρώτη Συνεδρία.....	26
Δεύτερη Συνεδρία.....	45
Τρίτη Συνεδρία.....	50
Τέταρτη Συνεδρία.....	55
Πέμπτη Συνεδρία.....	59
Έκτη Συνεδρία.....	65
Έβδομη Συνεδρία.....	68
Ένατη Συνεδρία.....	73
Δέκατη Συνεδρία.....	75
Ενδέκατη Συνεδρία.....	82
Δωδέκατη Συνεδρία.....	87
Δέκατη τρίτη Συνεδρία.....	100
Δέκατη τέταρτη Συνεδρία.....	104
Δέκατη πέμπτη Συνεδρία.....	106
Δέκατη έκτη Συνεδρία.....	110
Δέκατη έβδομη Συνεδρία.....	115
Εικοστή Συνεδρία.....	127
Εικοστή πρώτη Συνεδρία.....	138
Τελευταίες Συνεδρίες.....	140
Επίλογος.....	144

Εισαγωγή

*«Είναι αξιοσημείωτο να διαπιστώσουμε τη διαφορά ανάμεσα στους **στόχους** που οι άνθρωποι πίστευαν ότι υπηρετούσαν όταν επέβαλλαν στον εαυτό τους αυτή την τραγωδία των τραγωδιών – και στο τι σημαίνει το τέλος αυτής της ιστορίας, όσον αφορά το **πραγματικό της έργο**.»*

Ο «Εβραϊκός Κόσμος» του Λονδίνου (10 Μαΐου 1923) με αφορμή την ομιλία του Ρόμπερτ Σεσίλ ότι τα μόνα καλά αποτελέσματα του παγκόσμιου πολέμου ήταν το εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη και η Κοινωνία των Εθνών.

Όταν τα Πρωτόκολλα δημοσιεύτηκαν στη γερμανική γλώσσα στα τέλη του 1919, αμέσως προκάλεσαν τεράστια εντύπωση. Εκατομμύρια ανακάλυψαν ξαφνικά σ' αυτά την ερμηνεία πολλών κατά τα άλλα ανεξήγητων φαινομένων του παρόντος, που ξαφνικά τα πιο σημαντικά τους σημάδια δεν έμοιαζαν πλέον σαν συμπτώσεις, αλλά σαν αποτέλεσμα μιας πρότινος μυστικής, αλλά τώρα αποκαλυμμένης συνεργασίας μεταξύ ηγετών φαινομενικά αμείλικτα αντιμαχόμενων τάξεων, κομμάτων, λαών...

Η δημοσίευση έλαβε τεράστια βαρύτητα από το γεγονός, ότι τα Πρωτόκολλα αποδεδειγμένα δεν ήταν ένα πρόγραμμα που συντάχθηκε εκ των υστέρων, αλλά η αναπαραγωγή ενός κειμένου, που αφορούσε άνδρες που είχαν προειδοποιήσει, πριν από δεκαετίες, τα άτομα που δραστηριοποιούνται στην πολιτική ζωή, χωρίς ποτέ αυτό το κείμενο να λάβει την απαραίτητη προσοχή.

Είναι αυτονόητο, ότι όταν η έκδοση του βιβλίου – παρ' όλες τις προσπάθειες – δεν μπορούσε πλέον να αποτραπεί και δεν μπορούσε πλέον να αποσιωπηθεί, ενάντια σε αυτό το γεγονός στράφηκαν οι πιο βίαιες επιθέσεις από ολόκληρο τον εβραϊκό παγκόσμιο Τύπο. Οι εκδότες υποστήριξαν ότι το έργο είχε παραδοθεί στη βρετανική κυβέρνηση από Ρώσους το 1906 και βρισκόταν στο βρετανικό μουσείο σε συγκεκριμένο αριθμό. Η εβραϊκή εκστρατεία ξεκίνησε για πρώτη φορά εδώ. Μια ανακοίνωση από το «Εβραϊκό Γραφείο Τύπου της Ζυρίχης» έκανε το γύρο σε όλες τις εβραϊκές εφημερίδες και στις εφημερίδες εβραϊκής επιρροής όλων των κρατών (και αυτό είναι τα 9/10 όλων των σημαντικών εφημερίδων), σύμφωνα με την οποία, επρόκειτο για μια κραυγαλέα επινόηση. Ένα μέλος της Εταιρείας Μουσείων της Ζυρίχης, για να μάθει την αλήθεια, ρώτησε το Λονδίνο εάν το ρωσικό έργο κατά-γράφεται στους αριθμούς 3296 και 17. Ένας χριστιανός λόγιος στο Λονδίνο απάντησε ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια. Συνεπώς, ένα από τα με-γαλύτερα ψέματα των «αντιδραστικών αντισημιτών» αποκαλύφθηκε ως τέτοιο (βλέπε π.χ. το «Εβραϊκό Βήμα» (La Tribune Juive), No. 65, 1921).

Ο Μονσινιόρ Ερνέστ Ζουάν (Ernest Jouin) ο οποίος είχε μεγάλη επιτυχία στην αποκάλυψη των εβραϊκών σχεδίων στο Παρίσι, διεξήγαγε έρευνες και στο Λονδίνο, με αποτέλεσμα το εν λόγω έργο να βρεθεί στην πραγματικότητα στο Βρετανικό Μουσείο με αριθμό 3926 d 17. Σφραγίδα εισόδου 10 Αυγούστου 1906 (Ο Ιουδαιομασονικός κίνδυνος «Le péril judéo-maçonnique», Παρίσι, 1921, σ. 82). Όπως βλέπετε, οι Εβραίοι έδωσαν έναν ψεύτικο αριθμό, αλλάζοντας κάποιους αριθμούς και μετά ανακοίνωσαν στον κόσμο ότι το απαίσιο έργο δεν υπήρχε, ότι οι αντισημίτες έλεγαν ψέματα...

Τέτοιες προσπάθειες έχουν γίνει αρκετές φορές. Έτσι, η γερμανική επαρχία του εβραϊσμού διέδωσε για λίγο το μύθο, ότι τα «Πρωτόκολλα» είχαν αντιγραφεί σε μεγάλο βαθμό από το μυθιστόρημα «Biarritz», ένα «αντισημιτικό φυλλάδιο». Το εν λόγω μυθιστόρημα του 1869 το δανείστηκε τώρα η Κρατική Βιβλιοθήκη του Μονάχου, και η «Γερμανική Εθνική Ένωση Προστασίας και Άμυνας» (Deutschvölkische Schutz- und Trutzbund), τοπική ομάδα της Νυρεμβέργης, απονέμοντας ένα μεγάλο βραβείο στην επιτυχία της απόδειξης του παραπάνω ισχυρισμού. Το βραβείο εκκρεμεί ακόμη σήμερα. Η δεύτερη προσπάθεια παραπλάνησης ήταν ανεπιτυχής.

Το ίδιο συνέβη και με τον ισχυρισμό που προερχόταν από το γκέτο του Παρισιού ότι οι Ρώσοι αντισημίτες είχαν λεηλατήσει τον «Ο διάλογος στην κόλαση μεταξύ Μακιαβέλι και Μοντεσκιέ» (Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu) του κυρίου Ζολί (Maurice Joly) του 1871. Πράγματι, διαπιστώθηκε ότι αυτός ο ίδιος ο Ζολί ήταν Εβραίος (Μόουζες Ζοέλ) και ένας από τους ηγέτες της κοινότητας.

Κατά τα άλλα, όσοι γνωρίζουν τον Ιουδαϊσμό ισχυρίζονται όμως ότι οι ιδέες και τα σχέδια των Πρωτοκόλλων δεν σημαίνουν κάτι το πρωτόγνωρο στην εβραϊκή ιστορία, αλλά μπορούν να αποδειχθούν στην εβραϊκή λογοτεχνία σε όλους τους αιώνες μέχρι σήμερα.

Παρόμοια με τις προαναφερθείσες απόπειρες εξαπάτησης, υπήρξε μια σειρά άλλων ελιγμών για να παρουσιαστούν τα πρωτόκολλα σαν πλαστά· αλλά όλες οι προσπάθειες της εφημερίδας «Το Εβραϊκό Βήμα» (La Tribune Juive), της «Ο εβραϊκός λαός» (Le peuple juif), της «Το Ισραηλιτικό Σύμπαν» (L'Univers israélite), της «Ισραηλιτικά αρχεία» (Archives israélites), του «Ο Εβραϊκός Κόσμος» (The Jewish World), της «Εβραϊκής Επιθεώρησης» (Jüdischen Rundschau), του «Ισραηλίτης» (Israeliten), της «Ισραηλιτική οικογενειακή εφημερίδα του Αμβούργου» (Hamburger Israelitischen Familienblattes), και όλων των άλλων φανερών και κρυφών εβραϊκών εφημερίδων και περιοδικών κατέληξαν σε νέες ήττες. Μέσα από αυτές τις προσπάθειες όμως, η πιθανότητα της γνησιότητας έγινε βεβαιότητα ακόμη και σε πολλούς που την αμφισβητούσαν και η εξιστόρηση ότι η ρωσική μυστική αστυνομία το 1897, μετά το Συνέδριο της Βασιλείας, απέκτησε ένα αντίγραφο των πρακτικών, των ομιλιών, των συσκέψεων, ή όπως αλλιώς θέλετε να ονομάσετε αυτή τη συλλογή, και την παρέδωσε στον Σεργκέι Νίλους (Sergei Nilus), – ακόμα και σήμερα ζει κρυμμένος στη Ρωσία – γνωστός σαν ειδικός του εβραϊσμού, για να την εκδώσει, παρέμεινε η πιο πιθανή.

Είναι αυτονόητο ότι στο αντιεβραϊκό στρατόπεδο αναζητούσαν τον πραγματικό συγγραφέα των Πρωτοκόλλων και ερευνούσαν τα γραπτά των σημαντικότερων Σιωνιστών και των συμμετεχόντων στο Συνέδριο της Βασιλείας του 1897. Ο λόγος γίνεται κυρίως για τρεις άνδρες: τον Τέοντορ Χερτσλ (Theodor Herzl), τον Μαξ Νορντάου (Max Nordau) και τον Άσερ Τσβι Χιρς Γκίνσμπεργκ ή Άχαντ Χά'αμ (Asher Zvi Hirsch Ginsberg ή Ahad Ha'am).

Τα ημερολόγια του Τέοντορ Χερτσλ δημοσιεύτηκαν μόλις το 1922, αλλά το ύφος τους αποκαλύπτει έναν διαφορετικό χαρακτήρα από τα πρωτόκολλα, αν και είναι ξεκάθαρο και από αυτά ότι αυτός ο παθιασμένος Εβραίος ήταν καλά ενημερωμένος για τη δύναμη της εβραϊκής μεγάλης χρηματοδότησης, επειδή γνώριζε ακριβώς πόσο καρκινογόνος ήταν η ιδιωτική χρηματιστηριακή αγορά για τους λαούς της Ευρώπης και πρότεινε μέτρα άμυνας για το **εβραϊκό κράτος** (βλέπε παρακάτω). Ακόμα και η δημόσια ομιλία του δεν έμεινε ελλιπής σε σαφήνεια και σε απειλητικό τόνο, παρά την «αφοσίωσή» του. Επίσης, είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα μια ομολογία του σιωνιστή Λίτμαν Ρόζενταλ (Littmann Rosenthal) που δημοσιεύθηκε το 1919 (στην εφημερίδα «Αμερικανικά Εβραϊκά Νέα» (American Jewish News) της 19ης Σεπτεμβρίου), όπου αναφέρεται ότι ο Μαξ Σάιμον Νορντάου έδωσε μια ομιλία στο Παρίσι το 1903 (!) και ότι «προφήτευσε» τον Παγκόσμιο Πόλεμο, τη Συνδιάσκεψη Ειρήνης και την Εβραϊκή Παλαιστίνη σαν προτεκτοράτο της Αγγλίας. Δηλαδή αυτό ακριβώς που ξεκίνησε το 1915 και τελείωσε το 1919 στο Σαν Ρέμο με τη βρετανική εντολή. Σε αυτή την ομιλία, ο Νορντάου είπε μεταξύ άλλων: «Ο Χερτσλ γνωρίζει (!) ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια τρομερή αναταραχή για ολόκληρο τον κόσμο.» ο Χερτσλ το **ήξερε**· γιατί; Επειδή **γνώριζε** τις δυνάμεις που εργάζονταν συνειδητά για την καταστροφή. Και η «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische Rundschau) του Βερολίνου ανέφερε με σχεδόν αφοπλιστικά αφελή τρόπο στο Νο. 86, του 1919, είκοσι δύο χρόνια αργότερα:

«Δύο πράγματα πρέπει να γίνουν σαφή: ότι οι αγγλικές (!) διακηρύξεις δεν είναι μια θαυμάσια σύμπτωση, αλλά **το αποτέλεσμα μιας προγραμματισμένης (!) εικοσιπενταετούς εργασίας** του εβραϊκού λαού για τον εβραϊκό λαό, και μετά ότι δίνουν στον εβραϊκό λαό νέες ευθύνες και προσαρμογές (!) και για την **εθνική του ασφάλεια** ζητούν μια απόδοση προσανατολισμένη στο στόχο που είναι πρωτόγνωρη στην ιστορία μας.»

Αυτό είναι περισσότερο από ό, τι μπορεί να ζητήσει κανείς με απλά λόγια από ένα εβραϊκό στόμα· και είτε η παγκόσμια εβραϊκή χρηματιστηριακή αγορά πιστεύει ότι οι στόχοι της έχουν επιτευχθεί ή όχι, το ότι υπάρχει **ένα σχέδιο**, ένα σχέδιο δεκαετιών, πίσω από τη σημερινή εβραϊκή παγκόσμια πολιτική το παραδέχεται ανοιχτά. Αυτά είναι τα πράγματα που απορρέουν, σαν να λέγαμε, ασυνείδητα από τις γραφίδες των Εβραίων, και γι' αυτό είναι τόσο πιο πολύτιμες μαρτυρίες.

Όμως, ανεξάρτητα από το πόσο καλά ενημερωμένοι μπορεί να ήταν ο Νορντάου και ο Χερτσλ, τις προτάσεις που αναφέρονται στις διαλέξεις – παρόλο που σίγουρα συμμετείχαν στην εκπόνησή τους – δεν τις έγρα-

ψαν οι ίδιοι.

Η υπόθεση της Λέσλι Φράι (Λουίζ ντε Σισμάρεφ) πιθανότατα πλησιάζει πολύ πιο κοντά στην αλήθεια όταν προσπαθεί να αποδείξει στο «Παλιά Γαλλία, Παρίσι» (vieille France), ότι ο Άχαντ Χά'αμ, ο οποίος ζει σήμερα στην Ιερουσαλήμ και υμνείται από όλους τους Σιωνιστές σαν ο «μεγάλος προφήτης», ένας από τους σημαντικότερους Εβραίους συγγραφείς, είναι και ο πραγματικός συγγραφέας των «Πρωτοκόλλων». Το γραπτό που αφιερώθηκε σε αυτήν την έρευνα (μεταφρασμένο στα ρωσικά και γερμανικά) «Ο συγγραφέας των Πρωτοκόλλων Άχαντ Χά'αμ, και ο Σιωνισμός» (L' auteur des Protocols Achad-ha' Am, et le Sionisme) είναι αρκετά ενδιαφέρον σε ορισμένα σημεία, αλλά για να είμαστε ειλικρινείς, τα στοιχεία του δεν είναι πειστικά. Επομένως, το ζήτημα της συγγραφής παραμένει ανοιχτό προς το παρόν.

Ενδιαφέροντα είναι τα σχόλια του Δρ. Σμαριάχου Λεβίν (Schemarjahu Levin) – ένας από τους κορυφαίους Αμερικανούς Σιωνιστές – για τον Άχαντ Χά'αμ σε μια μεγάλη μαζική συγκέντρωση στο Βερολίνο: «*Το σωστό μέρος για τη μέχρι πρότινος εικαζόμενη ιδέα (Κοινωνία των Εθνών) δεν είναι ούτε στη Γενεύη ούτε στη Χάγη. Ένας Εβραίος στοχαστής, που δεν είναι απλώς ένας αυστηρά υπολογιστής όπως κάποιοι πιστεύουν, αλλά και μεγάλος οiwνός (!) του μέλλοντός μας, ο Άχαντ Χά'αμ, ονειρεύτηκε ένα ναό στο Όρος της Σιών, όπου οι εκπρόσωποι όλων των εθνών θα αφιέρωναν ένα ναό στην αιώνια ειρήνη*» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», Νρ. 82/83, 1921). Αυτά τα λόγια, τα οποία καλούν τον μασονο-εβραϊκό ναό του Σολομώντα στην Ιερουσαλήμ να γίνει το κέντρο της παγκόσμιας πολιτικής, δεν λέγονται πλέον σε κάποια μυστική συνάντηση, αλλά σε μια **δημόσια** συγκέντρωση. Και ο Άχαντ Χά'αμ είναι αυτός που «προμηνύει» αυτές τις εποχές...

Διάφορα ασαφή, μανιοκαταδιωκτικά, μερικές φορές φαινομενικά παράλογα αποσπάσματα στα πρωτόκολλα έχουν αναφερθεί σαν στοιχεία κατά της αυθεντικότητάς τους. Αν, όπως έλεγαν, το όλο σχέδιο για την καταστροφή της Ευρώπης ήταν τόσο ευφυές και τόσο καλά σχεδιασμένο, τότε δεν θα μπορούσε να περιέχει σχεδόν παράλογες προτάσεις. Εκτός από το γεγονός ότι ορισμένα μέτρα που είχαν θεωρηθεί «τρελά» και σήμερα έχουν γίνει πραγματικότητα, θα λέγαμε, ότι θα πέφταμε σε μια υπερεκτίμηση του εβραϊκού πνεύματος, αν θέλαμε να αναγνωρίσουμε τις παραπάνω επιφυλάξεις σαν βάσιμες. Είναι χαρακτηριστικό όλης της εβραϊκής ιστορίας το γεγονός ότι κάθε φορά που οι Εβραίοι ασκούσαν την οικονομική κυριαρχία σε κάποιο κράτος, τελικά έχαναν την αυτοσυγκράτησή τους, με μια φαινομενικά ανεξήγητη, κοντόφθαλμη αλαζονεία ξυπνούσαν όλες τις δυνάμεις εναντίον τους και, χάρη σε αυτήν την έλλειψη αναστολών, επέφεραν τη δική τους πτώση (βλ. το βιβλίο μου «Το ίχνος του Εβραίου στο πέρασμα των αιώνων»). Αυτή η αδιαλλαξία που διαπερνά παντού παρά τη σαφήνεια της κατανόησης, σε συνδυασμό με ένα αιματηρό μίσος για οτιδήποτε μη εβραϊκό, εκφράζεται στα «Πρωτόκολλα» όπως και σε άλλα προϊόντα της εβραϊκής συνωμοσίας, από το Ταλμούδ μέχρι την «εφημερίδα της Φρανκφούρτης» (Frankfurter Zeitung) και την «Κόκκινη Σημαία» (Roten Fahne).

Όπως έχουν τα πράγματα σήμερα, δεν είναι δυνατόν να αποδειχθεί ούτε νομικά ούτε οριστικά η απόλυτη αυθεντικότητα ή η πλαστογραφία. Μερικοί από τους ηγέτες του συνεδρίου του 1897 έχουν πεθάνει, ενώ άλλοι θα είναι πολύ προσεκτικοί για να μην παραδεχτούν την αλήθεια. Και οι Ρώσοι που απέκτησαν το αντίγραφο πριν από 25 χρόνια μάλλον έχουν πεθάνει εδώ και καιρό.

Αλλά πέρα από το προφανές της σημερινής παγκόσμιας κατάστασης, εξακολουθούν να υπάρχουν ντοκουμέντα από παλιότερες εποχές καθώς και από το πιο πρόσφατο παρόν, τα οποία πηγάζουν τόσο από το βαθύτερο εβραϊκό υποσυνείδητο όσο και από την αλαζονεία που έχει η επίγνωση της εξουσίας και τα οποία έχουν ακριβώς το ίδιο νόημα με το προσβλητικά «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών»...

Πριν από τον πόλεμο, το κέντρο της εβραϊκής παγκόσμιας πολιτικής ήταν στο Λονδίνο. Ήταν ο Χερτσλ, που περιέγραψε την Αγγλία, «που καλύπτει τον κόσμο με το βλέμμα της», σαν το «σημείο εκκίνησης» της σιωνιστικής ιδέας. Εδώ είχε την έδρα του ο παντοδύναμος Οίκος των Ρότσιλντ και εδώ είχε κάνει την πρόοδό του προσεκτικά ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι ο κόμης του Μπίκονσφιλντ. Με την έγκριση της βρετανικής κυβέρνησης, το 1918 κυκλοφόρησε για ιδιωτικούς φορείς ένα βιβλίο με τίτλο «The Jews among the Entente Leaders», δηλαδή «Οι Εβραίοι ανάμεσα στους ηγέτες της Αντάντ». Αυτό το έργο, το οποίο μέχρι στιγμής έχει μεταφραστεί μόνο στα γαλλικά, περιέχει μια σύντομη βιογραφία 16 κορυφαίων Εβραίων προσωπικοτήτων των κρατών της Αντάντ, στο οποίο δικαστές, τραπεζίτες, πολιτικοί, ηγέτες εργαζομένων αποκαλούνται φανερά όλοι μαζί με αδελφικό τρόπο σαν Εβραίοι εκπρόσωποι, κάτι που από μόνο του – λες και αυτοί οι άνθρωποι είχαν γίνει «Άγγλοι», «Γάλλοι», «Αμερικανοί» – θα αρκούσε για να επιστήσσει την προσοχή στην απάτη.

Το βιβλίο ξεκινά με τα εξής λόγια: «Αυτό το μικρό φυλλάδιο έχει σαν σκοπό να παρουσιάσει ένα σχεδιάγραμμα των σταδιοδρομιών ορισμένων (!!) από τους σημαντικότερους κορυφαίους Εβραίους μεταξύ των λαών της Αντάντ και να δείξει το ρόλο τους σε αυτόν τον παγκόσμιο αγώνα για τη συμμαχική υπόθεση». Επιπλέον μετά από μια περαιτέρω αναφορά στα διπλωματικά επιτεύγματα, αναφέρει:

«Ο κόμης του Ρέντινγκ [Ρούφους Άιζακς Κόμης του Ρέντινγκ (Rufus Isaacs Marquess of Reading)] στην αποστολή του στις Ηνωμένες Πολιτείες για να εδραιώσει το πνεύμα της αδελφосύνης μεταξύ των δύο μεγάλων φυλών της αγγλικής γλώσσας και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού: ο κύριος Μπαρούχ [Μπέρναρντ Μπαρούχ (Bernard Baruch)] και ο κύριος Σάμιουελ Γκόμπερς (Samuel Gompers), επιφορτισμένοι με τη διεύθυνση και τον έλεγχο των οικονομικών πόρων των Ηνωμένων Πολιτειών για την ενίσχυση αυτού του παγκόσμιου αγώνα και ο κύριος Καν [Όττο Χέρμαν Καν (Otto Hermann Kahn)], ο οποίος – πα-

ρόλο που είναι γερμανικής καταγωγής, έχει απορρίψει τον ζυγό του πρωσικού милитарισμού και έχει δείξει ότι είναι αφοσιωμένος και ενθουσιώδης υποστηρικτής της συμμαχικής υπόθεσης μέσω της γενναιοδωρίας του και της μαρτυρίας που έδωσε για το δίκαιο αυτής της υπόθεσης· όλοι τους είναι εκπρόσωποι χιλιάδων Εβραίων, ο καθένας από τους οποίους παίζει έναν ρόλο που δεν πρέπει να περιφρονείται στα συμμαχικά έθνη στον αγώνα για τον θρίαμβο της δημοκρατίας και της ελευθερίας.»

Όποιος είναι αμερόληπτος θα παραδεχτεί ότι από αυτά τα λόγια προκύπτει η συνειδητοποίηση μιας κυριαρχίας στην πολιτική και οικονομική ζωή των λαών της Αντάντ, διότι όταν στα χέρια δύο ανδρών, που ισχυρίζονται ανοιχτά ότι είναι Εβραίοι, βρίσκεται όλος ο έλεγχος της αμερικανικής βιομηχανίας, τότε αυτό σημαίνει απλώς την αναγνώριση μιας εβραϊκής οικονομικής δικτατορίας (βλέπε σχετικά, «Ο Διεθνής Εβραίος», τόμος II). Ο Μπέρναρντ Μπαρούχ είχε και πρόσβαση σε όλες τις επιχειρηματικές συμφωνίες των Ηνωμένων Πολιτειών με τις 26 δυνάμεις της Αντάντ. Έτσι, ανέθεσε όλα τα κερδοφόρα συμβόλαια στον Άντολφ Λέβιζον (Adolph Lewisohn), στο βασιλιά του χαλκού Σόλομον Γκούγκενχαϊμ (Solomon Guggenheim) και στον μεγιστάνα του τραπεζιού του χάλυβα, Τσαρλς Σουόμπ (Charles Schwab). Σύμφωνα με το σχέδιο, τα έσοδα από την απόδοση της εργασίας όλων εθνών διοχετεύονταν στις τσέπες των γιων του Αβραάμ.

Όταν πέθανε ο Τζέικομπ Σιφ (Jacob Schiff), ο οποίος είχε χρηματοδοτήσει τον πόλεμο της Ιαπωνίας εναντίον της Ρωσίας και αργότερα την επανάσταση του 1917 (κάτι που δήλωσε θριαμβευτικά ο εβραϊκός Τύπος στις 15 Οκτωβρίου 1920) τα δικαστήρια της Νέας Υόρκης γιόρτασαν δύο ολόκληρες μέρες και ο «Ισραηλίτης» που εμφανίστηκε στη Φρανκφούρτη του Μάιν δήλωσε σε συμφωνία με όλο τον εβραϊσμό: «*Ανάμεσα στα ονόματα των μεγάλων Εβραίων της εποχής μας, πρώτος θα είναι ο Τζέικομπ Σιφ*» (No 40, 1920).

Λίγο αργότερα πέθανε ο επικεφαλής του οίκου των Γκούγκενχαϊμ, και οι εβραϊκές εφημερίδες σε όλο τον κόσμο διαπίστωσαν με χαρά ότι αυτός ίσως ήταν ο πλουσιότερος Εβραίος (και, μετά τον Ροκφέλερ, ο πλουσιότερος άνθρωπος) της Αμερικής, και ομόφωνα πρόσθεσαν: «*Οι Γκούγκενχαϊμ ελέγχουν την (! δηλ. ολόκληρη) αγορά χαλκού στον κόσμο*» (Ισραηλινή εβδομαδιαία εφημερίδα στην Ελβετία No 44, 1922· Ισραηλιτική οικογενειακή εφημερίδα του Αμβούργου No 40, 1922, κ.λπ.)

Στην πορεία των αναφορών μου που θα κάνω αργότερα θα επανέλθω σε παρόμοια χαρακτηριστικά του ντροπιαστικού παρόντος μας. Σε αυτό το σημείο μόνο οι λέξεις, με τις οποίες τελειώνει η εισαγωγή του φυλλαδίου και με τις οποίες θα μπορούσαν να κλείσουν τα ίδια τα πρωτόκολλα, ανταποκρίνονται στο πνεύμα τους:

«Ας ελπίσουμε ότι οι κοινές προσπάθειες των Εβραίων εκπροσώπων των Δυνάμεων της Αντάντ θα είναι το σύμβολο μιας μεγαλύτερης ενότητας που θα γεννηθεί μετά τον πόλεμο, όχι με στόχο τον αφανισμό και την καταστροφή, όπως είναι αναπόφευκτη αυτή τη στιγμή, αλλά για να δημιουργηθεί ένας καλύτερος και πιο ευτυχισμένος κόσμος, στον οποίο θα κυριαρχούν τα εβραϊκά ιδανι-

κά του δικαίου και της δικαιοσύνης.»

Έτσι, μια ακόμα μεγαλύτερη συγκέντρωση των εβραϊκών οικονομικών δυνάμεων προφητεύεται και τα εβραϊκά «ιδανικά» θα κυβερνήσουν τον κόσμο. Αν υπάρχει κάτι που μιλά για την αυθεντικότητα των Πρωτοκόλλων, είναι αυτή η μαρτυρία από μια εβραϊκή πένα, που είδε το φως της δημοσιότητας 21 χρόνια μετά το Συνέδριο της Βασιλείας. Αντιπροσωπεύει – ως προς το περιεχόμενο και τον τόνο – την εκπλήρωση των σχεδίων του 19ου αιώνα και δείχνει ξεκάθαρα τους στόχους που πρέπει να επιτευχθούν...

Αλλά για να βάλουμε τέλος στο επιχείρημα ότι ίσως και αυτό το βιβλίο να είναι ένα «ψεύτικο», ένα προϊόν αντισημιτικής μανίας διώξεων, θα πρέπει να σημειωθεί ότι αυτό το έργο, που προοριζόταν μόνο για έναν μικρό αριθμό Εβραίων, έπρεπε να αναγνωριστεί σαν αυθεντικό ακόμη και από την ίδια την «Κεντρική Ένωση Γερμανών Πολιτών της Εβραϊκής Πίστης». Οι φωτογραφίες, μαζί με ακριβείς πληροφορίες για τους φωτογράφους και πολλά άλλα, έκαναν την άρνηση εξαρχής αδύνατη. Αλλά τουλάχιστον έχει ενδιαφέρον πόσο ακίνδυνη θέλει να παρουσιάσει η γενναία κεντρική ένωση των λεγόμενων Γερμανών πολιτών αυτή την εβραϊκή κραυγή θριάμβου. Κάποιος κύριος Β. Σ. έγραψε στην «Κεντρική εφημερίδα του συλλόγου» (Central Vereins-Zeitung)¹: «*Το βιβλιαράκι δεν είναι χωρίς ενδιαφέρον, περιέχει τις βιογραφίες ορισμένων εβραϊκών προσωπικοτήτων στα κράτη της Αντάντ οι οποίοι σαν πολιτικοί, κυβερνητικοί... παρείχαν εξαιρετικές υπηρεσίες στην πατρίδα τους κατά τη διάρκεια του πολέμου. Κρατάει έναν πολύ απλό τόνο χωρίς καμία (!) καυχησιολογία ή ευγνωμοσύνη... Εάν το γραπτό είχε φτάσει στο ευρύ κοινό μέσω των βιβλιοπωλείων θα φαινόταν σαν καυχησιολογία και παρείσφρηση. Γι' αυτό (!) προοριζόταν μόνο για στενό κύκλο!*».

Η ανακοίνωση της εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας έχει επομένως έναν «απλό τόνο» για τον «Γερμανό» Εβραίο. Και πόσο ταπεινοί γίνονται ξαφνικά οι Εβραίοι όταν έρχονται στο φως τα γραπτά τους που προορίζονταν για έναν «στενό κύκλο»...

Το μόνο που μένει είναι να υπογραμμίσουμε τις λεπτομέρειες: τις οποίες επισημαίνουν με ικανοποίηση οι Εβραίοι συγγραφείς του προαναφερθέντος εξαιρετικά ενδιαφέροντος έργου, προκειμένου να αποκτήσουν αμέσως μια γενική εικόνα της σημερινής παγκόσμιας πολιτικής. Πρώτα υπάρχει ο πρώην δήμαρχος του Λονδίνου (ο πέμπτος Εβραίος από το 1900!), βουλευτής Χέρμπερτ Λούις Σάμιουελ (Herbert Louis Samuel). Λέγεται με περηφάνια ότι αυτός ο «Άγγλος» «αφοσιώθηκε με ενθουσιασμό στα συμφέροντα και την επιδίωξη των στόχων του Σιωνισμού». Αυτό σημαίνει ότι σαν «Άγγλος» του επιτρέπεται να επιδιώκει ανοιχτά τις εβραϊκές-εθνοτικές φιλοδοξίες.

Παρεμπιπτόντως, διορίστηκε Αντιβασιλέας της Παλαιστίνης, βραβεύτηκε από τον Άγγλο βασιλιά με τα ανώτερα παράσημα, έγινε δεκτός για ακρόαση από τον Πάπα στο ταξίδι του στην «Γη των Πατέρων» και

¹. Η Κεντρική εφημερίδα του συλλόγου (Central Vereins-Zeitung) ήταν πολιτική εβδομαδιαία εφημερίδα με τη μεγαλύτερη κυκλοφορία μεταξύ των Γερμανών Εβραίων, όργανο της Κεντρικής Ένωσης Γερμανών Πολιτών της Εβραϊκής Πίστεως. (Σ.Τ.Μ.)

μετά μπήκε στη Γιάφα με ένα αγγλικό θωρηκτό εν μέσω της βροντής των πυροβόλων του λιμανιού.

Σήμερα ζει στο γερμανικό προτεσταντικό, κλεμμένο νοσοκομείο στην Ιερουσαλήμ, περιτριγυρισμένος σχεδόν αποκλειστικά από Εβραίους αξιωματούχους και κυβερνά τη γη της επαγγελίας σαν Εβραίος μονάρχης με τη βοήθεια βρετανών χαμάληδων στρατιωτών. Για αυτούς τους Άγγλους μισθοφόρους του εβραϊκού χρηματιστηρίου του Λονδίνου, οι βρετανοί φορολογούμενοι πρέπει να πληρώνουν 500.000 λίρες το μήνα...

Ο αναγνωρισμένος επικεφαλής της Παγκόσμιας Σιωνιστικής Ένωσης, Κάϊμ Βάιζμαν (Chaim Weizmann), είχε δίκιο όταν είπε για τον Χέρμπερτ Σάμιουελ: «Είναι προϊόν του Ιουδαϊσμού... Ήμασταν εμείς που τοποθετήσαμε τον Σάμιουελ σε αυτή τη θέση» [«Το Ισραηλιτικό Σύμπαν» (L'Univers israélite), 16 Σεπτεμβρίου, 1921, σ. 513].

Συγκρίνετέ το με το γνωμικό αυτού του βιβλίου...

Σαν δεύτερος κορυφαίος Εβραίος αναφέρεται ο Έντγουιν-Σάμιουελ Μόνταγκκιου (Edwin-Samuel Montague), ο δεύτερος γιος του Εβραίου λόρδου του Σουέιθλινγκ, ενός «πυλώνα του αγγλικού εβραϊσμού» και μέλους του Κοινοβουλίου. Το 1906 έγινε «ιδιωτικός γραμματέας του κ. Άσκουιθ (Herbert Henry Asquith), (βλέπε τον Εβραίο Φίλιπ Σασούν ως «ιδιωτικό γραμματέα» του Λόιντ Τζορτζ· τον Εβραίο Ούγκο Όμπερντορφερ του Εμίλ Λουμπέ· τον Εβραίο Μάντελ σαν «ιδιωτικό γραμματέα» του Ζωρζ Κλεμανσώ· πριν από τον πόλεμο ήταν ο Εβραίος Κορνίλιους Χερτς, ο Γκοντσά και ο Ροθ· τον Εβραίο Λιούις Στράους σαν «ιδιωτικό γραμματέα» του Αμερικανού δικτάτορα τροφίμων Χέρμπερτ Χούμπερ· τον Εβραίο «ιδιωτικό γραμματέα» και υπεύθυνο Τύπου του Γκεόργκι Τσιτσέριν, Ρόζενμπεργκ· τον Εβραίο «ιδιωτικό γραμματέα» Καέν στη γερμανική αντιπροσωπεία ειρήνης στις Βερσαλλίες, αργότερα τον Ούλριχ φον Μπρόκντορφ-Ράντσαου στη Μόσχα...).

Αργότερα, ο Μόνταγκκιου διορίστηκε υπουργός Οικονομικών, και μετά τον θάνατο του Κίτσενερ, υπουργός πυρομαχικών (και πάλι μια θέση που περιλάμβανε την επιτήρηση και τη δικτατορική κατανομή των πρώτων υλών). Είναι αξιοσημείωτο ότι αυτός ο Μόνταγκκιου συνδέεται στενά με την εβραϊκή τράπεζα Μόνταγκκιου στο Λονδίνο, η οποία μπορεί να διεκδικήσει το μονοπώλιο στην εκμετάλλευση της Ινδίας (μαζί με τους Σασούν, από τους οποίους ο Ντέιβιντ Σασούν είναι κυβερνήτης της Βομβάης).

Πίσω ακριβώς από τον Μόνταγκκιου βρίσκεται ο λόρδος του Ρέντινγκ, γεννημένος σαν Ρούφους Άιζακς, γνωστός σαν συν-κερδοσκόπος με τον Λόιντ Τζορτζ στο σκάνδαλο των μετοχών Μαρκόνι. Μάλλον εξαιτίας αυτής της προδιάθεσης για τα «εβραϊκά ιδανικά της δικαιοσύνης» έγινε ο πρώτος Ανώτατος Δικαστής της Αγγλίας, και στη συνέχεια λόρδος. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο «Άγγλος» πρεσβευτής στη Νέα Υόρκη, έγινε Αντιβασιλέας της Ινδίας [στη λεηλασία της οποίας βοήθησε τον Εβραίο του οπίου Σασούν, τον Εβραίο υπουργό Οικονομικών Λάιονελ Μπάρνερντ Άμπραχαμς (Lionel Barnett Abrahams) και άλλους].

Σαν τέταρτος μεγάλος «Άγγλος» φαίνεται να είναι ο Άλφρεντ Μοντ (Alfred Mond), «μία από τις πιο σημαντικές αρχές στην Αγγλία σε οικονομικά ζητήματα». Συμμετέχει στις «μεγαλύτερες βιομηχανικές επιχειρήσεις του κόσμου». Επίσης, του ανήκουν αρκετές εφημερίδες.²

Τέλος, για τον Άλφρεντ Μοντ λέγεται: «Ο σερ Άλφρεντ είναι ένας από τους Άγγλους Εβραίους που είναι περήφανοι για την εβραϊκή τους καταγωγή, είναι ένας πολύ δραστήριος εκπρόσωπος του Σιωνιστικού κινήματος». Θα πρόσθετα ότι αυτός ο Άγγλος υπουργός Δημοσίων Έργων είναι στο διοικητικό συμβούλιο του Εθνικού Εβραϊκού Παγκόσμιου Ομολόγου (Kenen Hajissod) και έχει κάνει πολλές φορές απειλητικές ομιλίες για το κράτος που τον ανέχεται σαν υπουργό. Για παράδειγμα, είπε κάποτε σε μια ομιλία του στην Οξφόρδη σαν Άγγλος υπουργός:

«Θα ήθελα καταρχάς να σημειώσω εκ των προτέρων ότι δεν μιλώ με την ιδιότητά μου ως μέλους της Κυβέρνησης της Αυτού Μεγαλειότητας, αλλά σαν Εβραίος. Θα θεωρούσα τον εαυτό μου δειλό, εντελώς ανάξιο της υπηκοότητας που κατέχω, αν διάλεγα αυτόν τον δρόμο. Η εβραϊκή φυλή πρέπει να ενδιαφέρει όσους έχουν την τιμή να ανήκουν σε αυτήν...»

«Αυτή η διακήρυξη (του Μπάλφουρ) ήταν, κατά τη γνώμη μου, η σοφία ενός μεγάλου πολιτικού και το χαρακτηριστικό ενός σπουδαίου ανθρώπου που την έκανε, ενός από τους μεγαλύτερους εν ζωή Βρετανούς πολιτικούς. Είχε την επιδιωκόμενη και άμεση επιτυχία, εν μέσω του Παγκοσμίου Πολέμου, να ενώσει ένα τεράστιο πλήθος της εβραϊκής συμπάθειας στα κράτη όλων των (!!!) πλευρών του κόσμου στο πλευρό των συμμάχων και παρόλο που ξέρω, ότι πολλοί μπορεί να σκεφτούν ότι αυτή η συμπάθεια ήταν ασήμαντη για μια τόσο ισχυρή αυτοκρατορία και ότι η συμπάθεια που αποκτήθηκε με αυτόν τον τρόπο, φαινομενικά (!), δεν ήταν πολύ σημαντική, θα ήθελα να σας υπενθυμίσω ότι η επόμενη μεγαλύτερη ξένη πληθυσμιακή ομάδα στις Ηνωμένες Πολιτείες μετά τους Ιρλανδούς είναι ο εβραϊκός πληθυσμός, και ότι η συμπάθεια και η υποστήριξη μιας **μεγάλης τάξης με σημαντική επιρροή στην κοινή γνώμη δεν ήταν χωρίς αξία εκείνη την εποχή, όταν οι Αμερικανοί ξεκίνησαν να ενωθούν με τους Συμμάχους στον πόλεμο...**» [Με άλλα λόγια: οι Εβραίοι οδήγησαν την Αμερική στον πόλεμο κατά της Γερμανίας.]

«Η εντολή δόθηκε με βάση τη σαφή (!) υπόσχεση ότι θα πρέπει να δημιουργηθεί μια εβραϊκή εθνική πατρίδα και καμιά πατρίδα δεν μπορεί να δημιουργηθεί εάν δεν επιτραπεί στους Εβραίους να πάνε εκεί. Η γη πρέπει να παραδοθεί στον λαό [δηλαδή να αρπαχτεί από τους Άραβες και να παραδοθεί στους Εβραίους (Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ)], και μια αντί-

2. Ο βαθμός στον οποίο ο αγγλικός Τύπος καθοδηγείται από το εβραϊκό χρηματιστήριο, φαίνεται στην εφημερίδα «Λαϊκός Παρατηρητής» (Völkischen Beobachters) No. 103, 1923, Μόναχο, όπου αναφέρονται 29 εφημερίδες και περιοδικά, τα οποία όλα εξαρτώνται από Εβραίους ή ανήκουν απευθείας σε αυτούς. Για παράδειγμα, την εφημερίδα «The Times» με επικεφαλής τους Χιούγκο Πρόις και τον Έλερμαν· την «Daily Telegraph» που ανήκει στον Εβραίο λόρδο του Μπέρνχαμ (Έντουαρτ Λόσον-Λεβί)· την «Westminster Gazette» που ανήκει στον Άλφρεντ Μοντ, την «Daily News» το όργανο της φήρμας κακάο Cohen & Company· την «Daily Graphic» του σιωνιστή πνευματικού ηγέτη Λουσιέν Γουλφ κ.α. Δείτε και στο βιβλίο «Το εβραϊκό ζήτημα στην Αγγλία» (Die Judenfrage in England), του Βίντσερ.

θετη ενέργεια δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί και να υποστηριχθεί (!!) μπροστά σε ένα φορέα όπως είναι η Κοινωνία των Εθνών...»

«Υπήρχαν και άλλα κράτη που θα ήταν περήφανα (!!) να αναλάβουν την εντολή και να την εφαρμόσουν βάσει των διατάξεων της διακήρυξης Μπάλφουρ, αλλά πίστευαν ακράδαντα στην υπόσχεση της βρετανικής κυβέρνησης και στον λόγο του βρετανικού λαού και ευχήθηκαν να αναλάβει την εντολή η Μεγάλη Βρετανία...»

[«Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jewish Rundschau) No. 20, 1922].

Μετά από αυτές τις αγγλικές ευρεσιτεχνίες ακολούθησαν δύο «Γάλλοι» από το εβραϊκό παγκόσμιο γκέτο. Πρώτα απ' όλα, ο γαλλοεβραίος υπουργός Οικονομικών κατά τη διάρκεια του πολέμου, Λουί-Λουσιέν Κλοτς (Louis-Lucien Klotz), και νυν βουλευτής, ο οποίος δεν μπορεί να κάνει αρκετά για να προσβάλει τη Γερμανία και να ζητάει συνεχώς νέους εκβιασμούς· ύστερα ο Ζοζέφ Ρεϊνάκ (Joseph Reinach), ο διαβόητος δημοσιογράφος και Ιππότης της Λεγεώνας της Τιμής της Δημοκρατίας των Ρότσιλντ...

Λίγο πριν μπει η Ιταλία στον πόλεμο, ένας σημαντικός διορισμός έγινε σε αυτή τη χώρα: ο Σίντνεϊ Σονίνο (Sidney Sonnino), ο γεννημένος στην Αλεξάνδρεια γιος ενός Εβραίου τραπεζίτη, εκατομμυριούχου, τέκτονας υψηλού βαθμού και φίλος της Αγγλίας, έγινε υπουργός εξωτερικών. Όποιος ήξερε κάτι για την πολιτική, ήξερε τώρα ότι τα σημάδια έδειχναν πόλεμο. Το εβραϊκό βιβλίο αναφέρει ξερά: «*Η Ιταλία δεν είχε ακόμη μπει στον πόλεμο (μετά τον θάνατο του Αντόνιο Πατερνό Μαρκήσιου του Σαν Τζουλιάνο), αλλά μετά από λίγους μήνες, υπό την ηγεσία του βαρώνου Σονίνο, πήρε τη θέση της στο πλευρό των Συμμάχων και είναι πάντα πιστός σύμμαχος στις επιτυχίες τους και στα χτυπήματα της μοίρας τους*». Το κατάλαβες, Μίχελ;³

Ακολουθεί ο Λουίτζι Λουτσάτι (Luigi Luzzatti), ο Ιταλός υπουργός Δικαιοσύνης, μετά ο Σαλβατόρε Μπαρζιλάι (Μπύρτσελ) (Salvatore Barzilai) από την Τεργέστη υπουργός χωρίς χαρτοφυλάκιο, και μετά οι Αμερικανοί Εβραίοι.

Στην κορυφή τους αναφέρεται σαν επικεφαλής του Αμερικανικού σιωνισμού, ο ανώτατος δικαστής Λούις Ντέμπιτς Μπράντεϊς (Louis Dembitz Brandeis) (ανώτατος αδερφός του πανεβραϊκού Τάγματος B'nai B'rith). Γι' αυτόν λέγεται επί λέξη: «*Από την εκλογή του στο Ανώτατο Δικαστήριο και τη μετακόμισή του στην Ουάσιγκτον (!), υπήρξε ένας από τους πιο κοντινούς και ευνοούμενους συνομιλητές του Προέδρου (Γούντροου Ουίλσον). Τον ρωτούσε όχι μόνο για όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με το εμπόριο και τη βιομηχανία, για τα οποία είναι μια γνωστή αρχή στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά ο Πρόεδρος του ζητούσε και την ορθή (!) κρίση του για θέματα που αφορούσαν τη διεθνή κατάσταση. Μια επιτροπή, αποτελούμενη από την Ανώτατη Βουλή και τον κ. Μπράντεϊς, διορίστηκε για να μελετήσει τα παγκόσμια*

3. Στα γερμανικά ο Μίχελ (Michel) είναι μια φιγούρα που ξεκίνησε το πρώτο μισό του 19ου αιώνα. Θεωρείται υποτιμητικός χαρακτηρισμός για έναν Γερμανό, ο οποίος θεωρείται τυπικά αργόστροφος. (Σ.τ.Μ.)

ζητήματα και να καθορίσει τις γενικές γραμμές της αμερικανικής πολιτικής στην ειρηνευτική διάσκεψη.» Σ' αυτή την «ειρηνευτική διάσκεψη» η ηγεσία της Αμερικανικής Ανατολικής πολιτικής παραδόθηκε στους εθνικιστές εβραϊοσιωνιστές Μπράντεις, Τζούλιαν Μακ (Julian Mack) και Λούις Μάρσαλ (Louis Marshall). Όπως ανέφερε τότε η «Αντιμασονική Επιθεώρηση» (Revue Antimasonnique), ο Ουίλσον συνοδευόταν από 156 συμβούλους. Από αυτούς, οι 117 λέγεται ότι ήταν Εβραίοι...

Θα πρέπει να προσθέσουμε ότι η πανεβραϊκή, χρηματιστηριακή εφημερίδα «Frankfurter Zeitung» (Εφημερίδα της Φραγκφούρτης), δήλωσε με κυνικό τρόπο ότι υπό τον Ουίλσον, οι κομματικοί μηχανισμοί (όλες, όχι μόνο μία) καθορίζονταν «σχεδόν αποκλειστικά» από τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα (9 Οκτωβρίου 1922). Αυτό στα γερμανικά σημαίνει: η εβραϊκή χρηματοδότηση οδήγησε την Αμερική στον πόλεμο, για να κερδίσει χρήματα από τον πόλεμο και το χρηματιστήριο (βλ. Μπαρούχ και Γκούγκενχαϊμ). Και αυτό ακριβώς συμβούλεψε ο ψιθυριστής Εβραίος στο αυτί του Ουίλσον, ο Λούις Μπράντεις.

Και κάποιος άλλος το έκανε αυτό: ο ηγέτης των συνδικάτων Σάμιουελ Γκόμπερς, ο οποίος επίσης αναφέρεται σαν ένας μεγάλος Εβραίος μεταξύ των «Ηγετών της Αντάντ».

Μετά από αυτόν ακολουθεί ο **Όσκαρ Στράους** (Oskar Strauss), ο οποίος γεννήθηκε στο Ότερμπεργκ (Γερμανία). Αυτός ο Αμερικανοεβραίος ήταν ο Αμερικανός πρεσβευτής στην Κωνσταντινούπολη τρεις φορές· διετέλεσε πρόεδρος του Εμπορικού Επιμελητηρίου, της Ένωσης για το Διεθνές Δίκαιο κ.λπ. Το εβραϊκό φυλλάδιο τον εξυμνεί σαν έναν από τους «με τη μεγαλύτερη επιρροή Εβραίους ηγέτες της σύγχρονης εποχής». Ο αδερφός του Όσκαρ Στράους, ο Νέιθαν Στράους (Nathan Straus), λέγεται ότι ήταν μεγάλος «φιλόanthρωπος». Σαν τέτοιο τον τίμησε και η «γερμανική» «Ισραηλιτική οικογενειακή εφημερίδα του Αμβούργου» (Hamburger Israelitischen Familienblattes) (No 37, 1921). Συγχρόνως, αυτός ο Στράους ήταν ένας από τους μεγαλύτερους υποκινητές κατά της Γερμανίας και σε μια επιστολή προς τον Γάλλο πρεσβευτή δήλωσε, ότι ο ενθουσιασμός για την υπόθεση της Αντάντ θα μπορούσε να περιγραφεί σαν ομόφωνη μεταξύ των Εβραίων... [βλ. του Πολ Σίμαν (Paul Schiemann), Γερμανική πολιτική, στον Καρλ Χάις «Τεκτονισμός της Αντάντ και Παγκόσμιος Πόλεμος» (Ententefreimaurerei und Weltkrieg), κ.λπ.].

Μετά τον Στράους ακολουθεί ο προαναφερθείς Μπέρναρντ Μπαρούχ, ο ανεξέλεγκτος οικονομικός δικτάτορας της Αμερικής. Σχετικά με το Γραφείο Βιομηχανιών, του οποίου πρόεδρος είχε διοριστεί ο μέχρι τότε σχεδόν άγνωστος Μπαρούχ, το Ιουδαϊκό γραπτό λέει:

«Αυτό το γραφείο δεν είναι απλώς ένα πρακτορείο για την παραγωγή, αλλά είναι και ένας μεσάζων για (δηλαδή όλων) τις αγορές των Συμμάχων και ελέγχει αποτελεσματικά τις παγκόσμιες προμήθειες των σημαντικότερων υλικών. Ο κύριος Μπαρούχ έχει πράγματι αποκτήσει τον πλήρη έλεγχο σε όλες τις βιομηχανίες των Ηνωμένων Πολιτειών.»

Μπορεί κανείς να παραδεχτεί με απλά λόγια κάτι περισσότερο;!

Ιδιαίτερα αγαπητός όλων των Εβραίων φαίνεται να είναι ο «Αμερικανός» Όττο Χέρμαν Καν, ο οποίος γεννήθηκε στο Μάνχαϊμ. Περιγράφεται σαν καλός γνώστης της Γερμανίας και – όπως είπα – σαν ο πιο πιστός υποστηρικτής της Αντάντ, άρα είναι άλλο ένα από εκείνα τα παραδείγματα που έχουν ήδη υπάρξει χιλιάδες φορές, ότι οι «Γερμανοί» Εβραίοι γίνονται οι πιο δηλητηριώδεις εχθροί της Γερμανίας, κάτι που δεν εμποδίζει τους Γερμανούς καγκελάριους, όπως ο δρ. Γιόζεφ Βιρτ (Joseph Wirth), να μας ζητάνε να ελπίζουμε στη βοήθεια **αυτού** του Όττο Καν. [Σε μια ομιλία του στη Στουτγκάρδη, όπου μαζί με τον Βάλτερ Ράθενανου (Walther Rathenau), υποστήριξε την πολιτική του για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων. Βλέπε, «Εφημερίδα του Φος» (Vossische Zeitung), 10 Ιουνίου 1922.]

Για να συμπληρώσουμε την επαίσχυντη εικόνα, πρέπει να σημειωθεί ότι αυτός ο Γερμανοεβραίος, Αμερικανός πολεμοκάπηλος και τραπεζίτης, είναι ιππότης της Γαλλικής Λεγεώνας της Τιμής.

Τέλος, το βιβλίο αναφέρει τον Άμπραχαμ Έλκους (Abraham Elkus), πρεσβευτή της Αμερικής στην Κωνσταντινούπολη μετά τον Εβραίο Χένρυ Μόργκενταου και για να ολοκληρώσει την αξιολογή σειρά, τον Πολ Χάιμανς (Paul Hymans), τον πρώην Βέλγο Υπουργό Εξωτερικών και νυν Πρόεδρο του Συμβουλίου της Κοινωνίας των Εθνών.

Με αυτούς τελειώνει αυτό το πολύ σημαντικό γραπτό, στο οποίο αναφέρθηκαν λεπτομερέστερα, επειδή είναι εντελώς άγνωστο στη Γερμανία (μόνο ο κόμης του Ρέβεντλοβ το ανέφερε μια φορά στην εφημερίδα «Der Reichswart»). Για να κατανοήσουμε την πλήρη σημασία του, χρειάζεται μια γενική επισκόπηση. Γιατί οι 16 προσωπικότητες που αναφέρθηκαν αντιπροσωπεύουν μόνο ένα κλάσμα των ανδρών που σήμερα καθορίζουν σχεδόν αυταρχικά την πολιτική όλων των κρατών. Αν ακολουθήσουμε την ίδια κρατική κατανομή που αναφέρει το εβραϊκό φυλλάδιο, μπορούμε στους Ρέντινγκ, Χέρμπερτ Σάμιουελ, Μόνταγκκιου και Άλφρεντ Μοντ (στους οποίους θα πρέπει να επανέλθω στην πορεία των αναφορών μας) να προσθέσουμε μια σειρά από άλλα ονόματα.

Από τότε που ο Εδουάρδος ο Ζ', ξεκίνησε να πουλάει τίτλους βαρόνων και άλλους ομότιμους τίτλους σε κάθε είδους μαυραγορίτες για δυσεύρετα λεφτά, η εβραϊκή υψηλή χρηματοδότηση άρχισε να καθιερώνεται ολοένα και περισσότερο στην αγγλική αριστοκρατία και σήμερα βλέπουμε μια ντουζίνα Εβραίους λόρδους να κάθονται στην Αγγλική Βουλή των Λόρδων. Στην κυριαρχία των Ινδίων και της Παλαιστίνης από εκπροσώπους της εβραϊκής υψηλής χρηματοδότησης, προστίθεται σήμερα μια σειρά από άλλες αποικίες που κυριαρχούνται από τους Εβραίους. Για παράδειγμα, όπως σημειώνει με μεγάλη ικανοποίηση ο Ίσραελ Κοέν (Israel Cohen) γραμματέας του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Οργανισμού, ο Πρόεδρος και ο Αντιπρόεδρος του Κοινο-

βουλίου της Νέας Νότιας Ουαλίας είναι Εβραίοι, και η Βουλή κάποτε έπρεπε να αναστείλει τις εργασίες της επειδή αυτοί οι δύο Εβραίοι βρίσκονταν στη συναγωγή. (Εβραϊκή Επιθεώρηση, No. 33/34, 1921)⁴

Επιπλέον, ο διοικητής του Αυστραλιανού Στρατιωτικού Σώματος Τζον Μόνας (John Monash) είναι απόγονος του Αβραάμ, όπως και ο Μάθιου Νέιθαν (Mattheus Nathan) κυβερνήτης του Κουίνσλαντ (εφημερίδα «Vorwärts», No. 277, 1921), και σε όλα τα μεγάλα παγκόσμια συνέδρια οι Άγγλοι αντιπρόσωποι ήταν πάντα συνοδευόμενοι από έναν αντιπρόσωπο της εβραϊκής υψηλής χρηματοδότησης (συνήθως από τον Άντονι Ρότσιλντ). Ήταν κατανοητό, λοιπόν, όταν ο γέρος λόρδος Μπάλφουρ δήλωσε δημόσια σε μια μαζική συγκέντρωση στο Λονδίνο: «Έχουμε μπει σε κάτι μεγάλο – λέω συγκεκριμένα εμείς, οι Εβραίοι και η Αγγλία. Είμαστε σύντροφοι σε αυτή την επιχείρηση.» (Εβραϊκή Επιθεώρηση, No. 49, 1920). Η εβραϊκή οικονομική δικτατορία στην Αγγλία βρήκε την έκφρασή της στη γνωστή Διακήρυξη Μπάλφουρ, της οποίας το κείμενο δεν έχει γνωστοποιηθεί αρκετά συχνά σε όλους τους Ευρωπαίους. Αυτό το σημείωμα αναφέρει:

«Η Κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητας εξετάζει με καλή θέληση την δημιουργία μιας εθνικής πατρίδας στην Παλαιστίνη για τον εβραϊκό λαό και θα καταβάλει τις μέγιστες προσπάθειες (!) για να διευκολύνει την επίτευξη αυτού του σκοπού, λαμβανομένου υπόψη ότι γίνεται σαφώς κατανοητό, ότι δεν πρέπει να γίνει τίποτα που θα μπορούσε να βλάψει τα ατομικά και θρησκευτικά δικαιώματα των υπαρχόντων μη εβραϊκών κοινοτήτων στην Παλαιστίνη ή τα δικαιώματα και το πολιτικό καθεστώς των Εβραίων σε οποιαδήποτε άλλη χώρα...»

Όπως εξακρίβωσαν οι Εβραίοι μετά τον πόλεμο ξεχειλίζοντας από χαρά, αυτό το σημείωμα δεν γράφτηκε από τη βρετανική κυβέρνηση, αλλά από τους Σιωνιστές ηγέτες και στη συνέχεια παρουσιάστηκε για υπογραφή στον Λόρδο Μπάλφουρ, ο οποίος με τη σειρά του το έστειλε στον Λόρδο Ρότσιλντ. Όπως φαίνεται από τη διατύπωση του κειμένου, το αγγλικό κράτος ανέλαβε την υποχρέωση να υπερασπιστεί τα λεγόμενα δικαιώματα των Εβραίων σε όλες τις χώρες. Με άλλα λόγια, η βρετανική πολιτική έγινε ο αστυνόμος της πανεβραϊκής υψηλής χρηματοδότησης. Αυτή την υπηρεσία του αστυνόμου η αγγλική κυβέρνηση τα τελευταία χρόνια την έχει πραγματοποιήσει στην Πολωνία [όπου εκπρόσωπος της Αγγλίας ήταν ο Εβραίος Ουίλλιαμ Μαξ Μύλερ (William Max Muller), [βλ. «Journal de Pologne», 5 Μαΐου 1922], στην Ουγγαρία και στη Ρουμανία (που έπρεπε να εκπροσωπηθούν στην Ουάσιγκτον από τον Εβραίο Λίον Φεράρου) με μεγάλη προθυμία. (Για περισσότερες πληροφορίες, δείτε το έργο μου «Ο Σιωνισμός εχθρός του

4. Τα ακόλουθα κατορθώματα του Γεωργίου του Ε' της Αγγλίας ίσως να αξίζουν να γνωστοποιηθούν. Για να τιμήσει τα γενέθλιά του, διόρισε τον Εβραίο έμπορο Ντέιβιντ Στερν βαρονέτο· ο εμπειρογνώμονας της κυβέρνησης στο εμπόριο διαμαντιών, ο Εβραίος Άρθουρ Λέβι, ανακηρύχθηκε ιππότης· ο λόρδος Ρέντινγκ (Ρούφους Άιζακς) πήρε τον τον Μεγαλόσταυρο του Τάγματος της Βικτώριας· ο Εβραίος Άιζακ Άλφρεντ Άιζακς, γενικός εισαγγελέας της Αυστραλίας, έγινε μέλος του ιδιωτικού υπουργικού συμβουλίου· την ημέρα εκείνη ο Εβραίος Έιμπραχαμ Μουαμπάσι έγινε δικαστής στο Ανώτατο Δικαστήριο της Ζανζιβάρης. Στην Παλαιστίνη ο εορτασμός των βασιλικών γενεθλίων αναβλήθηκε λόγω μιας εβραϊκής γιορτής («Εβραϊκά Χρονικά», 9 Ιουνίου 1922). Την ίδια μέρα, αυτή η εβραϊκή εφημερίδα ανέφερε ότι ο βασιλιάς της Ιταλίας είχε δεχτεί μια εβραϊκή αντιπροσωπεία στην Τεργέστη και είχε εκφράσει μεγάλο ενδιαφέρον για τα εβραϊκά ζητήματα. [βλ. «Παλιά Γαλλία» (Vieille France), No. 282, 22 Ιουνίου 1922.]

κράτους»).

Ακριβώς όπως συμπεριφέρθηκε η Αγγλία πριν από τον πόλεμο, το ίδιο συμπεριφέρθηκε και η Γαλλία κατά τη διάρκεια και ακόμη περισσότερο μετά τον πόλεμο. Εκτός από τους προαναφερθέντες Εβραίους ηγέτες των Γάλλων, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την εποχή του Ζωρζ Κλεμανσώ (Georges Clemenceau) στο πλευρό του βρισκόταν ο Εβραίός Ζωρζ Μάντελ (Georges Mandel) σαν «ιδιωτικός γραμματέας», μέσω του οποίου περνούσαν όλα τα διπλωματικά έγγραφα του Γάλλου πρωθυπουργού, και ο Ρεϋμόν Πουανκαρέ (Raymond Poincaré), που τον αποκαλούσαν τύραννο, σε πολλές διαπραγματεύσεις που του επιβλήθηκαν έπρεπε να εκφράσει επανειλημμένα την «προθυμία» του να υπερασπιστεί τα λεγόμενα δικαιώματα των Εβραίων.

Έτσι, μετά τον πόλεμο, σαν γερουσιαστής και μελλοντικός πρωθυπουργός, δέχθηκε τον διευθυντή του Εβραϊκού Γραφείου Τύπου στη Γαλλία, Χάινριχ Μπράουνσταϊν (Heinrich Braunstein), σε ακρόαση στην οποία υποσχέθηκε την υποστήριξή του στον Ιουδαϊσμό. Η εφημερίδα «Le peuple juif» (Ο εβραϊκός λαός) της 21ης Ιουλίου 1921 ανέφερε ότι μετά από αυτή τη συνέντευξη, ο κ. Μπράουνσταϊν δήλωσε σε έναν κύκλο δημοσιογράφων και πολιτικών ότι ήταν ενθουσιασμένος από αυτό το κοινό. Και ο ανταποκριτής της εφημερίδας «Die Zeit» (Ο Χρόνος) αναφέρει τη συνέντευξη ενός Σιωνιστή με τον Ρεϋμόν Πουανκαρέ, στην οποία μίλησε υπέρ της εβραϊκής μετανάστευσης στη Γαλλία και πρόσθεσε ότι οι Εβραίοι στη Γαλλία θα γίνουν γρήγορα Γάλλοι πατριώτες. «Δεν υπάρχει κίνδυνος αντισημιτικών υπερβολών στη Γαλλία», κατέληξε ο Πουανκαρέ, «αφού η παραμικρή απόπειρα θα είχε σαν αποτέλεσμα τις πιο αυστηρές τιμωρίες» [«La Tribune juif» (Το Εβραϊκό βήμα), 9 Σεπτεμβρίου 1921]. Για τη θέση του Πουανκαρέ δεν μπορεί λοιπόν να υπάρχει καμία αμφιβολία, και οι συνέπειες μιας τέτοιας υπόκλισης ήταν εμφανείς στον αυξανόμενο αριθμό νέων διορισμών παλιών εγκαταστημένων και νέων μεταναστών Εβραίων. Έτσι, ένας κύριος Έγκλε (Heuglé) διευθυντής του τμήματος διοίκησης διορίστηκε σύμβουλος επικρατείας [«Ισραηλιτικά Αρχεία» (Archives Israélites), της 4ης Αυγούστου 1921, σ. 124]. Ένας κύριος Ανρί Νταντούν (Henri Dadoune), Εβραίος της Αλγερίας, διορίστηκε υπονομάρχης της Φλοράς (Florac) [«Ισραηλιτικά Αρχεία» (Archives Israélites), της 1ης Σεπτεμβρίου 1921, σ. 139]. Χάρη στην υποστήριξη ισχυρών χρηματοδοτών, ο κύριος Λέβι Μπρυλ (Lévy Bruhl) έγινε λέκτορας του γαλλικού δικαίου [«Ισραηλιτικά Αρχεία» (Archives Israélites), της 8ης Σεπτεμβρίου 1921, σελ. 143]. Ένας κύριος Πολ Καν (Paul Kahn) έγινε εισαγγελέας στο Μελάν (Melun), ο κ. Ραούλ Αλφαντερί (Raoul Alphandéry) διορίστηκε αντιπρόεδρος του δικαστηρίου του Σηκουάνα [«Ισραηλιτικά Αρχεία» (Archives Israélites), της 29ης Σεπτεμβρίου 1921, σελ. 155] και ο Εβραίος Μπερνάρντ Βίλινχοφ (Bernhard Wellenhof) έγινε Μέγας Διδάσκαλος της Γαλλικής Μεγάλης Ανατολής, με τα «Ισραηλιτικά Αρχεία» της 29ης Σεπτεμβρίου 1921 να προσθέτουν με ικανοποίηση ότι η Σκωτσέζικη Ιεροτελεστία είχε ήδη γνωρίσει δύο άλλους Εβραίους Μεγάλους Διδάσκαλους, τον Αντόλφ Κρεμιό (Adolphe Crémieux) και τον Αντόν Αλεγκρί (Anton Allé-

gri). Θα πρέπει επίσης να προστεθεί ότι υπάρχουν τρεις Εβραίοι σε βασικές θέσεις στην επιτροπή προϋπολογισμού της Γαλλικής Δημοκρατίας, ο Λεόν Μπλουμ (Léon Blum), ο σοσιαλιστής, ο Λουί-Λουσιέν Κλοτζ, ο πρώην υπουργός Οικονομικών, και ο κ. Μορίς Μποκανόφски (Maurice Bokanowski) ένας μεγάλος μαυραγορίτης από την Πολωνία. Ο κ. Μποκανόφски διορίστηκε βασικός ομιλητής για τον γαλλικό προϋπολογισμό [«Το Ισραηλιτικό Σύμπαν» (L'Univers israélite) της 8ης Ιουνίου 1921, σ. 266].

Θα ήθελα να προσθέσω σ' αυτά τα ξεκάθαρα γεγονότα ότι οι Γάλλοι πολιτικοί και οι στρατηγοί, όταν ταξίδευαν, πλήρωναν πρώτα απ' όλα τις προσπάθειες του Εβραίου εκπροσώπου τους. Αυτό είπε και ο στρατηγός Ανρί Γκουρό (Henri Gouraud), ο Ύπατος Αρμοστής της Γαλλίας στη Συρία, μπροστά στους εκπροσώπους της οργάνωσης «Ισραηλιτική Συμμαχία» (Alliance Israelite), όπου δήλωσε σε μια ομιλία, ότι οι Εβραίοι έχουν χρησιμοποιήσει την ευφυΐα τους για το καλό της ανθρωπότητας (βλέπε, «L' Univers» της 8ης Ιουλίου 1921). Αυτό συνέβη με τον γέρο στρατάρχη Ζοζέφ Ζοφρ (Joseph Joffre), που τον έστειλαν σε προπαγανδιστικά ταξίδια στην Ιαπωνία και την Αμερική. Κατά την επιστροφή του έγινε μια άσχημη αναφορά γι' αυτόν, ότι έφυγε από τη Νέα Υόρκη με ένα αγγλικό πλοίο. Πάνω σ' αυτό το «Συνεταιριστικός Τύπος» (La Presse Associée) στις 13 Μαΐου 1922 είπε: «Ο στρατάρχης Ζοφρ αρκέστηκε στην απάντηση ότι ο υπασπιστής του – ένας συνταγματάρχης Ισραηλινής καταγωγής – είχε κανονίσει όλες τις λεπτομέρειες της αναχώρησης.» Από την πλευρά του ο στρατάρχης Φερντινάν Φος (Ferdinand Foch) συνοδεύεται σχεδόν πάντα από τον Εβραίο Φίλιπ Θάλμαν (Philippe Thalmann), ο στρατηγός Λουί-Χιμπέρτ Λιοτέ (Louis-Hubert Lyautey) από τον Εβραίο Λεόν Μπενεντίτ (Léonce Bénédict) και ο στρατηγός Τσάρλς Μανζίν (Charles Mangin) συνεχώς μετράει έναν Ρότσιλντ στο περιβάλλον του [«Παλιά Γαλλία» (La Vieille France), No. 278 της 25ης Μαΐου 1922].

Η δημοκρατία των Ρότσιλντ αξίζει να στεφθεί από τον κύριο Αλεξάντρ Μιλιεράν (Καέν-Καν). Ο παππούς αυτού του Προέδρου της Γαλλίας, ονόματι Σερφ Καέν (Cerf Caen), ήταν υπάλληλος στη συναγωγή της οδού Νοτρ Νταμ ντε Ναζαρέτ, ο νεαρός Αλεξάντρ μεγάλωσε με τον θείο του Εφραίμ Καέν (Ephraïm Cahen) που ήταν πιστός στο Ταλμούδ [«Ισραηλιτικά αρχεία» (Archives israelites), της 30 Σεπτεμβρίου 1920]. Με αφορμή μια εκκλησιαστική γιορτή θριάμβευσε αυτή η εβραϊκή εφημερίδα: «...Στη λειτουργία στον καθεδρικό ναό παραβρέθηκαν: ο κύριος Μιλιεράν και οι στρατάρχες της Γαλλίας. Μια πικάντικη λεπτομέρεια: Τον εγγονό του πατέρα Καέν υποδέχτηκε εδώ μια ολόκληρη πομπή καρδινάλιων και αρχιεπισκόπων» («Ισραηλιτικά αρχεία» της 10ης Σεπτεμβρίου 1920).

Όταν ο Μιλιεράν έγινε πρόεδρος, η Λονδρέζικη εφημερίδα «Εβραϊκά Χρονικά» (Jewish Chronicle) το γιόρτασε απερίφραστα και τον συνέκρινε με τον Γκαμπετά. Την άνοιξη του 1922, ο Μιλιεράν ξεκίνησε ένα ταξίδι στην Τύνιδα. Η «Φωνή του Ισραήλ» (La Voix d'Israël) το όργανο του Βορειοαφρικανικού Εβραϊσμού και του Σιωνισμού, δημοσίευσε με μεγάλα γράμματα υπό τον τίτλο «Μια Ιστορική Σελίδα» τη θριαμβευτική

δήλωση για την εβραϊκή καταγωγή του Προέδρου της Γαλλικής δημοκρατίας. Η «Αποστολή της Τυνησίας» (*La Dépêche tunésienne*)⁵ της 2ας Μαΐου, 1922, περιγράφει λεπτομερώς το ταξίδι του Μιλιεράν και τονίζει τον εβραϊκό ενθουσιασμό. Μετά βραβεύσεις. Δεν παρασημοφορήθηκε κανένας Γάλλος, αλλά ο Ευγκέν Μπεσίς (*Eugène Bessis*) ο πρόεδρος της Ισραηλιτικής κοινότητας, και ο Ζοζέφ Γκουέζ (*Joseph Guez*), πρώην διευθυντής της Εβραϊκής Φιλανθρωπικής Εταιρείας, που έλαβαν τον Σταυρό της Λεγεώνας της Τιμής («*La Vieille France*» No. 277 της 18ης Μαΐου 1922).

Όταν η πόλη Μονρούζ θέλησε να εγκαινιάσει ένα μνημείο στα μέσα Μαΐου, προήδρευσε ο Εβραίος και υπουργός στο υπουργικό συμβούλιο του Πουανκαρέ, Πολ Στράους. Αυτός ο Εβραίος στο παρελθόν είχε καταδικαστεί για λιποταξία σε τρία χρόνια σκληρής εργασίας (βλ. την έκθεση της δίκης στο «*Vieille France*», No. 265, 23 Φεβρουαρίου 1922).

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε για ώρες με παρόμοιες επιείκωντες πράξεις (βλ. παράρτημα). Αυτή η σύντομη επισκόπηση μπορεί να αρκεί προς το παρόν. Σαν σημείο των καιρών, μιλάει με την πιο ξεκάθαρη γλώσσα για την κυριαρχία του εβραϊκού χρήματος πάνω στο εθνικό αίσθημα και το αίσθημα της τιμής των λαών της Ευρώπης...

Γι' αυτό και δεν είναι περίεργο όταν λέμε ότι η εισβολή στο Ρουρ έγινε υπό την πίεση της εβραϊκής υψηλής χρηματοδότησης.

Από τότε που έγινε η εκχειρία, σαν Γάλλος εκπρόσωπος και πληροφοριοδότης για ολόκληρη την περιοχή του Ρουρ καθόταν στο Έσσεν ο άγνωστος Εβραίος Ααρών Λεό. Όταν ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις για τη γερμανική υποταγή μετά την κατάληψη του Ρουρ, αυτός ο σχετικά άγνωστος κύριος παρουσιάστηκε ξαφνικά και πήρε τη θέση του μέχρι τότε Γάλλου αντιπροσώπου. Όλη η προπαγάνδα του γαλλικού Τύπου στην περιοχή του Ρουρ βρίσκεται στα χέρια μιας τετραμελούς επιτροπής. Όπως σημείωσε η παρισινή «*Vieille France*» (Παλιά Γαλλία) στις 26 Απριλίου 1923, οι τρεις από τους τέσσερις κυρίους είναι Εβραίοι. Έτσι, όλες οι «πληροφορίες» και η ψεύτικη προπαγάνδα προέρχονται από ένα αποδεδειγμένα εβραϊκό κέντρο στην περιοχή του Ρουρ. Πρέπει να προστεθεί ότι δύο από τους βασικούς στρατηγούς της Γαλλίας στις κατεχόμενες περιοχές – Πατρίκ Σιμόν (*Patrick Simon*) και Ζαν-Πιέρ Λεβί (*Jean-Pierre Lévy*) – είναι επίσης Εβραίοι, και η «*Vieille France*» δίνει στους Γερμανούς το δικαίωμα να συμπεριφέρονται με αντισημιτικό τρόπο, αφού όλοι πρέπει να έχουν την αίσθηση ότι τα γαλλικά στρατεύματα τα βλέπουν μόνο σαν μισθοφόρους της εβραϊκής υψηλής χρηματοδότησης.

Αν ρίξουμε μια ματιά στην κατάσταση στην Ιταλία, στην κορυφή αυτής της εξέτασης για τις ρίζες του Παγκοσμίου Πολέμου, μια παραδοχή από την εξ ολοκλήρου παν-εβραϊκή εφημερίδα «*Berliner Tageblottes*» (Καθημερινή του Βερολίνου), θα πρέπει να είναι εξαιρετικά ενδιαφέροντα.

5. Ο τρόπος με τον οποίο ο «Ισραηλίτης» της Φρανκφούρτης αναφέρει το γεγονός είναι ενδιαφέρον. Λέει (αρ. 28, 1922): «Η επίσκεψη του Προέδρου Μιλιεράν στην Τύνιδα προκάλεσε έντονη κινητικότητα στην εβραϊκή συνοικία της πρωτεύουσας. Ο Πρόεδρος επισκέφθηκε την αρχαία συναγωγή της Τύνιδας... και ζήτησε να γίνει η λειτουργία παρουσία του με τον συνήθη τρόπο. Στον πρόεδρο της ενορίας απονεμήθηκε το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.»

Αυτή η εφημερίδα, που διευθύνεται αποκλειστικά από Εβραίους, έγραψε στις 8 Μαρτίου 1923, αφού είχε ενημερωθεί γενικά για την αντιπαπική δράση της ιταλικής κυβέρνησης:

«Όλο αυτό το διάστημα, το αντεκκλησιαστικό πνεύμα που κυριαρχούσε στην Ιταλία, ο Τεκτονισμός, στον οποίο ανήκε το άνθος του έθνους, άρα και η κυβέρνηση, ήταν ένας σχηματισμός οστεωμένου αντικληρικισμού... αυτά ήταν τα στοιχεία της ζωής που μέχρι πριν από λίγα χρόνια διέθετε η πολιτική της Ιταλίας.»

Μετά την περιγραφή των μεταγενέστερων εσωτερικών πολιτικών αναταραχών, κυρίως της ίδρυσης του Λαϊκού κόμματος, η «Berliner Tageblatt» κάνει τα ακόλουθα σχόλια:

«Τα αντικληρικά στοιχεία, ειδικά ο μέχρι πρότινος παντοδύναμος ιταλικός Τεκτονισμός, που είχε υποστεί σοβαρές επιπτώσεις από τις μυστηριώδεις σχέσεις του με τη Γαλλία το 1914 και το 1915, εξαλείφθηκαν σιωπηλά, έτσι ώστε μετά τα χρόνια του πολέμου δεν έπαιξαν σχεδόν κανένα ρόλο.»

Μετά από μια παρουσίαση της φιλοεκκλησιαστικής πολιτικής των Φασιστών, διαπιστώνει, ότι είχαν θέσει εκτός νόμου τον Τεκτονισμό και είχαν απαγορεύσει την προσχώρηση στη Στοά. Και στη συνέχεια η «Berliner Tageblatt», αναφερόμενη σε αυτό, συνεχίζει: *«Ένα μέτρο που μπορεί να επιβληθεί σε αυτόν τον Ιταλικό Τεκτονισμό· γιατί αυτός, που έπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο στην απόφαση της Ιταλίας να πάει στον πόλεμο, έπρεπε τώρα να πάρει ένα τρομερό μάθημα από τον κύριο παράγοντα της στρατιωτικής επέμβασης του 1914 – 1915.»*

Αυτές οι παραδοχές της μασονικής-εβραϊκής «Berliner Tageblatt» είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτες, διότι επικεφαλής της μασονίας εκείνης της εποχής, πράγμα που παραδέχεται η ίδια η «Berliner Tageblatt», που ήταν και η κύρια κινητήρια δύναμη πίσω από τον πόλεμο, ήταν ο Εβραίος πρώην δήμαρχος της Ρώμης, Ερνέστο Νέιθαν (Ernesto Nathan), γιος του Τζουζέπε Ματσίνι (Giuseppe Mazzini) και της Σάρα Λέβι Νέιθαν (Sara Levi Nathan) από την Πίζα. Όταν ο Έρνεστο Νέιθαν πέθανε το 1921, ο παγκόσμιος εβραϊκός Τύπος τον χαρακτήρισε σαν έναν από τους μεγαλύτερους Εβραίους, και ο Εβραίος Πήτερ Ρις (Peter Ryß) έγραψε στο περιοδικό «Εβραϊκό Βήμα» (Tribune juive) στις 14 Μαΐου 1921, «ένας Εβραίος σαν δήμαρχος της αιώνιας πόλης» είναι «το σύμβολο των νέων καιρών»...

Μεγάλη συνεισφορά στη διαλεύκανση της κυριαρχίας της ιταλικής πολιτικής από την εβραϊκή υψηλή χρηματοδότηση είχε ο καθηγητής Τζοβάνι Πρετσιόζι (Giovanni Preziosi) στη Ρώμη, ο οποίος δημοσίευσε στο μηνιαίο περιοδικό του «La vita italiana» (Ιταλική ζωή) μια μεγάλη σειρά στατιστικών που αποδείκνυαν με ακρίβεια ότι στα παρασκήνια, ακόμα και της ιταλικής πολιτικής ζωής υπήρχαν τα ίδια στοιχεία όπως και στα άλλα κράτη. Παρά το γεγονός ότι υπήρχαν μόνο 50.000 Εβραίοι στην Ιταλία, τα διεθνή υψηλά κλιμάκια των χρηματοπιστωτικών αγορών κατάφεραν να αναδείξουν έναν από τους δικούς τους σε μια σημαντική θέση στην ιταλική πολιτική. Μόνο σαν κρατικοί αξιωματούχοι ήταν 3.259 Εβραίοι. Στο Κοινοβούλιο υπήρχαν 64, στο διπλωματικό σώμα 54, στη διοίκηση εσωτερικών υποθέσεων 317, στη διοίκηση του δημοσιονομι-

κού ελέγχου 470 κ.λπ. [Προσθέστε επίσης τον πρώην εκπρόσωπο της Ιταλίας στη διάσκεψη της Γένοβας, και τον υπουργό εξωτερικών, τους Εβραίους Κάρλο Σάντσερ (Carlo Schanzer) και τον Γιόζεφ Λίοπολντ Τόεμπλιτς (Józef Leopold Toerplitz)]. Για αυτά τα πράγματα ο ιταλικός λαός δεν είχε την παραμικρή ιδέα, όπως και οι άλλοι λαοί της ηπείρου. Ο Φασισμός, σαν εθνική αντίδραση ενάντια στο διεθνές χάος, αρχικά είχε μια απόλυτη μασονική διάθεση, αλλά στη συνέχεια αντιτάχθηκε πολύ έντονα στον ιταλικό μασονισμό και υιοθέτησε μια φιλική πολιτική προς την εκκλησία. Αλλά ακόμη και ο Μουσολίνι προτίμησε προηγουμένως να μην αντιταχθεί στα εβραϊκά υψηλά κλιμάκια των χρηματοπιστωτικών αγορών, κάτι που σίγουρα δεν του ήταν άγνωστο, και έτσι έγινε δυνατό για ορισμένες εβραϊκές εφημερίδες να ισχυρίζονται ότι ο υπουργός εσωτερικών Άλντο Φίντσι (Aldo Finzi) είναι Εβραίος, παρόλο που είναι βαπτισμένος (βλέπε την «Berliner Tageblatt» της 8ης Μαρτίου 1923 για τη βιογραφία του, αν και αναφέρονται λίγα πράγματα). Ένας Εβραίος, ο Μάριο Ατίλιο Λέβι (Mario Attilio Levi), ωθήθηκε επίσης στην κορυφή της φασιστικής φοιτητικής οργάνωσης και μόνο όταν έγινε αλαζονικός, το φασιστικό κεντρικό όργανο, «Popolo d'Italia», του έκανε μια έντονη επίπληξη και τον φίμωσε. Τον Ιούνιο του 1923, ο Εβραίος Λοντοβίκο Μορτάρα (Lodovico Mortara) διορίστηκε ανώτατος δικαστής της Ιταλίας...

Παρά τη φανατική εθνική δύναμη του ιταλικού φασισμού, ο οποίος με τη φωτιά και το σπαθί καταπολεμάει ό,τι βρεθεί στο δρόμο του, δεν τόλμησε να αντιταχθεί στον Ιουδαϊσμό: Ο Μουσολίνι αντιμετωπίζει προβλήματα εξωτερικής πολιτικής που δεν είναι διατεθειμένος να αντιμετωπίσει (ή μήπως όχι ακόμα;)...

Το επίκεντρο της σημερινής παγκόσμιας πολιτικής βρίσκεται στη Νέα Υόρκη, και οι έξι Εβραίοι πολιτικοί που αναφέρονται αποτελούν μόνο μια μικρή επιλογή από τα μέλη των ισχυρών οικονομικών ομάδων, μπροστά στις οποίες σήμερα έχει γονατίσει όλη η Ευρώπη. Όπως είπα, ο Πρόεδρος Ουίλσον περιβαλλόταν πάντα μόνο από Εβραίους [ο Σάιμον Γουλφ (Simon Wolf) ο οποίος, μετά την επιστροφή του από τις Βερσαλλίες, του επέδωσε ένα χρυσό μετάλλιο εκ μέρους των Εβραίων σαν ευχαριστία της Αμερικανικής Εβραϊκής κοινότητας· ο Τζέικομπ Σιφ (Jacob Schiff) και ο γιος του Μόρτιμερ (Mortimer)· ο Όττο Χέρμαν Καν (Otto Hermann Kahn), ο Φέλιξ Βάρμπουργκ (Felix Warburg) και μια ατελείωτη σειρά άλλων μεγάλων χρηματιστών]. Ο Σάμιουελ Γκόμπερς ήταν, όπως είπα, επικεφαλής μιας εργατικής οργάνωσης, αλλά φρόντισε να είναι και επικεφαλής των αντι-Γκόμπερς συνδικάτων ένας Εβραίος, ο Σίντνεϊ Χίλμαν (Sidney Hillmann), [Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με αυτό, βλέπε «Ο Διεθνής Εβραίος» (The International Jew), Τόμος 1]. Η γη της πόλης της Νέας Υόρκης ανήκει κατά τα 9/10 στους Εβραίους το ίδιο τα θέατρα και οι κινηματογράφοι· από τα μεγάλα πολυκαταστήματα της πόλης, μόνο ένα δεν είναι στα χέρια των Εβραίων· ο ίδιος ο πληθυσμός της πόλης αποτελείται κατά το

1/3 από Εβραίους. Πάνω από 2 εκατομμύρια Εβραίοι ζουν στη μεγαλύτερη πόλη της Αμερικής και αυτή η πόλη στην «πιο ελεύθερη χώρα στη γη» είναι ταυτόχρονα και το μεγαλύτερο γκέτο στον κόσμο. Λίγο πριν παραιτηθεί, ο Ουίλσον έκανε ένα σημαντικό διορισμό, αναβάθμισε έναν παλιό χρηματιστή, που είχε γίνει ναύαρχος κατά τη διάρκεια του πολέμου, σε διοικητή όλων των ναυτικών δυνάμεων της Ένωσης στον Ειρηνικό Ωκεανό. Αυτός ήταν ο κ. Γιόζεφ Στράους (Josef Strauss), συγγενής των προαναφερθέντων Νείθαν Στράους και Όσκαρ Στράους. Η εφημερίδα «Israelit» που κυκλοφορούσε στη Φρανκφούρτη του Μάιν περιέγραψε ρητά αυτόν τον Γιόζεφ Στράους σαν έναν «συνειδητοποιημένο Εβραίο» (αρ. 5, 1921).

Τα πράγματα δεν άλλαξαν όταν έγινε πρόεδρος ο Ουόρεν Χάρντινγκ (Warren Harding). Αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του, έγραψε μια επιστολή στον Σιωνιστή ηγέτη Γκουστάβ Χάρτμαν (Gustave Hartman), στην οποία εξέφραζε τον θαυμασμό του για τον εβραϊκό λαό και επαίνεσε την «πίστη του στους νόμους της χώρας στην οποία ζει» [«Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische Rundschau), No. 83, 1920]. Αργότερα, στις 5 Νοεμβρίου 1921, κατά τη διάρκεια της εβραϊκής πρωτοχρονιάς (Rosh Hashanah) ο Πρόεδρος της Αμερικής ευχήθηκε στους Εβραίους και επαίνεσε τη χρησιμότητα του εβραϊκού λαού («Ο Ισραηλίτης», No 44, 1921). Και αργότερα, δεν δίστασε να κάνει και πάλι μια υπόκλιση μπροστά στο μεγάλο χρηματοδοτικό κεφάλαιο της Νέας Υόρκης. Το «Εβραϊκό Κέντρο Τύπου» στη Ζυρίχη, στις 16 Φεβρουαρίου 1923, ήταν σε θέση να εκτυπώσει μια επιστολή του Χάρντινγκ στην Ένωση Εβραϊκών Συλλόγων της Αμερικής στην οποία αναφέρει μεταξύ άλλων: *«Ένα από τα θαύματα της ανθρώπινης ιστορίας ήταν πάντα η δύναμη και η ισχύς της εβραϊκής πίστης και η αδιάκοπη επιρροή και η δύναμη του εβραϊκού λαού.»* Αφού ο Χάρντινγκ συνεχίζει να εξυμνεί την εβραϊκή πίστη καταλήγει με την παραδοχή ότι οι άλλες θρησκείες έχουν ένα «μεγάλο χρέος να πληρώσουν» στην εβραϊκή πίστη. Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά ακόμη για αυτή την τραγική κωμωδία που ονομάζεται πρόεδρος Χάρντινγκ, αλλά τα δείγματα προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να είναι αρκετά· το μόνο που θα ήθελα να προσθέσω είναι ότι ο Χάρντινγκ αμέσως μετά την ανάληψή του προήγαγε τον σιωνιστή Μπέρναρντ Ρόζενμπλατ (Bernard Rosenblatt) σαν ειρηνοδίκη της πόλης της Νέας Υόρκης. Επίσης ο Εβραίος Ρόμπερτ Λάσκερ έγινε πρόεδρος του Αμερικανικού Ναυτιλιακού Συμβουλίου· επιπλέον, ο νεοεκλεγείς Πρόεδρος διόρισε τον κ. Λιούις Αϊνστάιν (Lewis Einstein) σαν Αμερικανό πρεσβευτή στην Τσεχοσλοβακία και τον ραβίνο Τζόζεφ Σολ Κόρνφελντ (Josef Sol Kornfeld) σαν πρεσβευτή των Ηνωμένων Πολιτειών στην Τεχεράνη.

Όταν ο καθηγητής Λιούις Αϊνστάιν και ο Καΐμ Βάιζμαν (Chaim Weizmann) ήρθαν στη Νέα Υόρκη, τα επίσημα κτίρια έφεραν την εβραϊκή εθνική σιωνιστική σημαία δίπλα στην αμερικανική· και οι δύο Εβραίοι έγιναν επίτιμοι πολίτες της πόλης της Νέας Υόρκης.

Το μόνο που μένει είναι να επισημάνουμε ότι ο επώνυμος Πολ Χάιμανς (Paul Hymans), ο πρόεδρος της Κοινωνίας των Εθνών, δεν είναι ο μόνος Εβραίος επικεφαλής μιας άκρως πολιτικής ένωσης, αλλά έχει πολλούς φίλους που διευθύνουν μαζί του αυτή την εκμεταλλεύτρια επιχείρηση των κοσέρ.

Η γενική εβραϊκή χαρά για τη διάσημη «Κοινωνία των Εθνών» της Γενεύης είναι φυσικά δικαιολογημένη. Διότι μόλις ο γενικός διευθυντής αυτού του Ινστιτούτου, ο σερ Έρικ Ντράμοντ (Eric Drummond), έφτασε στη Γενεύη, έκανε αυτό που είναι φυσικό με τη σημερινή οικονομική δύναμη των Εβραίων: πήγε σε μια ακρόαση με τον μεγάλο ραβίνο Έρνεστ Γκίνσμπεργκερ (Ernest Ginsburger). Στην ομιλία του, ο Ντράμοντ είπε ότι αυτός και οι συνεργάτες του «θα ενωθούν για την υπεράσπιση των Εβραίων και ότι ήταν πεπεισμένος ότι η Κοινωνία των Εθνών θα εκπληρώσει το καθήκον της (!) έναντι των Εβραίων. Ελπίζει ότι ολόκληρος ο απανταχού εβραϊσμός θα απολαύσει σύντομα όλα τα ανθρώπινα και πολιτικά δικαιώματα. Από εδώ και πέρα οι Εβραίοι δεν θα επικαλούνταν πλέον μάταια τη δικαιοσύνη της ανθρωπότητας.» [«Ο Ισραηλίτης» (Der Israelit) της 11ης Νοεμβρίου 1920, No 45· το ίδιο και στην «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische Rundschau)].

Αυτή η δέσμευση γίνεται ακόμη πιο κατανοητή όταν γνωρίζει κανείς ότι [όπως αναφέρει η «Αναγέννηση της Γερμανίας» (Deutschlands Erneuerung)] υπάρχουν Εβραίοι σαν εκπρόσωποι όλων των χωρών στα πιο σημαντικά τμήματα της περίφημης Κοινωνίας των Εθνών: ο δρ. Άντον Γκέραρντ φαν Χάμελ (Anton Gerard van Hamel), που εκπροσωπεί την Ολλανδία ένας Εβραίος γερμανικής καταγωγής· διευθυντής του πολιτικού τμήματος είναι ο Εβραίος Πολ Γιόζεφ Μαντού (Paul Joseph Mantoux), (πρώην διερμηνέας στο «Ανώτατο Συμβούλιο» στο Παρίσι κατά τις διαπραγματεύσεις των Βερσαλλιών)· ο Εβραίος Ρομπέρ Χάας (Robert Haas) προϊστάμενος του τμήματος επικοινωνιών και μεταφορών· η Γαλλία εκπροσωπήθηκε από τον Αντρέ Βάις (André Weiß), η Ισπανία από τον Χουάν Στίγκμαν Ολμεδίγιας (Juan Steegmann Olmedillas), ο Άγιος Δομίνικος από τον Μπολίβαρ Κούνχαρτ (Bolívar Kunhardt). Επιπλέον, οι Εβραίοι εξασφάλισαν το τμήμα για την «καταπολέμηση» του εμπορίου κοριτσιών. Αυτή ήταν η δουλειά τους για αιώνες («Deutschlands Erneuerung», No 4, 1921).

Και όπως είπα: όλη αυτή η γενεαλογία στέφεται και από έναν Εβραίο...

Το πώς ήταν και είναι τα πράγματα στη Γερμανία, το αποκαλύπτει μια τεράστια έκταση βιβλιογραφία· η ουσία εδώ πρέπει να τεθεί σαν προϋπόθεση [αναφέρομαι στους Βίλχελμ Μάιστερ (Wilhelm Meister) [πραγματικό όνομα Πάουλ Μπάνγκκ] «Judas Schuldbuch» (Το βιβλίο χρεών του Ιούδα), Όττο Κέρνχολτ (Otto Kernholt) «Schuld und Sühne» (Έγκλημα και Τιμωρία), Όττο Άρμιν (Otto Armin) «Die Juden im Heer» (Οι Εβραίοι στο στρατό) και άλλους]. Αυτό που πρέπει να τονιστεί στο πλαίσιο αυτής της επισκόπησης είναι το γεγονός ότι η παράλληλη εμφάνιση των Μπαρούχ-Μόνταγκκιου-Ράθενανου είναι πραγματικά εκπληκτική. Ακριβώς όπως ο Εβραίος Μπαρούχ βγήκε από την αφάνεια για να γίνει δικτάτορας του αμερικανικού παγκόσμιου κράτους, όπως ο

Μόνταγκιου σαν υπουργός πυρομαχικών, ήλεγχε ουσιαστικά τον βρετανικό στρατό, έτσι εμφανίστηκε και ο Εβραίος Ράθεναου λίγες μέρες μετά το ξέσπασμα του πολέμου μπροστά στο Γερμανό Κάιζερ με ένα έτοιμο σχέδιο για την πολεμική οικονομία. Το καταλαβαίνουμε γιατί ο ίδιος άνθρωπος που μετά την πτώση αυτού του αυτοκράτορα έγραψε ένα βιβλίο («Ο Κάιζερ») στο οποίο λέει ψυχρά ότι είχε ήδη εξηγήσει σε έναν καλό του φίλο τότε, ότι αν ο Γουλιέλμος ο Β' και οι πολεμιστές του περνούσαν σαν νικητές τη πύλη του Βραδεμβούργου, τότε «η παγκόσμια ιστορία θα είχε χάσει το νόημά της». Το ποιο ήταν «το νόημα της παγκόσμιας ιστορίας», το είχε ήδη εξηγήσει ο ίδιος άνθρωπος στις 25 Δεκεμβρίου 1909 στο Βιεννέζικο «Νέο Ελεύθερο Τύπο»: το ανώτερο χρηματοπιστωτικό σύστημα κλήθηκε να αναλάβει τα ηνία των κυβερνήσεων στη θέση των αυτοκρατόρων και των βασιλιάδων.

Στη «Neuen Züricher Zeitung» (Νέα εφημερίδα της Ζυρίχης) ο Έμιλ Λούντβιχ (γιος του Εβραίου Χέρμαν Κον, που άλλαξε το όνομά του σε Λούντβιχ) αφιέρωσε ένα άρθρο σαν φόρο τιμής στον φίλο του Βάλτερ Ράθεναου με την ευκαιρία του αυτοδιορισμού του ως Υπουργού Ανάπτυξης. Γράφει:

«Για τον έξω κόσμο, ο διορισμός του σαν Υπουργός Ανάπτυξης σημαίνει έξυπνη διαπραγμάτευση μεταξύ των Ευρωπαίων και εσωτερικά μια κοινωνική ισορροπία μεταξύ της ανανέωσης και των ανέργων. Η συμφιλίωση των τάξεων και των φυλών θα ήταν το ιδεώδες του Ράθεναου, για το οποίο, κατά τον τρόπο του, θα έφερνε έτοιμα, πρακτικά προγράμματα, τα οποία μπορούν να επιτευχθούν σήμερα και στη Γερμανία σε πολύ περιορισμένο βαθμό και στα πρώτα στάδια.»

«Αυτό το ξέρει, σαν γνώστης της εποχής, των ανθρώπων και των Γερμανών, το ξέρει σαν πεσιμιστής. Παρ' όλα αυτά ξεκινά το έργο του – σύντομα θα ακουστεί, με ποιο νέο στυλ ακομμάτιστης αντικειμενικότητας – σαν ένας άνθρωπος που ξέρει να ενεργεί και να σκέφτεται ταυτόχρονα.»

«Οι σκόπελοί του (του Ράθεναου) είναι: πρώτον οι φυλές, δεύτερον ο αντισημιτισμός, τρίτον η συλλογικότητα, γιατί ο Ράθεναου, παρ' όλο το συμβιβασμό των μορφών, έχει τη νοοτροπία δικτάτορα, μαθαίνει μόνο σύμφωνα με τα γεγονότα και προτιμά να προχωρήσει παρά να αλλάξει το μονοπάτι [βλ. την «Neue Freie Presse» (Νέος Ελεύθερος Τύπος), Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ] που σκέφτεται εδώ και μια δεκαετία: Το πνεύμα του πρέπει να δεισδύσει στο υπουργικό συμβούλιο ή να εξαφανιστεί εντελώς.»

«Για τον παρατηρητή, αυτή τη φορά είναι εύκολο να γνωρίσει εκ των προτέρων αυτό το μονοπάτι. Από την εποχή της ειρήνης, κάθε τρίμηνο περίπου, ο Ράθεναου δημοσιεύει σε μορφή φυλλαδίου τις προτάσεις του για την οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας, μιας νέας οικονομίας, μιας νέας κοινωνιολογίας. Θεωρητικά, είναι εδώ και καιρό “Υπουργός Ανάπτυξης” και επειδή προσπαθεί πάντα να είναι υπέρ της Ευρώπης (!!), έχει πάνω του κάτι από αυτόν τον Χούβερ, που κι αυτός σκέφτεται με όρους κρατών και εκατομμυρίων. Ο κρατικός σοσιαλισμός, όπως τον δημιούργησε στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του πολέμου, είναι το σχέδιό

του για την ειρήνη.»

«Είναι άδικο ένα τέτοιο μοναχικό οδηγό στη πολιτική ζωή να τον καθιερώσουμε με λέξεις-κλειδιά, αλλά για σήμερα θα πρέπει ακόμα να ειπωθεί ότι ο Ράθεναου είναι αντιμιλιταριστής, αντιεθνικιστής, αντικαπιταλιστής. Διδάσκει απλούστευση, απεξάρτηση από τον υλισμό, προγραμματισμένη οικονομία, διεθνή οικονομία. Οπότε ουσιαστικά είναι υποψήφιος του εξωτερικού, δηλαδή την Αγγλία, αλλά πολύ λίγοι γνωρίζουν ότι στο Σπα, τον Αύγουστο του 1920, μόνος του απέφυγε τη ρήξη και έτσι έφερε τη μοναδική συμφωνία που έχει επέλθει μεταξύ των αντιπάλων του πολέμου από το 1918.»

(«Neuen Züricher Zeitung», 8 Ιουνίου 1921)

Και αυτός ο εκπρόσωπος του εβραϊκού ανώτερου χρηματοπιστωτικού συστήματος, ο «υποψήφιος από το εξωτερικό» – δηλαδή οι εχθροί μας – έγινε ο άνθρωπος που κυριάρχησε ανοιχτά στη Γερμανία μετά την «προλεταριακή», «αντικαπιταλιστική» επανάσταση της 9ης Νοεμβρίου 1918. Στο συνέδριο των Καννών τον Ιανουάριο του 1922 είπε λέξεις που θα μπορούσαν να είχαν χρησιμοποιηθεί σαν σύνθημα στα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών»: «Ο δρόμος που θέλουμε να ακολουθήσουμε, μου φαίνεται σωστός. Ένα διεθνές συνδικάτο και μάλιστα ιδιωτικό συνδικάτο.» [«Καθημερινή του Βερολίνου» (Berliner Tageblatt), No 27, 1922].

Η «Berliner Tageblatt» τύπωσε τις τελευταίες λέξεις με έντονη γραφή, ένδειξη ότι ήξερε ακριβώς πού έπρεπε να καταλήξουν.

Η αντικειμενική συνέπεια του συστήματος Ράθεναου ήταν η ίδια με την κυριαρχία του Μπέρναρντ Μπαρούχ: οι κοινωνίες της εποχής του πολέμου έπεσαν σχεδόν αποκλειστικά στα χέρια των Εβραίων [ακόμα πιο συγκλονιστικά στοιχεία από τον Όττο Άρμιν «Οι Εβραίοι στην πολεμικές κοινωνίες» (Die Juden in den Kriegsgesellschaften)]. Όλος ο λαός ούρλιαξε εναντίον αυτών των Συνδικάτων εκμετάλλευσης, αλλά η κυβέρνηση ήταν ανίκανη να πάρει μέτρα εναντίον τους: Δεν της επιτρεπόταν... Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο έπεσε κάτω από τα χτυπήματα των προστατευτικών στρατευμάτων της πλουτοκρατικής τοκογλυφίας, κάτω από τα χτυπήματα της σοσιαλδημοκρατίας. Ένα τέλος που της άξιζε, μόνο που ο γερμανικός λαός έπρεπε να το πληρώσει αυτό με τρομερή ταπείνωση και σκλαβιά...

Αυτή τη στιγμή η γερμανική αποικία ενσωματώνεται στο εξ ολοκλήρου Εβραϊκό ιδιωτικό συνδικάτο, το οποίο έχει στη διάθεσή του σαν απειλή τους στρατούς της Γαλλίας, τους παραπλανημένους εργάτες της Γερμανίας και τα στρατεύματα της Σοβιετικής Ρωσίας. Σχετικά με αυτό σε άλλο σημείο.

Μια νηφάλια επισκόπηση λοιπόν, της πολιτικής κατάστασης στον κόσμο μας δείχνει την ίδια εικόνα παντού. Πίσω από όποια κυβέρνηση που επιλέγει να αυτοαποκαλείται Βρετανική, Αμερικανική, Γαλλική ή Γερμανική, βρίσκεται σαν κυρίαρχος το παν-εβραϊκό ανώτερο χρηματοπιστωτικό σύστημα, (αν και δεν πρέπει να αγνοούμε το έργο άλλων δυνάμεων), που είναι οργανωμένο σε εθνικές, «φιλανθρωπικές» και «θρησκευτικές» παγκόσμιες συμμαχίες που δεν αναγνωρίζουν τα

κρατικά σύνορα.

Πως έγινε αυτό;

Πρώτη Συνεδρία

Θα είναι πάντα μια ιστορική παραδοξότητα το γεγονός ότι ακριβώς την εποχή που η ιδέα του εθνικού κράτους γινόταν όλο και πιο συνειδητή και ζωντανή, η ιδέα μιας ανθρωπότητας που δεν ήταν συνδεδεμένη με κανένα έδαφος άρχισε επίσης να παγιδεύει τα μυαλά. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας είχε μια ξεκάθαρη εθνική πολιτική, και όμως ήταν αυτός που βοήθησε να ανοίξει ο δρόμος για την εποχή του «Διαφωτισμού». Αυτός ο Διαφωτισμός όμως – όσο μεγάλα κι αν ήταν τα πλεονεκτήματά του από ορισμένες απόψεις – έφερε μαζί του τα πολιτικά ιδεώδη των οποίων τις καταστροφικές συνέπειες βιώνουμε σήμερα και για τις οποίες το δημοκρατικό κράτος που γεννήθηκε το 1789 δημιούργησε τις προϋποθέσεις.

Σε αντίθεση με την πνευματική υποδούλωση της αντιευρωπαϊκής ιδέας της Ιεράς Εξέτασης, ο 18ος αιώνας υπερασπίστηκε την ευρωπαϊκή ιδέα της πνευματικής ελευθερίας και της προσωπικής εξέλιξης. Ήταν αυτή η ιδέα που ένωσε τα καλύτερα μυαλά της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας, πέρα από όλες τις διαφορές.

Αυτή η απαίτηση όμως, εμφανίστηκε σε συνδυασμό με μια διδασκαλία που δεν αρνήθηκε την προέλευσή της από τις σχολές των λόγιων, αλλά, παρ' όλα αυτά, εν μέσω της πίεσης της ζωής, εξελίχθηκε σε μια τεράστια βία όπου οι άνθρωποι πίστευαν σε αυτήν· αυτή ήταν η διεκδίκηση της ανθρωπίνης ισότητας σε συνδυασμό με την απαίτηση της πολιτικής ισότητας χωρίς να εξετάζονται οι ανθρωπολογικές προϋποθέσεις μιας τέτοιας πολιτικά μεταμορφωμένης θεωρητικής ιδέας.

Από αυτή τη διδασκαλία της ισότητας των ανθρώπων, γεννήθηκε η ολέθρια τριάδα των λέξεων, που ακόμα και σήμερα πολύ λίγοι γνωρίζουν, το κακό που έχει προκαλέσει στα μυαλά εκατομμυρίων: ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα. Αυτή η κραυγή μάχης της σύγχρονης δημοκρατίας περιβαλλόταν από άλλες ανόργανες αρχές όπως ανθρωπισμός, ανθρωπότητα, κ.λπ. όλη τη σειρά των λέξεων μέχρι την «παγκόσμια συνείδηση» του παρόντος.

Αυτές οι ιδιαιτερότητες έχει αποδειχθεί ότι δημιουργήθηκαν στα μέσα του 18ου αιώνα στους κύκλους των παρισινών στοών· δύο κείμενα της εποχής [«La Franche maçonnerie» (Η Μασονική Ελευθερία) 1744 και «Les Franc-Maçons» (Οι Ελευθεροτέκτονες) 1746] παρέχουν πληροφορίες για αυτά. Και ανεξάρτητα από το πόσο επιθετικοί ήταν οι λαοί από την άποψη της εξωτερικής πολιτικής από τότε, ανεξάρτητα από το πόσο η ιδέα του εθνικού κράτους είχε κινητοποιήσει τους ανθρώπους προς το εξωτερικό, στην εσωτερική πολιτική οι φυλετικές διαφορές δεν αναγνωρίζονταν και η τυπική έννοια του πολίτη του κράτους είχε τεθεί πάνω από τη φυλετική και την εθνική προστασία.

Αυτό ισχύει τόσο για τον εθνικιστή Γάλλο όσο και για τον γελοίο κοσμοπολίτη Γερμανό. Η ιδέα μιας δημοκρατικής, λαϊκής κυβέρνησης χωρίς λαό, είχε ξεκινήσει τη θριαμβευτική της πορεία. Σήμερα βιώνει την καταστροφή της από το χάος των εννοιών προβάλλει η εθνικιστική αντίληψη του κράτους σαν οδηγός για το μέλλον...

Ο Εβραίος, σαν ξένο σώμα ανάμεσα στους ευρωπαϊκούς λαούς, πέτυχε ένα μεγάλο θρίαμβο με τη νίκη της «ιδέας της ελευθερίας, της ισότητας και της αδελφοσύνης». Η Γαλλική Επανάσταση του έφερε τη χειραφέτησή του και την ευκαιρία να εκδηλώσει την ιδιομορφία του όλο και πιο ανεξέλεγκτα. Είναι, λοιπόν, απολύτως κατανοητό από μια πανεβραϊκή σκοπιά, όταν ο σιωνιστής ηγέτης Μαξ Νορντάου (Μαξιμίλιαν Σίμον Σύντφελντ), που πέθανε το 1922, συμμετέχοντας στο 1ο συνέδριο της Βασιλείας, σε μια από τις ηθικές του εικόνες στο Παρίσι επαίνεσε την 21η Σεπτεμβρίου 1792 σαν μια ημέρα που σε σύγκριση με την οποία η ημέρα του Γολγοθά δεν είχε καμία σημασία στην παγκόσμια ιστορία.⁶

Η ιδέα της εβραϊκής χειραφέτησης είχε ήδη ενισχυθεί από τους τελευταίους Γάλλους βασιλιάδες, αλλά οι εβραϊκοί κύκλοι τουλάχιστον έπρεπε να εργαστούν για τον περιορισμό της αυστηρότητας και την ανατροπή της υπάρχουσας τάξης για να επιτύχουν την πλήρη ελευθερία. Είναι ακόμη πολύ λίγα γνωστά τα στοιχεία που δείχνουν πόσο πολύ ο Εβραϊσμός συμμετείχε στη Γαλλική Επανάσταση και πόσο ήξερε να εκμεταλλεύεται τη γενναιόδωρη ιδέα της ελευθερίας της συνείδησης και της θρησκευτικής ανοχής για τους πολιτικούς του σκοπούς.

Οι αρμόδιοι ιστορικοί μας έχουν αγνοήσει αυτό το γεγονός, όπως και πολλά άλλα, παρόλο που οι Εβραίοι συγγραφείς [όπως ο Χάινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz)] μας έχουν δώσει πολλά ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά.

Μεγάλη οικονομική και πολιτική επιρροή επί Λουδοβίκου XVI, είχε ο Χερτς Σέρφμπιερ (Herz Cerfbeer of Medelsheim – γεννημένος Νάθαλι Μπεν Ντοφ-Μπίερ) που ήταν ο προμηθευτής του στρατού του. Αυτός ο εξαιρετικά πλούσιος Εβραίος του Παρισιού έγραψε τώρα στον Μόουζες Μέντελσον (Moses Mendelssohn) στο Βερολίνο ζητώντας του να διαδώσει τη φήμη ότι ήταν φιλόσοφος με ελεύθερη σκέψη και να γράψει ένα έργο για τη χειραφέτηση των Εβραίων. Ο Μέντελσον εξέτασε το θέμα και αποφάσισε ότι θα ήταν πιο πρακτικό να εκμεταλλευτεί με άλλο τρόπο το πνεύμα ανεκτικότητας της Ευρώπης. Στράφηκε στον Γερμανό Κρίστιαν Βίλχελμ φον Ντομ (Christian Wilhelm von Dohm) και τον έβαλε

6. Επί λέξει είπε: «Η 21η Σεπτεμβρίου του 1792 είναι η πιο ένδοξη ημερομηνία στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ή ποια μέρα, για την οποία έχουμε πληροφορίες, θα μπορούσαμε να τη συγκρίνουμε με αυτή τη μοναδική και ασύγκριτη μέρα; Μήπως την ημέρα του Μαραθώνα, που έσωσε τον ελληνικό πολιτισμό από την περσική βαρβαρότητα; Μήπως την ημέρα της Ζάμας, όταν ο Σκιπίωνας γκρέμισε τον πολλά υποσχόμενο Σημιτισμό (!) στο πρόσωπο του Αννίβα και κρέμασε τη σιδερένια αλυσίδα της της Ρωμαϊοκρατίας στον λαιμό του κόσμου; Μήπως την Παρασκευή που πέθανε ο Χριστός στον σταυρό; Πόσο μικρά, πόσο ασήμαντα είναι όλα αυτά τα γεγονότα σε σύγκριση με το μεγαλείο της επανάστασης! Ο Μαραθώνας, η Ζάμα έχουν επιφέρει άθλιες αλλαγές εξουσίας μεταξύ των εθνών· η φοβερή μέρα του Γολγοθά έφερε σε μια μικρή μειοψηφία, μόλις το ένα τρίτο της ανθρωπίνης φυλής, μια νέα θρησκεία, δηλαδή μια νέα δεισιδαιμονία· όμως η 21η Σεπτεμβρίου του 1792 γέννησε την ελευθερία.» [Μαξ Νορντάου: «Ζωή και σπουδές στο Παρίσι» (Pariser Leben und Studien), τόμος 2ος, σελ. 148].

να γράψει μια τέτοια εργασία. Ο Μέντελσον σκέφτηκε και ο Ντομ έγραψε, παραδέχεται ανοιχτά ο Γκρετς, αποκαλύπτοντας έτσι μια αρχαία εβραϊκή αρχή: *όταν η κατάσταση είναι ακόμα ασαφής, να μένουμε προσεκτικά πάντα στο πολιτικό παρασκήνιο και να χρησιμοποιούμε τους μη Εβραίους για τους πολιτικούς σκοπούς.*

Στο σαλόνι της Ενριέτα Χερτς (Henriette Hertz), ο Ντομ γνωρίστηκε με τον Ονορέ-Γκαμπριέλ Ρικετί, κόμη ντε Μιραμπώ (Honoré Gabriel Riqueti, comte de Mirabeau), και το γραπτό του «Ντομ» προετοιμάστηκε για μεγαλύτερη έκδοση και στάλθηκε στο Παρίσι για διανομή...

Αν αναλογιστεί κανείς ότι ο Μιραμπώ – και όχι μόνο αυτός – ήταν χρεωμένος μέχρι το λαιμό στους Εβραίους τοκογλύφους, τότε καταλαβαίνει τους «επιτακτικούς λόγους» που τον οδήγησαν αυτόν και άλλους «δημοκράτες ηγέτες» να υποστηρίξουν τη χειραφέτηση των Εβραίων μαζί με τους έντιμους ενθουσιώδεις.

Δεν βοήθησε το γεγονός ότι οι βουλευτές της Αλσατίας – δηλαδή οι εκπρόσωποι μιας χώρας στην οποία οι Εβραίοι ζούσαν σε μεγαλύτερους αριθμούς και η φύση τους ήταν επομένως πιο ευδιάκριτη – περιέγραψαν σαν οικονομική τρέλα την παραχώρηση ίσων πολιτικών δικαιωμάτων σε μια ορδή τοκογλύφων, η χειραφέτηση των Εβραίων αποφασίστηκε και ο Αντριέν Ντυπόρ (Adrien Duport), ένας από τους σπουδαίους ρήτορες εκείνης της εποχής, μπορούσε να δηλώσει ότι όποιος μιλούσε εναντίον της ισότητας των Εβραίων σαν πολίτες ήταν γενικά αντίθετος του γαλλικού συντάγματος.

Αν ψάξουμε για άλλες χρηματοδοτικές «υποστηρίξεις», τα αρχεία του υπουργείου εξωτερικών από το 1787 – 1804 που δημοσιεύθηκαν από τον Φρεντερίκ Μασόν (Frédéric Masson) (το υπουργείο εξωτερικών κατά την επανάσταση 1787 – 1804, Παρίσι 1877, ειδικά στη σελ. 223) μας δίνουν μια πολύτιμη εικόνα. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ο ρόλος του χρηματοδότη Εβραίου Εφραίμ ο οποίος ήταν γνωστό ότι ξόδεψε τεράστια ποσά στην επαναστατική προπαγάνδα χωρίς να είναι δυνατό να προσδιοριστεί από πού πήρε τα χρήματα. Ο Μασόν υποπτευόμαστε ότι ήταν Γερμανός κατάσκοπος, αλλά θα ήταν πιο σωστό να τον δούμε σαν πρόδρομο του Όσκαρ Κον και του Κουρτ Άισνερ-Κοσμανόβσκι (Kurt Eisner-Kosmanowsky).

Δεν είναι εδώ το μέρος για να αφηγηθούμε με λεπτομέρειες στον ιστορικό αντίκτυπο της τρέλας της χειραφέτησης, σε συνδυασμό με τις επιχειρηματικές σκέψεις φιλόδοξων πολιτικών. Το νήμα του εβραϊκού επαναστατικού και ανατρεπτικού έργου εκτείνεται πέρα από την συγκέντρωση που πραγματοποίησε ο Ναπολέων το 1806, μέσω των επαναστάσεων του 1830, του 1848 και του 1871 και φτάνει μέχρι τα χρόνια της καταστροφής του 1917, του 1918 και στο παρόν, και θα χρειαστεί ακόμη λίγος καιρός πριν η Ευρώπη βρεθεί πίσω από μια πορεία παρακμής, όπως αυτή που ξεκίνησε το 1789.

χρόνων με διαφορετικά μάτια, από τον δημοκρατικό καθηγητή και τον «φιλελεύθερο» αστό· δικαίως είδε στην αναγνώριση των αρχών του 1789, που στάθηκαν εμπόδιο στην εθνική μας κρατική τάξη, σαν το πολιτικό εργαλείο για τη διεκδίκηση των συμφερόντων του κάτω από την προστασία της ισότητας των δικαιωμάτων.

«Ας ξεχάσουμε από πού προερχόμαστε, διασκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο, σχηματίζουμε έναν ενιαίο λαό», είπε ο Πρόεδρος Λίπμαν-Σέρφμπιερ (Lipmann-Cerfbeer) στη συνέλευση των επιφανών στο Παρίσι το 1807, σε μια εποχή που η Ευρώπη γεννούσε το κράτος της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας χωρίς φυλές. Η Ευρώπη δεν άκουγε τέτοια λόγια. Και ακόμα και σήμερα δεν ακούει...

Στις 29 Ιουνίου 1869 εγκαινιάστηκε στη Λειψία η «Ισραηλινή Σύνοδος», υπό την προεδρία του καθηγητή από τη Βόννη Λάζαρου Γκάιγκερ (Lazarus Geiger). Σ' αυτή παραβρέθηκαν Ορθόδοξοι και Φιλελεύθεροι, οι οποίοι είχαν ταξιδέψει στη Λειψία από όλες τις χώρες της Ευρώπης για να συζητήσουν ενιαίες κατευθυντήριες γραμμές για ολόκληρη την εβραϊκή κοινότητα. Αυτή η ισραηλιτική σύνοδος έγινε με την υπόδειξη του ραβίνου δρ. Λούντβιγκ Φίλιπσον (Ludwig Philippson) από τη Βόννη, με την υποστήριξη του Αρχираβίνου του Βελγίου, Ελί-Αριστίντ Αστρύνκ (Élie-Aristide Astruc) και ενέκρινε το ακόλουθο ψήφισμα:

«Η Σύνοδος αναγνωρίζει ότι η ανάπτυξη και η υλοποίηση των σύγχρονων αρχών αποτελούν τις ασφαλέστερες εγγυήσεις για το παρόν και το μέλλον του Ιουδαϊσμού και των μελών του. Είναι οι πιο ζωτικές προϋποθέσεις για την επεκτατική ύπαρξη και για την υψηλότερη ανάπτυξη του Ιουδαϊσμού.»

Αυτά έλεγαν οι Ορθόδοξοι Εβραίοι το 1869!!

Στο συνέδριο της Βασιλείας το 1897 αναμφίβολα παραβρέθηκαν οι πιο συνειδητοποιημένοι εθνικιστές Εβραίοι που κάθονταν μαζί: πολιτικοί, δημοσιογράφοι, ιστορικοί, επιχειρηματίες (οι περισσότεροι από αυτούς στο παρασκήνιο). Είναι φυσικό, λοιπόν, να εξέτασαν τις αρχές, που τους έδωσαν την πρόσβαση στην ευρωπαϊκή κοινωνία και κατέστησαν δυνατό το έργο τους. Και στο επίκεντρο του παν-εβραϊκού καταστροφικού κράτους στα πρακτικά της πρώτης συνεδρίασης αναγράφονται τα ακόλουθα λόγια:

«Η συνταγματική ελευθερία είναι μια ιδέα, μια έννοια, αλλά όχι γεγονός. Μόλις ο στόχος γίνει η καταστολή και ο στραγγαλισμός των λαϊκών δυνάμεων, μόλις το κόμμα που αγωνίζεται για την κυριαρχία προσπαθήσει να καταστείλει τις αντίθετες κατευθύνσεις, αυτή η ιδέα αλλάζει αμέσως. Αυτό το έργο γίνεται πολύ πιο εύκολο αν ο ίδιος ο αντίπαλος μολυνθεί από την λανθασμένη έννοια της «ελευθερίας» και προχωράει με αυτή την εσφαλμένη αντίληψη για τη δύναμή του. Σε αυτό βασίζεται η νίκη της διδασκαλίας μας: Όταν τα ηνία σέρνονται στο έδαφος και δεν υπάρχει ηγεσία, η ασυδοσία που αποκτήθηκε θα τελειώσει σύντομα [Την ίδια εικόνα λοιπόν, που χρησιμοποίησε ο Βάλτερ Ράθεναου στο προαναφερθέν έργο του στο «Νέο Ελεύθερο Τύπο» (σελ. 21) στις 25 Δεκεμβρίου 1909].

γιατί ένα νέο χέρι πιάνει τα ηνία και τα τραβάει. Η τυφλή μάζα του λαού δεν μπορεί να είναι χωρίς κυριαρχία. Μια νέα κυριαρχία θα αντικαταστήσει την παλιά, που της έκλεψε τη δύναμή της ο φιλελευθερισμός».

Άρα: πρώτα αποσύνθεση, μετά δικτατορία.

Ένα αξιοσημείωτο και αδιαμφισβήτητο παράδειγμα της φύσης, της δύναμης και της επιτυχίας της παν-εβραϊκής μηχανορραφίας είναι αναμφίβολα η ίδρυση του τσεχικού κράτους. Εδώ το εθνικό τσεχικό στοιχείο συνδυάζεται με το εβραϊκό έργο της αποσύνθεσης. Σαν πολίτες μιας δύναμης που είναι σύμμαχος του γερμανικού λαού, Τσέχοι και Εβραίοι συνεργάζονται για να νικήσουν τη Γερμανία. Τώρα που έχει καταρρεύσει, το έγκλημα έχει γίνει δεκτό. Φανερά, ακόμη και περήφανα. Στο πλαίσιο αυτών των άρθρων, δεν είναι τόσο σημαντικό το γεγονός ότι οι Εβραίοι ασκούσαν την επιχείρηση των προδοτών, αλλά το γεγονός ότι την ασκούσαν **με προγραμματισμό και διεθνείς δεσμούς** και είχαν την πολιτική και οικονομική δύναμη να προωθήσουν τις προσπάθειές τους.

Η εφημερίδα «Τσέχος» της Πράγας της 22ας Φεβρουαρίου 1923 δημοσίευσε ένα άρθρο με τίτλο «Σχετικά με την ιστορία της εγκαθίδρυσης της κρατικής μας ανεξαρτησίας» και είπε ότι τώρα ήρθε η ώρα να κοιτάξουμε πίσω από τα παρασκήνια της οικοδόμησης του Τσεχικού κράτους. Γι' αυτό ζήτησε διευκρινίσεις όταν ο Εβραίος Δρ. Καϊμ Κάουτερ (Chaim Kauter) μίλησε στο σιωνιστικό συνέδριο του Κάρλσμπαντ (σημ. Κάρλοβυ Βάρυ) το 1922, (όπου είχε πάει σαν εκπρόσωπος της Τσεχοσλοβακίας) για τις «υποχρεώσεις» που είχαν αναλάβει ο πρόεδρος Τόμας Μάζαρικ (Tomáš Masaryk) και ο υπουργός εξωτερικών Δρ. Έντουαρντ Μπένες (Edvard Beneš) απέναντι στους Εβραίους.

Αυτές οι δεσμεύσεις είναι κατανοητές, μόνο αν γνωρίζει κανείς το πώς διαχειρίστηκαν οι Εβραίοι τον Μάζαρικ.

Σχετικά με αυτό ο ραβίνος δρ. Αλεξάντερ Στερν αφηγήθηκε μια διδακτική ιστορία στην «Εθνική Ενότητα της Σλοβακίας» (Slovenská Národná Jednota) την 1η Φεβρουαρίου 1923. Αυτό το άρθρο έχει τον τίτλο «Οι Εβραίοι στο λίκνο της Τσεχοσλοβακικής Δημοκρατίας». Λέει: «*Βασιζόμενος στις πληροφορίες και το υλικό του Φραντς Μπένες (Franz Benesch), οφείλω να δηλώσω ότι η αρχή του κινήματος για τη δημοκρατία μας εξακολουθεί να καλύπτεται από το σκοτάδι, έτσι ώστε κάποιοι να πιστεύουν ότι η δημοκρατία ήταν ένα είδος εκπληκτικού προϊόντος της διάσκεψης ειρήνης των Βερσαλλιών. Αντίθετα, πρέπει να επισημάνουμε την ιστορική συνεισφορά του Τσεχο-εβραίου Φρόιντ από το Μπράνταϊς στον Έλβα (Brandeis an der Elbe) στην ανεξαρτησία μας. Η Συμμαχία των Φίλων της Γαλλίας στο Παρίσι είχε έναν Εβραίο πρόεδρο και αυτή η συμμαχία ήταν που δημιούργησε το τσεχοσλοβακικό κράτος. Ο γερουσιαστής Τσαρλ Φρόιντ-Ντεσάμπ (Charles Freund-Deschamps), ο Εβραίος Σάλομον Βεντέλς (Salomon Wedeles) και ο Έριχ Σρμπεκ (Erich Srbek) ήταν οι τραπεζίτες που ξεκίνησαν το τσεχικό κίνημα. Μέλη της συμμαχίας ήταν και ο δημοσιογράφος Νίνιαν Κέπελ (Ninian Koepfel) όπως και ο Γιόνκμαν Κούντρνατς (Jonkman Kudrnac),*

ο πρώτος γραμματέας του υπουργού Μπένες, που εξέφρασαν δημόσια τη συμπάθειά τους για τη Γαλλία... Η κινητήρια δύναμη ήταν ο δρ. Μπένες ο οποίος επεδίωξε να δημιουργήσει σχέσεις με τη Γαλλική Δημοκρατία, με τον φίλο του να του προετοιμάζει το δρόμο για τις πρώτες οικονομικές δυσκολίες. Ο Φρόιντ και ο Εβραίος Βεντέλς θυσίασαν ο καθένας από 100 φράγκα για το κίνημα της ελευθερίας και με τη μεσολάβησή τους ήταν επίσης δυνατό να πείσουν τον Μάζαρικ να γίνει λέκτορας στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Αυτές οι μικρές δωρεές, στις οποίες συνεισέφερε και ο Σρμπεκ, ήταν αρκετές μόνο για την ώρα. Σύντομα, όμως, χρειάστηκε ένας προϋπολογισμός εκατομμυρίων, και έτσι στη Γαλλία και την Αγγλία συσσωρεύτηκαν δάνεια, για το ύψος των οποίων δεν υπάρχουν ακόμη ακριβείς πληροφορίες. Ίσως ο κ. Βεντέλς στο Παρίσι και ο λόρδος Ρότσιλντ στο Λονδίνο θα μπορούσαν να μας το γνωστοποιήσουν. Μακάρι αυτές οι αναμνήσεις να μην εκληφθούν σαν διακριτικές αποκαλύψεις, αλλά σαν σίγουρη, αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι εμείς οι Εβραίοι πολίτες της δημοκρατίας μας, η οποία έχει χτιστεί συστηματικά από τις πιο μικρές πέτρες σε κάποιες ευνοϊκές συνθήκες, δικαιούμαστε τα δικαιώματα που μας έχουν δοθεί και χαίρομαι που μου δόθηκε η ευκαιρία να το διαπιστώσω αυτό με την πένα μου: βάζοντας τον θεμέλιο λίθο της δημοκρατίας, ο Εβραίος καθοδηγός της κατασκευής απέκτησε παντοτινά προσόντα.»

Αρα λοιπόν ο Εβραίος ήταν ο **καθοδηγός** της κατασκευής όταν «χτίστηκε» η Τσεχοσλοβακία...

Όλα αυτά έχουν μια σαφήνεια που δεν μπορεί να ξεπεραστεί και τώρα καταλαβαίνουμε εύκολα γιατί το αγαπημένο Κάρλσμπαντ – πέρα από την άλλη του σιωνιστική επίπτωση – τιμήθηκε με το πρώτο σιωνιστικό συνέδριο μετά τον πόλεμο. Και καταλαβαίνουμε, για ποιό λόγο κυμάτιζε η σιωνιστική σημαία στην «τσέχικη» πόλη και για ποιό λόγο το ταχυδρομείο έβγαλε ακόμη και εβραϊκά γραμματόσημα για να γιορτάσει αυτό το συνέδριο.

Αλλά καταλαβαίνουμε κιόλας για ποιό λόγο ο Μάζαρικ επαινείται από όλες τις εβραϊκές εφημερίδες σαν ένας από τους πιο σοφούς ανθρώπους και ανθρωπιστές. Όσο παραμένει κανείς πιστός υπηρέτης του Ιούδα, το λιβάνισμα θα συνεχίσει να σκορπίζεται πάνω του.

Στο βιβλίο «Die Juden in der Karrikatur» (Οι Εβραίοι στη γελοιογραφία), που γράφτηκε προς τιμήν των Εβραίων, ο Έντουαρντ Φουκς (Eduard Fuchs) λέει καθαρά ότι ο σημερινός κοινοβουλευτισμός σαν μορφή διακυβέρνησης δεν αντιπροσωπεύει τίποτα άλλο παρά τη μορφή της κυριαρχίας του χρήματος. Παράλληλα, με αντικειμενικό κυνισμό, λέει ότι είναι περίεργο το να κοροϊδεύουν τους Εβραίους, επειδή συμμετέχουν κυρίως στο χρηματιστήριο και σε χρηματοοικονομικές συναλλαγές· κατ' αυτό τρόπο εύκολα θα μπορούσαμε να κατηγορήσουμε τους αγρότες ότι πάντα οργώνουν τη γη. Αυτές οι παραδοχές από την ανοιχτή παραδοχή ότι οι Εβραίοι είναι οι πραγματικοί δημιουργοί του σημερινού Καπιταλισμού.

Αν προσθέσουμε σ' αυτές τις ειλικρινείς παραδοχές τα συμπεράσματα ενός ρεαλιστή οικονομολόγου όπως ο Βέρνερ Ζόμπарт (Werner Sombart) «Die Juden und das Wirtschaftsleben» (Οι Εβραίοι

και η Οικονομική Ζωή) τότε ακόμα και μια θριαμβευτική κουβέντα από την πρώτη συνεδρία δεν θα φανεί υπερβολική, αλλά μάλλον πολύ κατανοητή:

«Στην εποχή μας, όπου οι αληθινά φιλελεύθεροι είναι οι κυβερνήτες του κράτους, μόνο η δύναμη του χρήματος είναι καθοριστική.»*

Το πόσο καθορίζει σήμερα τη μοίρα του κόσμου το ανώτερο χρηματοπιστωτικό σύστημα είναι κάτι για το οποίο μαθαίνουμε καθημερινά. Όταν ένας παγκόσμιος τραπεζίτης ταξιδεύει, ο Τύπος όλων των χωρών το αναφέρει καθημερινά και δίνει σε ένα τέτοιο ταξίδι – δικαίως – μεγαλύτερη σημασία απ’ ό,τι στο παρελθόν σε μια συνάντηση κυβερνώντων μοναρχών. Από μια τραπεζική κοινοπραξία εξαρτάται σήμερα αν θα πεθάνουν από την πείνα λαοί, αν θα λάβουν δάνεια με επιτόκιο, αν θα χρηματοδοτηθούν πόλεμοι ή επαναστάσεις. Οι επαναστάσεις μπορεί να είναι εξίσου καλές καπιταλιστικές επενδύσεις για τους κατόχους κυρίως κινητών περιουσιακών στοιχείων, όπως και οι πόλεμοι και το πάγωμα των πιστώσεων. Επιπλέον σ’ αυτό προβλέπεται:

«Όταν μια κυβέρνηση βρίσκεται υπό την επίδραση εσωτερικών αναταραχών ή όταν, εξαιτίας της αταξίας που επικρατεί στην ίδια τη χώρα της, βλέπει την ίδια την κυβέρνηση να παραδίδεται σε εξωτερικούς εχθρούς σε κάθε ευκαιρία, τότε είναι αναμφισβήτητα καταδικασμένη στην καταστροφή... Η κυριαρχία του χρήματος, το οποίο διαθέτουμε μόνο εμείς, είναι ένα καλαμάκι στο οποίο η κυβέρνηση πρέπει να προσκολληθεί, αν δεν θέλει να βυθιστεί αβοήθητη στην άβυσσο.»⁷

Αυτή η κατάσταση των πραγμάτων είναι τόσο γνωστή στους πολιτικούς μας όσο και στους ίδιους τους εβραίους τραπεζίτες, και πολύ διδακτικός ήταν, μεταξύ άλλων, ο αναστεναγμός ανακούφισης από τον Γερμανό Υπουργό Εξωτερικών Χανς φον Ρόζενμπεργκ (Hans von Rosenberg), ο οποίος αυτή τη στιγμή βρίσκεται ακόμη στη θέση του, που στη συνηθισμένη ικεσία του για το αμερικανικό δάνειο, τόνισε ότι το πιο σημαντικό πράγμα είναι να κερδίσουμε την «εμπιστοσύνη της παγκόσμιας οικονομίας»: αν δεν υπήρχε αυτή, όλα θα χάνονταν... [«München-Augsburger Abendzeitung» (Απογευματινή εφημερίδα Μονάχου-Αουγκσμπουργκ) No. 417, 1922]. Το ίδιο ανοιχτά και ακόμη πιο ξεκάθαρα μιλάει η «Israelitische Wochenblatt für die Schweiz» (Ισραηλινή εβδομαδιαία εφημερίδα για την Ελβετία), η οποία με αφοπλιστική αυτοπεποίθηση παρουσιάζει το μεγάλο χρηματοπιστωτικό σύστημα και τον εβραϊσμό σαν δύο ονόματα για το ίδιο πράγμα. Έγραφε στις 15 Δεκεμβρίου του 1922, μετά την αναπαραγωγή της ομι-

7. Στις 10 Ιουλίου 1924, η σιωνιστική εφημερίδα «Wiener Morgenzeitung» δήλωσε ότι ο μισός χρυσός του κόσμου ανήκει σε αμερικανικές τράπεζες και συνέχισε λέγοντας: «Η παγκόσμια παραγωγή χρυσού το περασμένο έτος ανήλθε σε 78,5 εκατομμύρια λίρες, και πάνω από το μισό προέρχεται από το Τρανσβάαλ. Η τιμή που καταβάλλεται για τον χρυσό καθορίζεται κάθε πρωί στις 12:15 στο Λονδίνο, γιατί η πόλη του Τάμεση, μέσω της οποίας ρέει το μεγαλύτερο μέρος του νεοεξεορυχθέντος χρυσού, εξακολουθεί να είναι η αγορά χρυσού του κόσμου, και αυτή η αγορά έχει την έδρα της στον τραπεζικό οίκο των Ρότσιλντ.

λίας ενός Γερμανού πολιτικού που υπηρετούσε τους Εβραίους, ο οποίος χαρακτήρισε τον αντισημιτισμό σαν πολιτική βλακεία, «επειδή το μεγάλο χρηματοπιστωτικό σύστημα του κόσμου δεν θα χορηγούσε πίστωση σε μια αντισημιτική Γερμανία»: *«Όμως όλες αυτές οι αλήθειες (!) αγνοούνται από τους αμέτρητους φανατικούς που μισούν τους Εβραίους.»* Το γεγονός ότι το ανώτερο χρηματοπιστωτικό σύστημα και ο ιουδαϊσμός είναι δύο λέξεις για το ίδιο πράγμα σήμερα περιγράφεται σαν αλήθεια από τους ίδιους τους Εβραίους...

Μια άλλη φορά η εφημερίδα αναφέρθηκε θριαμβευτικά για την πολιτική ήττα της Γερμανικής Αυστρίας: Στην Αυστρία, το αντισημιτικό ρεύμα είχε αυξηθεί, χάρη στην πλημμύρα της χώρας από εκατοντάδες χιλιάδες νέους Εβραίους της Ανατολής και ο πληθυσμός απαιτούσε αυστηρά μέτρα κατά των μεταναστών Εβραίων. Τότε επενέβη η πραγματική αφέντισσα της «ελεύθερης» δημοκρατίας της Αυστρίας και η κάθαρση της χώρας δεν έγινε. Η «Israelitisches Familienblatt» (Ισραηλιτική οικογενειακή εφημερίδα) τιτλοφόρησε το άρθρο «Η Αυστρία υποκύπτει στην παγκόσμια συνείδηση» (31 Οκτωβρίου 1922), στο οποίο εκφράζει αρκετά ξεκάθαρα τι εννοεί ο Ιουδαϊσμός όταν μιλάει για την «παγκόσμια συνείδηση», δηλαδή το εβραϊκό ανώτερο χρηματοπιστωτικό σύστημα.

Η σιωνιστική εφημερίδα «Jüdische Rundschau» (Εβραϊκή Επιθεώρηση) του Βερολίνου μίλησε κάποτε για το πρόβλημα της εβραϊκής μετανάστευσης και την αναδιοργάνωση της Παλαιστίνης. Απαιτούσε μια σταθερή απόφαση και στη συνέχεια πρόσθετε:

«Τα ζητήματα που καθορίζουν την εβραϊκή μετανάστευση πρέπει να επιλύονται αποκλειστικά σύμφωνα με τα συμφέροντα του εβραϊκού λαού... Αν ο λαός είναι υπέρ της λύσης, τότε οι Εβραίοι έχουν και τη δύναμη και την επιρροή να επιβάλουν τη λύση που βρέθηκε.» (No. 72, 1919).

Τώρα ο παν-εβραϊσμός δεν έχει εβραϊκούς στρατούς στη διάθεσή του για να επιβάλει τις αποφάσεις του μέσω αυτής της βίας. Άρα λοιπόν και αυτή η παραδοχή δεν είναι παρά μια έκφραση της συνειδητοποίησης της εβραϊκής οικονομικής κυριαρχίας σε όλες τις χώρες.⁸

Από τις ακόλουθες καταστροφικές αρχές είναι σημαντική η παρακάτω παρατήρηση:

«Κάθε συμπεριφορά των μαζών εξαρτάται από μια τυχαία ή τεχνητά συγκεντρωμένη πλειοψηφία που, χωρίς να γνωρίζει τα κόλπα της κρατικής τέχνης, παρασύρεται σε ανόητες αποφάσεις για να φυτέψει το σπόρο της ανομίας στο κράτος.»

Εδώ η δημοκρατική αρχή της κυριαρχίας επί της μάζας διαπιστώνεται

8. Συγκρίνεται τα παραπάνω με αυτό εδώ, τι αποδίδει ο Ησαΐας στα σχέδια του Ιεχωβά του για την καταστροφή της Αιγύπτου: «Και θα ξεσηκώσω τους Αιγύπτιους ενάντια στους Αιγύπτιους· και θα πολεμήσουν αδερφός εναντίον αδερφού και φίλος εναντίον φίλου, πόλη ενάντια σε πόλη και το ένα κομμάτι του βασιλείου ενάντια στο άλλο... Και οι θεμελιώδεις πυλώνες της θα γκρεμιστούν· όλοι όσοι εργάζονται για μισθό θα χάσουν την ψυχή τους. Ο Ιεχωρά θα ρίξει μέσα της (στην Αίγυπτο), ένα πνεύμα απάτης, έτσι ώστε αυτά (τα συμβούλια) της Αιγύπτου να παραπλανηθούν σε όλες τους τις πράξεις... Εκείνη την ημέρα θα υπάρχουν πέντε πόλεις στη γη της Αιγύπτου, που θα μιλούν τη γλώσσα της Χαναάν... Η μία θα ονομαστεί Χερές (πόλη της καταστροφής)...» (Ησαΐας 19). Απογυμνώντε αυτή τη γλώσσα από τον «ποιητικό της οίστρο» και θα έχετε τα πρωτόκολλα μπροστά σας...

εντελώς συνειδητά σαν ένα μέσο διάσπασης του λαού. Σκεφτείτε τώρα το τρόπο του σχηματισμού των κομμάτων σε όλα τα κράτη. Είναι μια εξ ολοκλήρου παν-εβραϊκή αρχή, να εισέρχονται λαθραία αν είναι δυνατόν, Εβραίοι σε όλα τα κόμματα μιας χώρας. Αυτό συμβαίνει με τον εξής τρόπο:

Ο σημερινός εκλογικός νόμος απαιτεί τεράστιους πόρους για την προεκλογική προπαγάνδα. Για τα «κρατικο-συντηρούμενα» κόμματα αλλά και για τα επαναστατικά, υπάρχουν πάντα «εξυπηρετικοί» Εβραίοι τραπεζίτες που υποστηρίζουν τις πολιτικές φιλοδοξίες των βουλευτών μας, δεσμεύουν τα κόμματα τους με μεγάλες συνεισφορές και έτσι τα καθιστούν ανίκανα για ένα πραγματικό αγώνα για το δικό τους λαό.

Στο Βερολίνο εμφανίστηκε, για παράδειγμα, αμέσως μετά την επανάσταση το λεγόμενο «Γερμανικό Λαϊκό Κόμμα», αρχικά με έντονη εθνική και συχνά αντισιμιτική στάση. Χρειαζόταν όμως – δεδομένου ότι αποτελούνταν σε μεγάλο βαθμό από τη φτωχή γερμανική διάνοηση – πολλά χρήματα. Και όταν άνοιξε το κλαμπ του κόμματος στο Ράιχ, δίπλα στον δρ. Γκούσταβ Στρέζεμαν (Gustav Stresemann) στάθηκε ο Πάουλ φον Σβάμπαχ (Paul von Schwabach) από την τράπεζα του Μπλάιχρεντερ, σαν χορηγός. Δίπλα του, σαν βοηθός στη δημιουργία του ήταν ο Εβραίος δισεκατομμυριούχος Μαξ Βάρμπουργκ από το Αμβούργο. Αργότερα, μια πτέρυγα των Δημοκρατικών προσχώρησε στο Γερμανικό Λαϊκό Κόμμα υπό την προϋπόθεση ότι θα αναγνωρίσει την αρχή της ισότητας όλων των πολιτών, ανεξαρτήτως καταγωγής και θρησκείας. Κάτω από την ύπνωση της ενίσχυσης της παράταξης και σίγουρα κάτω από την ήπια πίεση φίλων των Εβραίων, αυτή η λαοκαταστροφική αρχή έγινε ανοιχτά αποδεκτή και το Γερμανικό Λαϊκό Κόμμα παρέλυσε τελείως από την εθνική προοπτική.⁹

Το κόμμα, που παλαιότερα έκανε διαφημιστικές ομιλίες σε μαύρο-άσπρο και κόκκινο πλαίσιο, κάτω από το σύμβολο του στέμματος του Κάιζερ, δήλωσε ότι είναι ένα κόμμα πιστό στο Σύνταγμα, δηλαδή υποτάχθηκε στις μηχανορραφίες της Βαϊμάρης του Εβραίου Χιούγκο Πρϋίς (Hugo Preuß), ο οποίος στην παν-εβραϊκή «Frankfurter Zeitung» απαιτούσε για τους αντιδραστικούς (δηλαδή για τους συνειδητοποιημένους Γερμανούς) ανοιχτά «ράβδους και τσεκούρια» («Frankfurter Zeitung» της 24ης Ιουλίου 1924).

Έτσι, όχι μόνο το κόμμα της Γερμανικής Ένωσης [Deutscher Verband (DV)], αλλά και το Γερμανικό Εθνικό Λαϊκό Κόμμα [Deutschnationale Volkspartei (DNVP)] έκαναν ματ στον εθνικισμό. Επικεφαλής τους βρίσκονταν πρώην υπουργοί του κράτους, οι οποίοι ενώ στο παρελθόν είχαν ακόμη την πολιτική δύναμη, ήταν ανίκανοι να σταματήσουν το έγκ-

9. Συγκρίνετε αυτό με την ακόλουθη αναφορά από το «Jüdische Presszentrale Zurich» (Εβραϊκό Γραφείο Τύπου της Ζυρίχης) της 21ης Σεπτεμβρίου 1923. Αφού αναφέρει την «φοβισμένη ατμόσφαιρα» των Εβραίων, γράφει: «Μετά την εκ νέου ανάθεση του Στρέζεμαν, η διάθεση μεταξύ των Εβραίων ηρέμησε για λίγο. Εξ αιτίας του ταχέως αυξανόμενου πληθωρισμού και της έξαψης που έφερε αυτό στο λαό η ανησυχία μεταξύ των Εβραίων αυξήθηκε ξανά. Θα πρέπει να αναμένεται ότι, σε περίπτωση που – και δεν το ελπίζουμε – υπάρξουν ταραχές, τα μέτρα άμυνας που έχουν ληφθεί θα είναι αρκετά για να στείλουν τους επιτιθέμενους στο σπίτι τους με ματωμένα κεφάλια.»

Άρα λοιπόν: Η προστασία των Εβραίων είναι η ανώτατη κρατική αρχή της δημοκρατίας του Νοεμβρίου· και: Στον Στρέζεμαν μπορούν να βασιστούν...

λημα της 9ης Νοεμβρίου 1918 και τώρα, εν μέσω της γερμανικής αδυναμίας, έπρεπε να είναι ακόμα πιο ανίκανοι, να ξαναχαλυβδώσουν την κατεστραμμένη θέληση της αντίστασης. Και εδώ, η προσωπική πολιτική φιλοδοξία έπαιξε καθοριστικό ρόλο. Επιπλέον, το Γερμανικό Εθνικό Λαϊκό Κόμμα, που αποτελούνταν κυρίως από αγρότες, ήταν οικονομικά εξαρτημένο από τους «πραγματικά φιλελεύθερους», δηλαδή τους Εβραίους τραπεζίτες, και έτσι δεν τολμούσε να μιλήσει και να ενεργήσει όπως το ζητούσαν οι ψηφοφόροι του. Η εύθραυστη «δέσμευση» στην «εθνική ιδέα» δεν ένοιαζε τους Εβραίους, και όλες οι εθνικές προτάσεις στα συνέδρια αυτού του «εθνικού» κόμματος απορρίφθηκαν από την ηγεσία ή διορίστηκαν επιτροπές για να εξετάσουν ποιος ήταν Εβραίος και ποιος όχι. Μετά τα πράγματα πήραν το δρόμο τους. Η παρουσία του Εβραίου προξένου Σάλομον Μαρξ (Salomon Marx) οι στενές τραπεζικές διασυνδέσεις με την εβραϊκή εκπαιδευτική εταιρεία και άλλα πράγματα ήταν τα εμπόδια για μια εθνική πολιτική και η «άγνοια των τεχνασμάτων της κρατικής τέχνης» από την πλευρά των ψηφοφόρων έχει μέχρι στιγμής αποτρέψει την εξαφάνιση της ηγεσίας του DNV...

Την ίδια μέθοδο όμως ακολουθεί σκόπιμα ο εβραϊσμός σε όλα τα κράτη. Οι τελευταίες εκλογές (1922) στην Αγγλία, για παράδειγμα, έριξαν έντονο φως σε αυτό το γεγονός.

Η διακήρυξη του Μπάλφουρ, η οποία υποσχέθηκε στους Εβραίους, σε μια γλώσσα που δεν είχε ξαναδεί στην ιστορία της η Μεγάλη Βρετανία, ότι θα έκαναν «τις μεγαλύτερες προσπάθειες» για να δημιουργήσουν μια «πατρίδα» για αυτούς στην Παλαιστίνη, είχε σαν αποτέλεσμα, μετά την ανάληψη της εντολής, κάθε Εβραίος που έφτανε στη γη της επαγγελίας να γίνεται αυτόματα Βρετανός πολίτης. Έτσι, η Αγγλία εμπλουτίστηκε με χιλιάδες σκοτεινές υπάρξεις που έκαναν τεράστια ζημιά στο όνομά της στην Ανατολή. Το γεγονός αυτό είχε πυροδοτήσει βίαιες επιθέσεις στη βουλή των λόρδων της Αγγλίας κατά του σιωνισμού και της βρετανικής πολιτικής για την Παλαιστίνη. Οι λόρδοι Λάμινγκτον, Ίσλινγκτον και Σίντεναμ κουβαλούσαν το ένα σκάνδαλο μετά το άλλο και μπροστά στον αυξανόμενο αντισημιτισμό στους Συντηρητικούς, οι Εβραίοι πρόσφεραν τη «βοήθειά» τους στους «ηγέτες» τους, όπως και στη «Γερμανία». Φυσικά, αυτό δεν τους εμπόδισε να σκεφτούν και τα άλλα κόμματα. Το Εβραϊκό Γραφείο Αλληλογραφίας (Jüdische Korrespondenz-Büro) ανέφερε από το Λονδίνο μετά τις εκλογές του 1922:

«Μεταξύ των νεοεκλεγέντων βουλευτών για την αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων υπάρχουν 11 Εβραίοι. Από αυτούς στο Συντηρητικό Κόμμα ανήκουν: ο Φίλιπ Σασούν [εκλεγμένος χωρίς αντίπαλο, πρώην «ιδιωτικός γραμματέας» του Λόιντ Τζορτζ και έμπορος οπίου, (Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ)], ο σερ Γουόλτερ ντε Φρέσε, ο ταγματάρχης Μπρούνελ Κοέν, ο ταγματάρχης Λάιονελ ντε Ρότσιλντ, ο κ. Σάμιουελ Σάμιουελ και ο κ. Άρθουρ Σάμιουελ· στην ομάδα των φιλελεύθερων του Λόιντ Τζορτζ ανήκουν: ο σερ Άλφρεντ Μοντ, ο σερ Άρθουρ Λέβι-Λέβερ και ο κ. Έντουαρντ Άντονι Στράους· στους ανεξάρτητους φιλελεύθερους (ομάδα

Ασκουιθ) περιλαμβάνεται ο Πέρσου Χάρις· στο Εργατικό Κόμμα ο Μάνι Σίνγουελ (ο πρώτος Εβραίος βουλευτής του Εργατικού Κόμματος).

[«Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische Rundschau), No 93, 1922]

Σχετικά με τις εκλογές στην Πολωνία τον Νοέμβριο του 1922, η εφημερίδα «Jüdische Echo» (Εβραϊκή Ηχώ) του Μονάχου ανέφερε:

«Από την Ανατολική Γαλικία, 15 έως 16 Εβραίοι εθνικιστές (!) βουλευτές θα μετακινηθούν στο Σέιμ.¹⁰ Ο πρόεδρος της Σιωνιστικής Οργάνωσης για την Ανατολική Γαλικία, δρ. Λεόν Ράιχ (Leon Reich), εξελέγη αρχηγός της λίστας και στις επτά εκλογικές περιφέρειες και θα αποδεχθεί την βουλευτική έδρα του Λέμπεργκ (σημ. Λβιβ), με την επιφύλαξη της επιβεβαίωσης από το συμβούλιο του κόμματος. Οι ακόλουθοι εκλεγμένοι υποψήφιοι είναι πιθανό να πάρουν τη θέση του: εκλογική περιφέρεια Στανίσλαβοφ (σημ. Ιβάνο-Φρανκίφσκ): ο δρ. Γιόζεφ Ρόζμαριν (Józef Rosmarin). Τερνοπόλ: ο καθηγητής δρ. Μπέρναρντ Χάουσερ (Μίσραχι). Σαμπίρ: ο ραβίνος Ααρόν Λεβίν. Ζολοτσίβ: ο Χάινριχ (Λίβερμαν) Ράιτσερ. περιφέρεια Λέμπεργκ: ο δρ. Νταβίντ Σράιμπερ, πιθανόν ο Σιμόν Φέντερμπουχ (Μίσραχι). Στρί-Ντροχομπόγκ: ο δρ. Μίκαελ Ρίγκελ και πιθανώς ο εκδότης Μόζες Φρόστιγκ. Πρζέμισλ: ο ο εκδότης Μόζες Φρόστιγκ, πιθανώς αδελφή ψυχή. Μεταξύ των εκλεγμένων, για τους οποίους δεν έχουν ακόμη καθοριστεί οι εκλογικές περιφέρειες, είναι μεταξύ άλλων η κα. Ρόζα Μέλτσερ (γυναικεία οργάνωση), ο Καρλ Αιζενσταϊν (έμπορος), ο δρ. Λούντβιχ Σίλβερσταϊν και ο δρ. Σβι Χέλερ (Σιωνιστικό Εργατικό Κόμμα - Hit'aḥadut) και ο δρ. Ζόμμερσταϊν.»

«8 Εβραίοι γερουσιαστές στη Βαρσοβία. Εκτός από τον Εβραίο υποψήφιο που έχει ήδη εκλεγεί στη Βαρσοβία, ο μηχανικός Κέρνερ, ο κ. Σερεσβέφσκι και ο ραβίνος του Μπιαλιστόκ, Σαμουέλ Ζακόμπ Ρουμπινστάιν εξελέγησαν γερουσιαστές στο Λούμπλιν.»

«Σύμφωνα με νέο τηλεγράφημα, εξελέγησαν επίσης: ο δρ. Μάρκους Μπράουντε (Σιωνιστής) στο Λοτς, στη Βλότσαβεκ ο ραβίνος Κοβάλσκι (Μίσραχι), στη Γαλικία ο δρ. Μαξιμίλιαν Μπιένενστοκ (Σιωνιστικό Εργατικό Κόμμα - Hit'aḥadut), ο δρ. Λεόν Ράιχ (Σιωνιστής) και ο Χένρικ Ρέιζες (ακομμάτιστος εθνικιστής Εβραίος). Το τελικό συνολικό αποτέλεσμα είναι ακόμη σε εκκρεμότητα.»

Συνολικά υπάρχουν 38 Εβραίοι βουλευτές και 8 Εβραίοι γερουσιαστές στην Πολωνία. Ελπίζουμε ότι οι Πολωνοί κάποτε θα βγάλουν τα συμπεράσματά τους από αυτό...

«Από την Ουγγαρία: “Το νέο ουγγρικό κοινοβούλιο έχει οκτώ Εβραίους βουλευτές. **Μάλλον δεν εκλέχτηκαν σαν Εβραίοι** – πέντε από αυτούς ανήκουν στο Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και τρεις στο Δημοκρατικό Φιλελεύθερο Κόμμα – **αλλά τουλάχιστον τους συνδέει μια κοινή επιθυμία**”. Επομένως, είναι κατανοητό ότι ένα μεγάλο ποσοστό Εβραίων με αστική σκέψη ψήφισε τους Σοσιαλδημοκράτες στις

¹⁰. Το Σέιμ (Sejm), επίσημα γνωστό ως Σέιμ της Δημοκρατίας της Πολωνίας, είναι η κάτω βουλή του κοινοβουλίου δύο σωμάτων της Πολωνίας. (Σ.τ.Μ.)

στις τελευταίες εκλογές.»

«Όπως αναφέρθηκε, τόσο οι σοσιαλδημοκράτες βουλευτές όσο και τα (δημοκρατικά) φιλελεύθερα μέλη της νεοεκλεγείσας Ουγγρικής Εθνοσυνέλευσης αποφάσισαν να ξεκινήσουν τον αγώνα κατά του «*numerus clausus*» (περιορισμένος αριθμός) στα ουγγρικά πανεπιστήμια ακριβώς στην αρχή της συνεδρίασης και να ζητήσουν την πλήρη κατάργησή του για να απαιτηθεί νόμος ως προς αυτό».

[«*Wiener Morgenzeitung*» (Πρωινή εφημερίδα της Βιέννης) Νο 1214 της 18ης Ιουνίου 1922].

Έτσι οι σοφοί της Σιών είναι ομοιόμορφα κατανεμημένοι παντού και μπορούν να συζητήσουν τα μυστικά όλων των κομμάτων στους γνωστούς κύκλους και μετά να λάβουν τα μέτρα τους. Όπως και με εμάς. Η εξέγερση όμως ενάντιά τους ονομάζεται «ντροπή του αιώνα». Είναι επίσης αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο εβραϊκός Τύπος ξεχωρίζει ρητά τους εκλεγμένους σαν Εβραίους και είναι συμπτωματικό το γεγονός ότι ο κ. Σάμιουελ, αμέσως μετά την εκλογή του, δήλωσε την «αντίθεσή» του στην μέχρι τώρα παλαιστινιακή πολιτική· είναι στενός συγγενής του αγγλοεβραίου αντιβασιλέα στη γη της επαγγελίας, Χέρμπερτ Σάμιουελ. Μπορεί οι 11 Εβραίοι που εκλέχθηκαν να ανήκουν σε διάφορα αγγλικά κόμματα, όλοι τους όμως είναι κοντά στον πανεβραϊκό σιωνισμό, αν δεν τον προωθούν ανοιχτά. Ο Φίλιπ Σασούν (του οποίου ο συγγενής Ντέιβιντ Σασούν είναι κυβερνήτης της Βομβάης), σαν «ιδιωτικός γραμματέας» του Λόιντ Τζόρτζ (δηλαδή, επιτηρητής), του ενέπνευσε την πολιτική του για την Παλαιστίνη, και την «ενέπνευσε» τόσο, που ο Καϊμ Βάιζμαν (ο σημερινός σιωνιστής ηγέτης) σε μια διάλεξη για την «Εβραϊκή Αναγέννηση» στην Ιερουσαλήμ δήλωσε ότι ο Άγγλος πρωθυπουργός γνώριζε το μέτωπο της Παλαιστίνης καλύτερα από το μέτωπο στη Δύση... (Εβραϊκή Επιθεώρηση, Νο. 4, 1920). Αυτός ο σιωνιστής, ο Φίλιπ Σασούν είναι «συντηρητικός». Εξίσου ενθουσιώδης σιωνιστής είναι και ο Λάιονελ Ρότσιλντ. Ο Άλφρεντ Μοντ, ο Βρετανός Εβραίος υπουργός γερμανικής καταγωγής, είναι επικεφαλής όλου του σιωνιστικού παγκόσμιου ομολόγου, αλλά συγχρόνως ανήκει στους «φιλελεύθερους». Το ίδιο ισχύει και για τους υπόλοιπους νεοεκλεγμένους.

Αφού το Αγγλικό κόμμα των «Εργατών» είχε εξαντληθεί εδώ και πολύ καιρό σε ομιλίες αφοσίωσης στο εβραϊκό σιωνιστικό ή ορθόδοξο ανώτερο χρηματοπιστωτικό σύστημα [ο Ράμσεϊ ΜακΝτόναλντ (Ramsay MacDonald) στάλθηκε ακόμη και στην Παλαιστίνη για να γράψει επαινετικές επιστολές για το εβραϊκό «αναπτυξιακό έργο»], τώρα έχει και επίσημα έναν Εβραίο ηγέτη...

Έτσι ακριβώς είναι τα πράγματα και στη χώρα της ελευθερίας. Στο ίδιο τεύχος της εβραϊκής εφημερίδας «Εβραϊκή Επιθεώρηση» αναφέρονται και τα αποτελέσματα των εκλογών στην Αμερική:

«Νέα Υόρκη. Κατά τις τελευταίες εκλογές για την Κάτω Βουλή του Κογκρέσου των Ηνωμένων Πολιτειών, ένας αριθμός Εβραίων επανεκλέχθηκαν, μερικοί εκλέχθηκαν εκ νέου. Ο κατάλογος των Εβραίων μελών

της Κάτω Βουλής του Κογκρέσου περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα ονόματα: Τζούλιους Καν, Ρεπουμπλικάνος (Καλιφόρνια)· Άντολφ Γιάκιμ Σάμπαθ, Δημοκρατικός (Σικάγο)· Εμάνουελ Σέλερ, Δημοκρατικός (Μπρούκλιν)· Σάμιουελ Ντικστάιν, Δημοκρατικός (Νέα Υόρκη)· (ο σοσιαλιστής αντίπαλος υποψήφιος ήταν ο Εβραίος Μάγιερ του Λονδίνου)· Νέιθαν Ντέιβιντ Πέρλμαν, Ρεπουμπλικάνος (Νέα Υόρκη)· Μέγιερ Τζάκομπστεϊν, Δημοκρατικός (Νέα Υόρκη).»

Εάν θυμάστε, ότι σαν εκπρόσωπος του Ουίλσον – δηλαδή υπάλληλος του ανώτερου χρηματοπιστωτικού συστήματος – ήταν ο Αυστριακός Εβραίος και ηγέτης των συνδικαλιστικών οργανώσεων, Σάμιουελ Γκόμπερς, που ταξίδεψε από χώρα σε χώρα, αλλά η ηγεσία των δυσारेστημένων με τον Γκόμπερς εργαζομένων καθοδηγείται επίσης από έναν Εβραίο – τον Σίντνεϊ Χίλμαν – για οποιονδήποτε αμερόληπτο, όλα αυτά (θα μιλήσουμε για αυτά πιο αναλυτικά αργότερα) δεν θα φαίνονται σαν ένα παιχνίδι τύχης αλλά σαν αποτέλεσμα ενός πολιτικού σχεδίου. Μολονότι οι συμπεριφορές της εβραϊκής κοινότητας μπορεί να έχουν μια παρόμοια διαστρωμάτωση με αυτή που υπάρχει μέσα σε άλλους λαούς (συγκρίνετε τις διαμάχες μεταξύ Ορθοδόξων, Σιωνιστών και «Αφομοιωτών»), όλοι τους αποτελούν μια ενιαία μάζα απέναντι στους μη Εβραίους. Σε πολλές περιπτώσεις, το έργο τους γίνεται ενστικτωδώς, αλλά όταν πρόκειται για πολιτικούς ηγέτες, στις 9 από τις 10 περιπτώσεις δεν υπάρχει αμφιβολία ότι βρίσκονται σε τακτική συμφωνία μεταξύ τους. Και όχι μόνο σήμερα, αλλά εδώ και δεκαετίες, αιώνες. Σήμερα η αλληλεπίδραση αυτή, έχει γίνει ορατή σε όλους μας και οι αρχές που θεσπίστηκαν το 1897 έχουν υλοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό...

Επιπλέον, υπάρχουν εξωτερικά στοιχεία ότι σχεδόν όλοι οι Εβραίοι τραπεζίτες, δικαστές, δημοσιογράφοι, πολιτικοί κ.λπ. ανήκουν στο καθαρά εβραϊκό τάγμα Β'ναι Β'ρίθ ή σε οργανώσεις που σχετίζονται στενά με αυτό. Σχετικά με αυτό αργότερα.

Το γεγονός ότι η συνωμοσία, η πονηριά και η εξαπάτηση είναι τα βασικά όπλα για την υλοποίηση των εβραϊκών σχεδίων είναι αυτονόητο για οποιονδήποτε γνωρίζει την εβραϊκή φύση. Επομένως, δεν θα εκπλαγεί αν τα ακούσει αυτά ρητά να διαφημίζονται.

«Αυτό το μέσο (ο δόλος) είναι ο μόνος τρόπος για να πετύχουμε τον στόχο που έχουμε στο μυαλό μας. Γι' αυτό, δεν πρέπει να αποφεύγουμε την απάτη, τη δωροδοκία και την προδοσία, όταν αυτές μας βοηθούν να πετύχουμε τα σχέδιά μας.»

Όποιος έχει ρίξει μια προσεκτική ματιά στην Ταλμουδική λογοτεχνία, θα βρει στην παραπάνω φράση μόνο τη σύγχρονη αποτύπωση μιας παράδοσης αιώνων. «Πέντε πράγματα συνέστησε ο Χαναάν στους γιους του: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, να αγαπάτε τη ληστεία, να αγαπάτε την ακολασία, να μισείτε τους κυρίους σας και να μη λέτε ποτέ την αλήθεια» (Βαβ. Ταλμούδ, Πесаχίμ 113b).

Λέει: «Κάθε σοφία έχει πανουργία.» Μόλις η σοφία μπει στους ανθρώπους, επιστρέφει και η πονηριά (Σότα 21 b).

Ο ραβίνος Χίγια ο Μέγας δήλωσε στο Δευτερονόμιο. Εκεί στο 2:6: «Αν δεν μπορείτε να γκρεμίσετε την περηφάνεια με το φαγητό, λυγίστε τον λοιπόν με τα λεφτά» («Ιερουσαλήμ, Ταλμούδ, Σαάβαθ 6α). Ο ραβίνος Γίονα είπε στο όνομα του ραβίνου Γιόζε μπεν Νεσούρα: «Όλα τα μάταια λόγια είναι κακά, αλλά όλα τα λόγια για το νόμο είναι καλά· όλα τα ψέματα είναι καλά, αλλά τα ψέματα για το νόμο είναι κακά» («Ιερουσαλήμ, Ταλμούδ, Μπεράκοθ 60β). Αυτή η συλλογή ρήσεων θα μπορούσε να συνεχιστεί επ' αόριστον (αναφέρομαι στο βιβλίο μου «Ανηθικότητα στο Ταλμούδ»), το πνεύμα που μιλάει από αυτά – από θρησκευτικές διατάξεις – είναι ακριβώς το ίδιο με αυτό που μας έρχεται από τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών. Ο Ιουδαϊσμός παρέμεινε αμετάβλητος για χιλιάδες χρόνια.

Σε αυτήν την πιο σημαντική από όλες τις συνεδριάσεις – σημαντική γιατί εδώ εξετάζονται τα σημεία εκκίνησης και λήξης του εβραϊκού σχεδίου – αφού ο στόχος όλων των κρατών παρουσιάζεται σαν εβραϊκή αρχή, από αυτήν βγήκε και το συμπέρασμα εάν οι Εβραίοι είχαν φτάσει σε οποιαδήποτε θέση κυριαρχίας.

«Το βασίλειό μας, που θα ιδρυθεί με ειρηνικές κατακτήσεις (βλ. παραπάνω), θα πρέπει να αντικαταστήσει τη φρίκη του πολέμου με λιγότερο αισθητές, αλλά πολύ πιο αποτελεσματικές τιμωρίες· πρέπει να δημιουργήσει μια βασιλεία τρόμου, τρομοκρατίας, για να επιβάλει μια τυφλή και άνευ όρων υπακοή.»

Αυτός ο νόμος δεν ακολουθήθηκε από τους Εβραίους γύρω από τον Ίσιντορ Βάις (Bernhard Weiß); – Όποιος στη Γερμανία μέχρι το 1933 δεν είχε υποκύψει «οικειοθελώς» στην εβραϊκή κυριαρχία, στα εβραϊοκρατούμενα κόμματα και τα συνδικάτα, όποιος δεν είχε συρθεί κάτω από τον έλεγχο των εβραϊκών τραπεζών, θεωρούνταν Γερμανός δεύτερης κατηγορίας. Και όταν συντρίφτηκε η εβραϊκή κυριαρχία στη Γερμανία, ξεκίνησε η τρομοκρατία εναντίον της Γερμανίας από το εξωτερικό. Με το μποϊκοτάζ των γερμανικών προϊόντων, την απόρριψη της γερμανικής εργασίας, την απόρριψη των Γερμανών καλλιτεχνών, με προπαγάνδα ενάντια στον αφοπλισμό κ.λπ. άρχισε μια απέραντη τρομοκρατία εναντίον της χώρας που είχε τελικά κουραστεί από την εβραϊκή κυριαρχία.

Κάθε κίνημα που παίρνει το πηδάλιο μετά την αποσύνθεση ή την ανατροπή μιας κρατικής δομής, θα πρέπει αρχικά να χρησιμοποιήσει δικτατορικά μέσα για να στηρίξει την εξουσία του. Πολύ περισσότερο για μια συνωμοσία που πρέπει να έχει στο μυαλό της την απόλυτη κυριαρχία και την πλήρη εξόντωση των νέων αντιπάλων. Στην περίπτωση της παγκόσμιας εβραϊκής συνωμοσίας, έπρεπε να ξεκινήσει ένα σχέδιο με αποσύνθεση και μεμονωμένες τρομοκρατικές ενέργειες (δολοφονίες) για να τελειώσει με αιματοχυσία.

Ένα παράδειγμα της πιο μνημειώδους μορφής αυτής της εβραϊκής παγκόσμιας καταστροφής μας προσφέρει η Ρωσία. Η τρομοκρατία που χρηματοδοτήθηκε από τους Εβραίους και διεξήχθη μυστικά για δεκαετίες, αποκαλύφθηκε μόνο σήμερα, και την αναγνώριση των δολο-

φονιών τους την χρωστάμε στους ίδιους τους θριαμβευτές Εβραίους που βρίσκονταν σε κατάσταση μπολσεβίκικης μέθης. Τις δολοφονίες της ρωσικής τσαρικής οικογένειας και του ρωσικού λαού.

Τρεις Ρώσοι τσάροι δολοφονήθηκαν: ο Αλέξανδρος Β', ο Αλέξανδρος Γ' και ο Νικόλαος Β', ο φιλελεύθερος μονάρχης, ο αυστηρά συντηρητικός και ο πολύ αδύναμος χαρακτήρας. Η βόμβα που ρίχτηκε στον πρώτο, ρίχτηκε από έναν Ρώσο, αλλά – όπως είναι πλέον ξεκάθαρο – ήταν μόνο το εκτελεστικό όργανο μιας μυστικής τρομοκρατικής οργάνωσης της οποίας η έδρα ήταν στο Λονδίνο και της οποίας οι επικεφαλής ήταν σχεδόν αποκλειστικά Εβραίοι. Οι επικεφαλής των συνωμοτών ενάντια στον απελευθερωτή 20 εκατομμυρίων Ρώσων αγροτών ήταν οι Εβραίοι Λίμπερμαν, Γκόλντενμπεργκ και Ζούκερμαν.

Ο θάνατος του Αλέξανδρου Γ' παρέμεινε ανεξήγητος για πολύ καιρό. Όταν πέθανε στην Κριμαία μετά από σύντομη ασθένεια, υποστηρίχθηκε ότι είχε δηλητηριαστεί, αλλά αυτό ήταν προηγουμένως μια αναπόδεικτη υπόθεση. Τώρα έχουμε ξεκάθαρη ενημέρωση και για το θάνατο αυτού του τσάρου.

Τον Ιανουάριο του 1921, ο εβραϊκός εκδοτικός οίκος Μπόνου και Λέβριτ στη Νέα Υόρκη δημοσίευσε ένα έργο του Εβραίου Έντγκαρ Σάλτους (Edgar Saltus) με τον τίτλο «Ένα τσαρικό όργιο». Ακολουθεί η συνοπτική μετάφραση από τις σελίδες 212 έως 215 αυτού του άγνωστου ακόμα βιβλίου:

«Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου το Ισραήλ βίωσε μια αγωνία. Στις συναγωγές κηρύχτηκαν οι μεγάλες κατάρες. Οι παρακλήσεις ανέβηκαν στον Ιεχωβά για να φέρει κακοτυχία στον τσάρο. Οι κατάρες εισακούστηκαν από αυτόν.»

«Ο τσάρος αρρώστησε στη Λιβαντίγια. ((Το παλάτι των Ρομανόφ στη Μαύρη Θάλασσα κοντά στη Γιάλτα – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) Ήταν απλά ένα μικρό κρυολόγημα, που προχώρησε και μετατράπηκε σε πλευρίτιδα. Εκείνη την εποχή ζούσε στη Μόσχα ένας πολύ γνωστός ειδικός γιατρός ο Γκριγκόρι Αντόνοβιτς Ζαχάριν (Григорий Антонович Захарин)· κλήθηκε και έκανε τη διάγνυσή του. Θα ήταν ενδιαφέρον να τον παρακολουθήσουμε να το κάνει. Αν ήταν τρομοκράτης, θα μπορούσε να είχε σκοτώσει τον τσάρο, αλλά μετά θα τον είχαν κάνει κομμάτια. Αλλά ο Ζαχάριν δεν ήταν τρομοκράτης, ήταν γιατρός. Με αυτή την ιδιότητα έπρεπε να συνταγογραφήσει ένα φάρμακο που είχε φέρει μαζί του σαν προληπτικό μέτρο.»

«Χωρίς δισταγμό, ο μονάρχης ήπια το φάρμακο. Ο Ζαχάριν τον παρακολουθούσε... Ακόμα πιο ενδιαφέρον θα ήταν να δούμε τον Ζαχάριν να παρακολουθεί τον τσάρο. Το βλέμμα του πιθανότατα θα θυμίζει τη σκέψη του Σαίξπηρ: “Επιτέλους”, θα είπε.»

«Ο Ζαχάριν στεκόταν στο κρεβάτι του άρρωστου. Πίσω του στεκόταν η τσαρίνα Ντάγκμαρ, ο Γενικός Εισαγγελέας της Ιεράς Συνόδου, αξιωματικοί και η φρουρά. Γύρω από το κάστρο είχαν στρατοπεδεύσει Κοζάκοι. Αλλά παρ' όλα αυτά τα εμπόδια η σκιά του θανάτου του αρρώστου μπήκε στο δωμάτιο χωρίς προειδοποίηση και απαρατήρητη».

«Ο τσάρος, που μάλλον δεν το ήξερε ακόμα, αλλά προφανώς κάτι υποψιαζόταν, ρώτησε τον Ζαχάριν: “Ποιος είσαι εσύ;” Και ο Ζαχάριν ψιθύρισε: “Είμαι ένας Εβραίος”. “Ένας Εβραίος”, και αναστέναξε ο περιφρονημένος δήμιος. Ο Ζαχάριν γύρισε και είπε: “Η Αυτού Υψηλότης παραληρεί.” Και μετά γύρισε στον τσάρο: “Είστε καταδικασμένος σε θάνατο”. Ο μονάρχης σηκώθηκε, αλλά το δηλητήριο ήταν πιο δυνατό από αυτόν... Η κατάρα είχε κάνει τη δουλειά της. Το Ισραήλ κέρδισε εκεί όπου ο τρόμος δεν κατάφερε να πετύχει τον στόχο του. “Κλάψε Ρωσία, ο αυτοκράτορας πέθανε”, έτσι ξεκίνησε το μοιρολόγι της εφημερίδας “Η Νέα Εποχή” (Новое время).

Αλλά ο Ζαχάριν πήρε το παράσημο του Αλεξάντερ Νιέφσκι με διαμάντια... Το δέχτηκε σαν χλευασμό...»

Αυτός ο εβραϊκός χλευασμός δεν έχει όμοιό του. Αν και η εβραϊκή ματαιοδοξία περιγράφει το θάνατο του Αλεξάνδρου Γ' με πιο ρομαντικό τρόπο απ' ό,τι θα μπορούσε να συμβεί, το γεγονός ότι και εδώ ένας Εβραίος δηλητηριαστής είχε το χέρι του, είναι πλέον βέβαιο, και είναι επίσης βέβαιο ότι οι Εβραίοι το γνώριζαν από το 1894, το ενέκριναν και περίμεναν την ώρα του θριάμβου τους, όταν θα μπορούσαν να το αναγγείλουν στον κόσμο. Ας ελπίσουμε ότι οι Ρώσοι τα θυμούνται όλα αυτά.

Το πώς δολοφονήθηκε ο Νικόλαος Β', το ξέρουμε από την αναφορά του Άγγλου στρατηγού Άλφρεντ Νοξ (Alfred Knox), εκπροσώπου της Μεγάλης Βρετανίας στο Ομσκ. Λέει ότι το εργατικό συμβούλιο εκεί χωρίστηκε σε δύο ομάδες· η μία ήθελε να σώσει την οικογένεια του Τσάρου, αλλά η άλλη – με πέντε Εβραίους στην κορυφή – ζήτησε τον θάνατό τους. Δύο από αυτούς τους Εβραίους – με τα ονόματα Βαλέρι Βαϊνίν (Валерий Вайнин) και Γκεόργκι Σαφάροφ (Георгий Сафаров) – είχαν έρθει στη Ρωσία με τον Λένιν. Με το πρόσχημα ότι η ρωσική φρουρά είχε κλέψει τον τσάρο, την αντικατέστησαν με μια άλλη. Η νέα φρουρά αποτελούνταν από 10 Λετονούς και 3 Εβραίους. Δύο από τους τελευταίους ονομάζονταν Σεργκέι Λάιπονγκ (Сергей Лайпонг) και Γιάκοβ Γιουρόφσκι (Яков Юровский). Το όνομα του τρίτου είναι άγνωστο. Η βασιλική οικογένεια ξύπνησε στις 2 τα ξημερώματα. Ο Γιουρόφσκι διάβασε τη θανατική ποινή, μετά την οποία όλοι πυροβολήθηκαν με περίστροφα. Μόνο ο 14χρονος ανιψιός του μάγειρα σώθηκε... («Λευκή Βίβλος», συλλογή επίσημων ειδήσεων για τον μπολσεβικισμό στη Ρωσία 1919, σελ. 41).

Από τον Μαξ Λίμπερμαν (Max Liebermann), τον Μπάρουχ Ζούκερμαν (Baruch Zuckerman) και τον Ζαχάριν μια ευθεία γραμμή οδηγεί στους εκδότες των εβραϊκών εφημερίδων του Βερολίνου, που υποκινούσαν εναντίον της Ρωσίας και μέχρι τον Τζέικομπ Σιφ (Jacob Schiff), ο οποίος, όπως αναφέρθηκε ήδη, χρηματοδότησε τον πόλεμο της Ιαπωνίας εναντίον της Ρωσίας, η οποία ήταν ακόμα ρωσική, και αργότερα τις επαναστάσεις του 1917. Και η τρομοκρατία, που από εκείνη την εποχή, από τις πλατιές ρωσικές πεδιάδες, από τις θάλασσες της Φινλανδίας μέχρι τα βουνά του Καυκάσου, έστελνε το ένα κύμα αίματος μετά το άλλο στη χώρα, αυτή η τρομοκρατία δεν είναι μια ρωσική εξέγερση, αλλά μια προγραμματισμένη δολοφονία ενός μεγάλου λαού.

Στις 14 Οκτωβρίου, ο δήμιος της Πετρούπολης, ο πρόεδρος της Βόρειας Κομμούνας και ταυτόχρονα πρόεδρος του εκτελεστικού κλάδου της Τρίτης Διεθνούς, ο Ζινόβιεφ-Ραντομίσλσκι-Απφελμπάουμ, (Зиновьев-Радомысльский-Апфельбаум), μίλησε στο Χάλλε, στη διάσκεψη του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας (Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschlands – USPD). Μίλησε για «τρομοκρατία και επανάσταση». Αυτός ο Εβραίος πρόμαχος δήλωσε: «Ο πόλεμος κατά της αστικής τάξης είναι συνάρτη-

ση της ταξικής πάλης· ο πόλεμος κατά της αστικής τάξης είναι το αποκορύφωμα της ταξικής πάλης. Ομοίως, η τρομοκρατία είναι το αποκορύφωμα της πάλης κατά των αστών και της βίας. Αυτή είναι η θέση μας.» Στη συνέχεια ο Σοβιετικός Εβραίος κάλεσε τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, η οποία (στο «τι θέλει η ένωση των Σπαρτακιστών;» III) δήλωσε, ότι ο μεγαλύτερος αγώνας κατά της αστικής τάξης είναι ο αγώνας για τον σοσιαλισμό: «*Η προλεταριακή επανάσταση πρέπει να προετοιμάσει τα απαραίτητα εργαλεία για αυτόν τον αγώνα κατά της αστικής τάξης, πρέπει να μάθει να τα χρησιμοποιεί – να πολεμά και να κερδίζει.*»

Τότε ο Ζινόβιεφ με δική του πρωτοβουλία δήλωσε: «Ξέραμε, ότι σαν Μαρξιστές, δεν πρέπει να αρνούμαστε την τρομοκρατία. Ξέρουμε ότι ο Μαρξ χρησιμοποίησε επανειλημμένα τις λέξεις για τον συνηθισμένο αγώνα ενάντια στην αστική τάξη. Ο Μαρξ ήταν “συγκεντρωτικός (!) και τρομοκράτης”. **Αν κάποια στιγμή έρθει στη Γερμανία μια σοβιετική κυβέρνηση – και όλοι ελπίζουμε ότι θα έρθει – σας παρακαλούμε να εκμεταλλευτείτε τα λάθη μας.**» (δηλαδή: μην είστε τόσο «καλοπροαίρετοι» Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ). Επιπλέον: «**Δεν πρέπει να θέτουμε το ζήτημα (της τρομοκρατίας) στο επίπεδο του αν είναι ηθική ή ανήθικη!... Το ερώτημα είναι, με ποια μέσα θα πραγματοποιήσουμε την επανάσταση της τάξης μας** (βλέπε της φυλής μας), **την επανάσταση για την ανθρωπότητα** (βλέπε εβραϊσμός), **με ποια μέσα θα υπερασπιστούμε τη ζωή μας. Αυτό είναι το ερώτημα.**» (Βλ. Ζινόβιεφ: Η Παγκόσμια Επανάσταση και η Τρίτη Κομμουνιστική Διεθνής.) Ψυχρός και συνεπής σαν τον συντάκτη των Πρωτοκόλλων, αλλά κινούμενος από φανατικό μίσος, γράφει ένας άλλος ηγέτης της Εβραϊκής Διεθνούς, ο Καρλ Ραντέκ-Ζόμππελζον (Karl Radek-Sobelsohn), πρώην κλέφτης τρένων. Λέει (στο «Δικτατορία του προλεταριάτου και τρομοκρατία», 1919): «Όσο η διαδικασία της επανάστασης δεν έχει ολοκληρωθεί, όσο η καπιταλιστική αποσύνθεση δεν αντικαθίσταται από μια σοσιαλιστική τάξη πραγμάτων που να δείχνει στις μάζες τα οφέλη της νέας σχέσης κυριαρχίας (!!), η μπουρζουαζία θα παραμείνει σε ένα κλονισμένο και ταλαντευόμενο τμήμα του προλεταριάτου... Βρείτε στοιχεία που να μπορούν να πειστούν ότι, κάτω από την κυριαρχία της μπουρζουαζίας θα μπορούσαν να γλυτώσουν από όλες τις δυσκολίες και τις κακουχίες που συνεπάγεται ο αγώνας.» «Οι ανεξάρτητες μάζες των εργατών ξέρουν ότι δεν αρκεί να πιέζουν τους ηγέτες τους να πιστέψουν στη δικτατορία, ότι είναι σημαντικό να έχουμε εκπροσώπους του επαναστατικού προλεταριάτου στις θέσεις κλειδιά του προλεταριακού σιδηροδρομικού συστήματος, που τα μάτια τους βλέπουν με ηρεμία τα γεγονότα και τα χέρια τους δεν τρέμουν.»

Αυτές οι ομιλίες είναι πραγματικά ξεκάθαρες. Δείχνουν ότι η εβραϊκή τρομοκρατία δεν είναι συνέπεια περιστάσεων, αλλά καρπός ενός σχεδίου δεκαετιών.

Το γεγονός αυτό φωτίζεται έντονα από μια άλλη κυνική ειλικρίνεια αυτού του ίδιου Ραντέκ-Ζόμππελζον.

Ήταν στην Ελβετία κατά τη διάρκεια του πολέμου και είχε την κατανοητή επιθυμία να δοκιμάσει τον εαυτό του στη Ρωσία μετά την επι-

τυχημένη ανατροπή στις αρχές του 1917. Και τώρα έρχεται το σημαντικό: Ο άνθρωπος που άνοιξε στον Ραντέκ την πόρτα για τον Γερμανό πρεσβευτή στην Ελβετία ήταν ο Εβραίος Πάουλ Λέβι (Paul Levi) και ο ανταποκριτής της παν-εβραϊκής χρηματιστηριακής εφημερίδας «Frankfurter Zeitung» (Εφημερίδα της Φρανκφούρτης), δηλαδή, της εφημερίδας που αντιπροσωπεύει τον πιο εξέχοντα εκπρόσωπο του υψηλού καπιταλισμού! Στη Γερμανία, ο Εβραίος, δισεκατομμυριούχος και ηγέτης των εργατών Αλεξάντερ Πάρβους (Alexander Parvus) φρόντισε να δοθεί άδεια διέλευσης στους Εβραίους και τους φίλους τους, και έτσι το γνωστό σφραγισμένο τρένο με τους καταστροφείς του κόσμου διέσχισε τη Γερμανία [εφημερίδα «Αλήθεια» (Πράβντα – Правда), No 251, 1921].

Η περιγραφή της πορείας της εβραϊκής αιματηρής κυριαρχίας, θα ξεπερνούσε τα όρια αυτού του βιβλίου. Το μόνο που πρέπει να σημειωθεί εδώ είναι ότι τα πρωτόκολλα λένε το ίδιο πράγμα που λένε ανοιχτά οι ίδιοι οι Εβραίοι ηγέτες ότι είναι το σχέδιό τους και ότι οι Εβραίοι είναι αυτοί που βιάζουν τη Ρωσία.

Γι' αυτό και είναι κατανοητό όταν ένας Εβραίος ηγέτης, ο δρ. Χάιντς Έντερ (Heinz Eder), μετά το ταξίδι του στη Μόσχα, μπόρεσε να εξηγήσει ότι ο ραβίνος εκεί, ο Γιάκοβ Μαζέχ (Yaakov Mazeh), είχε δηλώσει ότι το μέλλον των Εβραίων θα ήταν λαμπρό, αν το καθεστώς των Μπολσεβίκων συνέχιζε να υπάρχει [εφημερίδα «Ο εβραϊκός λαός» (Le peuple juif), 18 Μαρτίου 1921].¹¹

Έτσι λοιπόν, και πάλι, δημιουργήθηκε η εξίσωση: οι Εβραίοι μεγάλοι χρηματοδότες σαν ηγέτες του Μαρξισμού, της τρομοκρατίας, ο Ιουδαϊσμός σαν επικεφαλής της Τρίτης Διεθνούς που καταστρέφει τα έθνη. Ίσως τώρα να καταλάβετε πλήρως την κραυγή θριάμβου που

11. Σαν ένα ιδιαίτερα αναιδές προϊόν της εβραϊκής λογοτεχνίας θα ήθελα να αναφέρω το βιβλίο του Αλφόνς Γκόλντσμιντ (Alfons Goldschmidt) «Μόσχα 1920».

Αυτός ο Εβραίος γιατρός – που ο ίδιος δεν καταλαβαίνει ρωσικά – ήταν στη «Μέκκα του προλεταριάτου» και πιστεύει ότι το σοβιετικό κράτος είναι υπέροχο: «Ο Μεσαίωνας μόλις τελείωσε, η σύγχρονη εποχή αρχίζει!» «Κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να ζει όπου θέλει, και οι σαδιστές της τάξης είναι μια απίστευτη αλαζονεία. Μπορείτε να πείτε ό,τι θέλετε ενάντια στη Σοβιετική Ρωσία, αλλά πρέπει να παραδεχτείτε: Από την πρώτη μέρα της επανάστασης, δεν υπήρχαν πια φυλακισμένοι, αλλά μόνο ελεύθεροι άνθρωποι. Κηρύχθηκε η ελεύθερη ανθρωπότητα, η ελευθερία από τη σκλαβιά (!). Ξέρω τι θέλετε να πείτε ενάντια σ' αυτό. Ξέρω ότι και αυτό ήταν μόνο μια αρχή (!). Αλλά η Ρωσική Επανάσταση έχει ξεκινήσει. Αυτή είναι η αθάνατη αξία της».

Αυτό το εβραϊκό γκάρισμα χαράς πρέπει να ηχεί στα αυτιά κάθε Γερμανού μέρα και νύχτα! Μια «κυβέρνηση», που αναγκάζει πάνω από τρία εκατομμύρια πολίτες να φύγουν από τη χώρα, που σφάζει εκατοντάδες χιλιάδες, που αφήνει εκατομμύρια εκατομμυρίων να λιμοκτονούν, μια κυβέρνηση που στρατολογεί βίαια Γερμανούς αιχμαλώτους πολέμου στον Κόκκινο Στρατό και τους αναγκάζει να πολεμήσουν κάτω από την απειλή των πολυβόλων, αυτό για τον Αλφόνς Γκόλντσμιντ είναι (αφού οι Εβραίοι αποτελούν αυτή την κυβέρνηση), το «τέλος του Μεσαίωνα».

Αυτός ο τύπος μίλησε και σε Γερμανούς αιχμαλώτους πολέμου στη Μόσχα. Και «στάθηκαν ήσυχα», είπε, «απορροφώντας τη σημερινή Γερμανία, τη νέα επιστήμη. Έμειναν σοκαρισμένοι, έκπληκτοι.» Ο Αλφόνς Γκόλντσμιντ ήταν πραγματικά το σύμβολο της Γερμανίας το 1918.

Αυτός ο κύριος συνάντησε και Εβραίους: για παράδειγμα τη Λάντα, μια 26χρονη Εβραία με «απίστευτο βλέμμα», «φανταστικό συνδυασμό αντίληψης», με μια «απέραντη δύναμη ακτινοβολίας». Η Λάντα στάθηκε εκεί – κανείς δεν γέλασε – από «αδέξια ταπεινοφροσύνη». Ο καημένος ήταν απλά μόνο ένας επικεφαλής τμήματος στο Ανώτατο Οικονομικό Συμβούλιο. Πρέπει να ανεβεί ψηλότερα. «Υπάρχουν ακόμα πολλές Λάντα στον κόσμο. Είναι ζουμερές βιολέτες... Και στη Γερμανία ξέρω μια Λάντα.»

Ραντέκ. Ένας «σπουδαίος άνθρωπος», ένας «καλός άνθρωπος», ένας «ιδιοφυής άνθρωπος», μια «αχτίδα της επανάστασης», μια «λάμψη επανάστασης». «Υπέφερε για το προλεταριάτο. Αυτό είναι ήδη μια λάμψη. Λαμπυρίζει ολόκληρος, μάχεται, είναι περήφανος για την επανάσταση. Είναι ο Λασσάλ της Διεθνούς».

έβγαλε ο «Γερμανός» Άρθουρ Χόλιτσερ (Arthur Holitscher) όταν ταξίδεψε και αυτός στη Σοβιετική Ιουδαία.

Με τον τίτλο «Κάρλσμπαντ (σημ. Κάρλοβι Βάρι) – όπου πραγματοποιήθηκε το 12ο σιωνιστικό συνέδριο το φθινόπωρο του 1921 – μπροστά στην Παλαιστίνη» έγραψε στο τεύχος Νοεμβρίου 1921 της «Νέα Επιθεώρηση» (Neue Rundschau):

«Όποιος είχε την τύχη να απορροφήσει τη **στοιχειώδη εμπειρία της Σοβιετικής Ρωσίας** με την καρδιά και το μυαλό του, στο Κάρλσμπαντ δεν μπορούσε παρά να συνειδητοποιήσει τον **εκπληκτικό παραλληλισμό μεταξύ Μόσχας και Σιών**. Ο εκκολλαπτόμενος, ουσιαστικά ουτοπικός μας πολιτισμός προετοιμάστηκε από Γερμανούς φιλόσοφους-ερασιτέχνες, και εδραιώνεται από Γερμανούς επαγγελματίες και διοργανωτές. Στην κορυφή όμως των κινημάτων βλέπουμε τους **ευφυείς απελευθερωμένους Εβραίους της Ανατολής** που προχωρούν αμείλικτα. Ο ηγέτης του σημερινού παγκόσμιου σιωνισμού είναι ο Ρώσος καθηγητής Καΐμ Βάιζμαν (Chaim Weizmann), οι κορυφαίοι άνδρες της εκτελεστικής εξουσίας είναι οι Ρώσοι («Ρώσοι»;) Ναχούμ Σοκόλοφ (Nahum Sokolow) και ο Μεναχέμ Ουσίσκιν (Menachem Ussishkin). **Αποτελούν μια ενότητα με τους διοργανωτές και τους χτίστες της Παλαιστίνης Άρθουρ Ρούπιν (Arthur Ruppin), Ρίχαρντ Λίχτχαϊμ (Richard Lichtheim), τους Γερμανούς («Γερμανούς») που αναγνωρίζονται από τη Διεθνή της Παγκόσμιας Εβραϊκής Κοινότητας. Γιατί εκτός από τη Διεθνή Ρώμη, τη Διεθνή Μόσχα, σήμερα υπάρχει μόνο αυτή η τρίτη Διεθνής Σιών, που αναπτύσσει την κοσμική εξουσία από τις θρησκευτικές της ρίζες.**

Με αυτό ειπώθηκαν όλα...

Δεύτερη Συνεδρία

Μια κραυγή μάχης που διαδόθηκε στη Γερμανία και τη Ρωσία κατά τη διάρκεια του πολέμου έλεγε: «Ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις και εισφορές.» Ορισμένα έθνη έχουν υπνωτιστεί συστηματικά από ένα συντονισμένο Τύπο λες και ήταν δυνατό να τερματιστεί ένας παγκόσμιος πόλεμος, όπως ο πόλεμος του 1914, χωρίς αλλαγές στον χάρτη. Στους Γερμανούς έλεγαν ψέματα ότι οι Γάλλοι δεν σκέφτονταν καθόλου τις κατακτήσεις, που τους απέδιδαν οι δήθεν φανατικοί Παν-γερμανιστές, και στους μαρξιστές εργάτες έλεγαν το ότι αν η Γερμανία θα νικούσε ή θα έχανε ήταν εντελώς αδιάφορο για τα συμφέροντά τους. Θα υπάρξει μια μεγάλη αφύπνιση στο γερμανικό λαό, όταν, χάρη στην εθνικοσοσιαλιστική διαπαιδαγώγηση, θα καταλάβει ότι αυτές οι συμβουλές, που προέρχονταν από ολόκληρο τον εβραϊκό, μαρξιστικό και δημοκρατικό Τύπο και δεν αποτελούσαν τίποτα άλλο από τη συνέχιση των προσπαθειών των εξωτερικών εχθρών μας να μας παραλύσουν, δεν ήταν ιδέες που προέκυψαν από μια καλή πίστη, αλλά τα μέσα για την προγραμματισμένη αποσύνθεση του γερμανικού λαού. Τα λόγια με τα οποία ξεκινούν τα πρακτικά της 2ης συνεδρίασης πρέπει να κάνουν πολλούς Γερμανούς να σκεφτούν:

«Πρέπει να προσπαθήσουμε με κάθε τρόπο να αποτρέψουμε τους πολέμους από το να φέρουν κέρδη γης· μετά θα τους μεταφέρουμε στον οικονομικό τομέα, όπου θα κάνουμε τα έθνη να συνειδητοποιήσουν τη δύναμη της κυριαρχίας μας. Τέτοιες καταστάσεις θέτουν και τα δύο αντιμαχόμενα μέρη στο έλεος των διασυνδέσεών μας σε όλο τον κόσμο, που έχουν εκατομμύρια μάτια και δεν περιορίζονται από τα εθνικά σύνορα.»

Σήμερα όμως όλοι πρέπει να γνωρίζουν, δεδομένης αυτής της αρχής, ένα πρόβλημα που είναι πολύ γνωστό με την ονομασία «ζήτημα αποζημιώσεων». Κατεστραμμένος από τους εσωτερικούς εχθρούς, ο γερμανικός λαός ήταν ανίκανος να αντισταθεί στη καταστροφική θέληση των εχθρών και υπέκυψε στην πολιτική της εκπλήρωσης, δούλεψε με τον ιδρώτα του προσώπου του και πλήρωσε δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων στους εχθρούς του, παρέδωσε πλοία και γερμανικά μηχανήματα στους εχθρούς, όλα δήθεν για τον σκοπό της αποκατάστασης της κατεστραμμένης βόρειας Γαλλίας. Αλλά εάν η χρηματιστηριακή κυβέρνηση του Παρισιού είχε έστω και την παραμικρή επιθυμία να επουλώσει τις πληγές του πολέμου, τότε οι κατεστραμμένες περιοχές της Βόρειας Γαλλίας, με τα δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα που παραδόθηκαν, θα είχαν μετατραπεί πολύ σύντομα σε έναν ανθισμένο κήπο. Στην πραγματικότητα όμως, βλέπουμε το αντίθετο. Τα χρήματα που αναγκάστηκε να δώσει ο γερμανικός λαός δεν πήγαν προς όφελος του γαλλικού ή του αγγλικού λαού, αλλά σε κάποιες πολεμικές εταιρείες και

στα τραπεζικά συνδικάτα που βρίσκονταν πίσω τους. Δεν υπάρχει καλύτερη απεικόνιση της σημερινής κατάστασης απ' το να δώσουμε μερικά νούμερα. Η Αγγλία χρωστάει στις Ηνωμένες Πολιτείες 4.300.000.000 δολάρια και όμως χρειάζεται 62 χρόνια για να ξεπληρώσει αυτό το χρέος με χαμηλό τόκο. Η Γαλλία χρωστάει περίπου 3.100.000.000 δολάρια στις Ηνωμένες Πολιτείες και δηλώνει ανοιχτά ότι δεν μπορεί να πληρώσει ούτε τους τόκους αυτού του χρέους, πόσο μάλλον το κεφάλαιο. Η Ιταλία χρωστάει στις Ηνωμένες Πολιτείες 1.700.000.000 δολάρια και δηλώνει ανίκανη να πληρώσει το κεφάλαιο ή το τόκους αυτού του χρέους. Το Βέλγιο χρωστάει στις Ηνωμένες Πολιτείες περίπου 400.000.000 δολάρια και ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να πληρώσει τίποτα από αυτά. Η Ρουμανία χρωστάει μόνο 30.000.000 δολάρια στις ΗΠΑ και ανακοινώνει σε συμφωνία με τους μεγαλύτερους κακούς οφειλέτες, ότι δεν μπορεί να πληρώσει τίποτα. Αυτά τα κράτη είχαν τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν αυτά τα χρήματα για έξι ή οκτώ χρόνια χωρίς να πληρώσουν ούτε δεκάρα τόκους γι' αυτά. Τα υποτιθέμενα νικητήρια έθνη, παρά τις λεγόμενες «πληρωμές αποζημιώσεων» του γερμανικού λαού, σήμερα χρωστούν στους τραπεζίτες τους περισσότερα χρήματα απ' ό,τι πριν τον πόλεμο. Η Γαλλία και η Αμερική, δηλαδή οι λαοί αυτοί, χρωστούν στους χρηματοπιστωτικούς ληστές που τους κυβερνούν, 5 – 10 φορές περισσότερα από ό,τι πριν, και αυτό σημαίνει ότι πρέπει να πληρώσουν περισσότερους φόρους για αυτά τα ποσά από ό,τι πλήρωναν πριν από τον πόλεμο. Άρα αυτοί που ωφελούνται από την τεράστια παγκόσμια καταστροφή είναι οι διεθνείς μεγάλες εβραϊκές τράπεζες.

Δεδομένου ότι η τεχνητά δημιουργημένη φορολόγηση ολόκληρων εθνών φέρνει μαζί της και μια αυξανόμενη δυσaréσκεια, τα μαρξιστικά κόμματα φρόντισαν η οργή των εξαπατημένων μαζών του λαού να στρέφεται πάντα εναντίον άλλων στοιχείων από εκείνους που ήταν πραγματικά ένοχοι. Εξ ου και το μαρξιστικό σύνθημα: *«Χάσαμε τον πόλεμο, πρέπει να πληρώσουμε»*. Αυτό είχε σκοπό να αποσπάσει την προσοχή από το έγκλημα του Νοεμβρίου 1918. Η γαλλική εισβολή στο Ρουρ ήταν το αποτέλεσμα αυτής της προχειρότητας της στάσης και της πίεσης των μεγάλων χρηματιστών στο Παρίσι, και ταυτόχρονα αυτή η κατάρρευση ήταν μια απόσπαση της προσοχής των Γερμανών από την απάτη των πραγματικών επικεφαλής της πολιτικής εκπλήρωσης. Αν και έπρεπε οι Εβραίοι απατεώνες στο Βερολίνο να δεχτούν την ευθύνη της κατηγορίας για την κατάρρευση της πολιτικής εκπλήρωσης, που προηγουμένως την είχαν παρουσιάσει σαν τη μόνη λύση για τη σωτηρία, επειδή η πίεση από τους Γάλλους ήταν τόσο μεγάλη, βρέθηκε ένα σύνθημα, που είχε ήδη δείξει την ανασταλτική του επίδραση κατά τη διάρκεια του πολέμου, δηλαδή την έκφραση για το λεγόμενο «εθνικό ενιαίο μέτωπο». Η «Frankfurter Zeitung» (Εφημερίδα της Φρανκφούρτης), η οποία δήλωσε θριαμβευτικά στις 15 Νοεμβρίου 1918, ότι η εθνική ιδέα «δεν συμμετείχε συνειδητά (!)» στην επανάσταση, αυτή η ίδια η εφημερίδα βρέθηκε ξαφνικά στην κορυφή του «εθνικού ενιαίου μετώπου» χέρι-χέρι με την «Vossischen Zeitung» (Εφημερίδα του Φος) του Εβραίου Γκέοργκ Μπέρνχαρντ (Georg Bernhard), ο οποίος έβαλε

τον σιωνιστή Μαξ Νορντάου (Max Nordau) να γράψει στην εφημερίδα του την 1η Νοεμβρίου 1914 (αρ. 556): «*Το ξέσπασμα του πολέμου ήταν μια τρομερή έκπληξη (!) για τη Γαλλία, τόσο για την κυβέρνηση (!) όσο και για τον λαό· δεν τον ήθελε κανένας τους· αυτό πρέπει να δημοσιευθεί για τους Γερμανούς και να επιβεβαιωθεί επίσημα ενώπιον της ιστορίας*» (βλ. γι' αυτό το βιβλίο του Αμερικανού Φρέντερικ Μπάουσμαν (Frederick Bausman): «Και η Γαλλία;» Και στις 17 Μαρτίου 1923 (αρ. 130), η ίδια εφημερίδα, αφού ανέφερε ότι είναι γελοίο να πιστεύουμε ότι το γαλλικό ζήτημα δεν μπορεί να λυθεί και ότι πρέπει πρωτίστως να μιλάμε μόνο με τη Γαλλία, έγραψε: «*Στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να κατανοήσουμε τους Γάλλους και να κάνουμε θυσίες αν χρειαστεί: η ασφάλεια των συνόρων της εθνογραφικής, ιστορικής Γαλλίας (!) πρέπει (!) να είναι εγγυημένη. Αυτό αρχικά είναι ένα στρατιωτικό-τεχνικό ζήτημα και σαν τέτοιο πρέπει να λυθεί μεταξύ δύο κρατών που σέβονται το ένα την κυριαρχία του άλλου. Μόνο τότε μπορεί να έρθει μια διαρκής ασφάλεια για τη Γαλλία (!), η οποία βρίσκεται στην αμοιβαία συναισθηματική ένταση*».

Προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά πάντα με το πρόσχημα του λεγόμενου εθνικού ενιαίου μετώπου, χλεύαζαν και τα άλλα εβραιοδημοκρατικά και μαρξιστικά έντυπα. Με τη βοήθεια της γαλλικής ξιφολόγχης και της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, ωστόσο, η δύναμη της εβραϊκής κυριαρχίας, τέθηκε ξεκάθαρα «στη συνείδηση» του λαού και η γερμανική πολιτική ταλαντεύτηκε μεταξύ του διλήμματος μιας απόλυτης παράδοσης και μιας αρχικά απελπισμένης μάχης με τον έξω κόσμο, χωρίς να δημιουργήσει την μόνη δυνατή προϋπόθεση μιας μάχης, δηλαδή την απόλυτη καταστροφή της εβραϊκής κυριαρχίας στην ίδια τη Γερμανία, για να ξεκινήσει στη συνέχεια τον αγώνα για την ελευθερία με ελεύθερα χέρια και χωρίς καταστροφείς και προδότες πίσω τους. Έτσι, ο γαλλικός στρατός αποτέλεσε το μέσο πίεσης των μεγάλων χρηματιστών, για να υπογράψει η Γερμανία όλες τις υπαγορεύσεις της υποδούλωσης.

Έτσι, οι συνθήκες του Λοκάρνο και του Τουαρί έγιναν πιο ευχάριστες για τον γερμανικό λαό, και αποφασίστηκε το ένα σύμφωνο μετά το άλλο, μέχρις ότου η Γερμανία έρθει κοντά στην πλήρη κατάρρευση. – Ο εβραϊσμός σήμερα εκπλήσσεται που ο γερμανικός λαός στρέφεται εναντίον των Εβραίων δημιουργών αυτών των συνθηκών της ντροπής και της ατίμωσης, που ήθελαν να χαρακτηρίσουν για πάντα τη Γερμανία σαν έναν λαό παριών!

Η επίγνωση του σκοπού με τον οποίο ο Τύπος θεωρείται σαν το όργανο της απάτης του λαού είναι εμφανής και σε μερικά λόγια της δεύτερης συνεδρίασης. Αφού εξηγεί ότι οι σημερινές κυβερνήσεις είχαν την εξουσία να θέσουν τον Τύπο στην υπηρεσία του κράτους, ο συντάκτης των Πρωτοκόλλων συνεχίζει:

«Ο Τύπος χαιρετίζει την ελευθερία της έκφρασης, αλλά οι κυβερνήσεις δεν κατάλαβαν πώς να χρησιμοποιήσουν αυτή τη δύ-

ναμη, και έτσι ξαφνικά βρέθηκε στα χέρια μας. Μέσω του Τύπου αποκτούμε επιρροή και όμως παραμένουμε στη σκιά. Χάρη σ' αυτόν, έχουμε βάλει στο χέρι μας βουνά από χρυσάφι, χωρίς να μας νοιάζει, ότι έπρεπε να τον βγάλουμε από ποτάμια αίματος και δακρύων.»

Το γεγονός ότι ο μεγάλος Τύπος σε όλα τα κράτη βρίσκεται πλέον σχεδόν αποκλειστικά σε εβραϊκά χέρια ή εξαρτώνται από τους Εβραίους, δεν είναι πια μυστικό. Ανέφερα ήδη την Αγγλία· όσον αφορά την Γερμανία του Νοεμβρίου, οι μεγαλύτεροι κύκλοι γνωρίζουν τώρα, ότι η εφημερίδα «Berliner Tageblatt» (Καθημερινή του Βερολίνου) πριν από τον Μάρτιο ήταν μια καθαρά εβραϊκή επιχείρηση του εκδοτικού οίκου Ρούντολφ Μόσε (Rudolf Mosse) με αρχισυντάκτη τον Εβραίο Τέοντορ Βολφ (Theodor Wolff), ο οποίος ήταν ένας από τους πιο αηδιαστικούς αντίπαλους της αφυπνιζόμενης Γερμανίας. Οι άλλοι συνεργάτες ονομάζονταν: Έριχ Ντομπρόφσκι (Erich Dombrowski), Ρούντολφ Όλντεν (Rudolf Olden), Γιόζεφ Σβαμπ (Josef Schwab), Άλφρεντ Κερρ (Alfred Kerr), Τέοντορ Μπέρκες (Theodor Berkes), κ.λπ., όλοι ανεξαιρέτως Εβραίοι. Ακριβώς το ίδιο συνέβη με την εφημερίδα «Vorwärts» (Εμπρός), της οποίας αρχισυντάκτης ήταν ο Τσέχος Εβραίος Φρίντριχ Στάμπφερ (Friedrich Stampfer) και οι άλλοι συντάκτες της, λέγονταν Βίκτορ Σιφ (Victor Schiff) και Αλεξάντερ Σβαμπ (Alexander Schwab), και συνεργάτες του αρχισυντάκτη ήταν: ο Ρούντολφ Χίλφερντιγκ (Rudolf Hilferding), ο Πάουλ Σίνγκερ (Paul Singer), ο Έριχ Κούτνερ (Erich Kuttner) και άλλοι σχεδόν όλοι αποκλειστικά Εβραίοι. Στην εφημερίδα «Roten Fahne» (Κόκκινη Σημαία) εναλλάσσονταν οι Χάινριχ Σούσκιντ (Heinrich Süßkind) και Βέρνερ Σόλεμ (Werner Scholem)· η εφημερίδα «Glocke» (Καμπάνα) εκδίδεται υπό την προστασία του δισεκατομμυριούχου και ηγέτη των εργατών Αλεξάντερ Πάρβους και στη συνέχεια με συντάκτη τον Εβραίο Κούτνερ. Επικεφαλής της εφημερίδας «Vossische Zeitung» ήταν ο Εβραίος Γκέοργκ Μπέρνχαρντ, ο οποίος ήταν έμπιστο πρόσωπο του Γκούσταβ Στρέζεμαν, και είναι αυτονόητο ότι η «Frankfurter Zeitung» διοικούνταν αποκλειστικά από Εβραίους. Όπου οι χρηματοδότες και οι εκδότες δεν δούλευαν απευθείας για τους Εβραίους, έγιναν προσπάθειες να καθοριστεί η κατεύθυνση της εφημερίδας μέσω μεγάλων διαφημιστικών παραγγελιών από μεγάλες τράπεζες και πολυκαταστήματα, και όποιος γνωρίζει αυτά τα πράγματα ξέρει ότι μια εφημερίδα, αν δεν έχει ένα πολιτικό κόμμα πίσω της, πρέπει να ζει από διαφημίσεις. Έτσι ο κύκλος έκλεισε τελείως. Έτσι, τα ουσιώδη ζητήματα της σημερινής παγκόσμιας πολιτικής δεν μπαίνουν καν στις στήλες των λεγόμενων εθνικών εφημερίδων.

Την Γαλλία την έχουμε ήδη αναφέρει. Και εκεί, επίσης, ολόκληρος ο Τύπος ήταν και είναι και σήμερα στα χέρια των Εβραίων μεγάλων χρηματοδοτών. Ενδιαφέρουσα θα πρέπει να είναι η ίδρυση της εφημερίδας «La Quotidienne», (Η Καθημερινή) ένα παρακλάδι της «Progresse Civique» (Πολιτική Πρόοδος), που συγκέντρωσε 12 εκατομμύρια φράγκα «για τη βελτίωση της γαλλικής δημοκρατίας». Στη συντακτική ομάδα αυτής της εφημερίδας είδαμε για πρώτη φορά τον Ε-

βραίο Γκιόργκι Μπορίς (Georges Boris), σαν επικεφαλής του τμήματος πληροφοριών· τον Εβραίο Μπαχ, σαν υπεύθυνο για την εξωτερική πολιτική· τον Εβραίο Σάλομον Γκρούμπαχ (Salomon Grumbach) σαν Λονδρέζο εισηγητής για την Κεντρική Ευρώπη· τον Εβραίο Μαξιμίλιαν Βέσσελ (Maximilian Wessel), υπεύθυνο για θέματα αστυνομίας· τον Εβραίο Λεόν Μπλουμ (Léon Blum) σαν κοινοβουλευτικό εισηγητή· τον Εβραίο Λεβί (ονομαζόμενος Πολ Λούι) σαν συνεργάτη σε όλες τις στήλες. Η «Παλιά Γαλλία» (Vieille France), που έγραψε αυτή την είδηση, είπε σωστά: «Δεν είναι πλέον συντακτικό γραφείο, αλλά γκέτο» (αρ. 329 της 24ης Μαΐου 1923). Είναι λοιπόν αυτονόητο ότι στη γαλλική πλευρά της κεφαλής της οικονομικής δικτατορίας βρίσκονταν δύο Εβραίοι. Η εφημερίδα «Le Temps» της 20ης Δεκεμβρίου 1922 ανέφερε ότι η συνάντηση μεταξύ του Λόιντ Τζορτζ (Lloyd George) και του Αριστίντ Μπριάν (Aristide Briand) είχε γίνει με τη μεσολάβηση του Άλφρεντ Μπερτολέ (Alfred Bertholet), (του υποκινητή των μεγάλων αποστολών μεταξίου στην Κίνα και Μεγάλου Μαγίστρου της Μεγάλης Ανατολής και της Γαλλίας) και του Σαρλ Μαντού (Charles Mantoux), ενός Εβραίου. Και, επιπλέον, η «Le Temps» αναφέρει ότι στις συνομιλίες μεταξύ Γαλλίας και Αγγλίας, ο γενικός γραμματέας της γαλλικής αντιπροσωπείας, ο Ααρών Χιλ (Aaron Hill), ήταν ο ειδικός. Αν συγκρίνουμε την δήλωση που έγινε στην αρχή αυτού του γραπτού, για τους τρεις Εβραίους δικτάτορες του Τύπου, η εικόνα της σημερινής παγκόσμιας κατάστασης είναι πλήρης. Με βάση τα πρωτόκολλα, πρέπει να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι και αυτό αντιπροσωπεύει την επιτυχή εκτέλεση ενός σχεδίου.

Τρίτη Συνεδρία

Σχετικά με αυτό, σήμερα δεν υπάρχει πλέον καμία αμφιβολία, ότι δεν υπάρχει πιο ασταθής μορφή διακυβέρνησης από το κοινοβουλευτικό σύστημα. Οι υπουργοί και οι βουλευτές έρχονται και φεύγουν και οι συνεχείς εκλογές και ψηφοφορίες διαταράσσουν την προγραμματισμένη υλοποίηση των πραγματικών εθνικών πολιτικών αναγκών. Επομένως, δεν αποτελεί έκπληξη να διαβάζουμε στην αρχή του τρίτου πρωτοκόλλου, τα παρακάτω λόγια:

«Οι συνταγματικές εξουσίες της εποχής μας σύντομα θα εξαλειφθούν γιατί δεν θα τους αφήσουμε να ησυχάσουν. Θα διασφαλίσουμε ότι δεν θα σταματήσουν να αμφιταλαντεύονται μέχρι να ανατραπούν οριστικά οι εκπρόσωποί τους.» «Για να ενθαρρύνουμε αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία να κάνουν κατάχρηση της εξουσίας τους, έχουμε βάλει όλες τις δυνάμεις να έρθει ο ένας ενάντια στο άλλο, φέρνοντας τις φιλελεύθερες απόψεις τους σε αντίθεση με την ανεξαρτησία τους από κάθε συνταγματικό περιορισμό. Με αυτή την έννοια, επιδιώξαμε να εξαλείψουμε κάθε προκατάληψη, να εξοπλίσουμε όλα τα κόμματα, ώστε η κυρίαρχη εξουσία να γίνει ο στόχος όλων των παθών. Μετατρέψαμε τα κράτη σε πεδία μάχης στα οποία γίνονται εξεγέρσεις· λίγη υπομονή ακόμα και οι εξεγέρσεις και οι καταρρεύσεις θα γίνουν σύνηθες φαινόμενο.»

Αυτά τα λόγια δεν είναι παρά μια προφητεία για την επερχόμενη επανάσταση στα επιμέρους κράτη και για την παγκόσμια επανάσταση σε όλα τα κράτη. Η «Tribune Juive» (Εβραϊκό Βήμα) της 6ης Ιουλίου 1922, μια εθνική εβραϊκή Παρισινή εφημερίδα, έγραψε: *«Η γερμανική επανάσταση είναι έργο των Εβραίων. Τα δημοκρατικά γερμανικά κόμματα, σαν σταθερά στηρίγματα της δημοκρατίας, περιλαμβάνουν μεταξύ των ηγετών και των οπαδών τους ένα μεγάλο αριθμό Εβραίων. Οι Εβραίοι παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο σε υψηλά κυβερνητικά αξιώματα.»* Η εφημερίδα «Jüdische Presse» (εβραϊκός Τύπος) της 15ης Οκτωβρίου 1920 δήλωσε θριαμβευτικά, όπως ήδη αναφέρθηκε, ότι ο τραπεζίτης Τζέικομπ Σιφ στη Νέα Υόρκη είχε χρηματοδοτήσει την επανάσταση του 1917. Και η «Tribune Juive» της 15ης Ιουλίου 1921, αν και ήθελε να υπερασπιστεί τους συμπατριώτες του σε περίπτωση επίθεσης, τόνισε για άλλη μια φορά τα εξής: *«Στη πλευρά των Εβραίων που προετοίμασαν και πραγματοποίησαν την επανάσταση, υπάρχουν και οι Εβραίοι που αντιτάχθηκαν στην επανάσταση, που υπέφεραν από τον κομμουνισμό και πυροβολήθηκαν από τους Μπολσεβίκους.»* Το τελευταίο σίγουρα συνέβη, αλλά όχι ενάντια στη θέληση της κυβέρνησης των Μπολσεβίκων.

Η εποχή των μηχανών έχει επιφέρει τεράστια καταστροφή στις ευρωπαϊκές χώρες και όχι μόνο σε αυτές. Ο στρατός των περιθωριοποιημένων, που στριμώχνονταν στις μεγάλες πόλεις και στα εργοστάσια, μεγάλωνε συνεχώς και, συνεπώς, και η δυσαρέσκειά τους. Ταυτόχρονα, με την απομάκρυνση από τις φυσικές συνθήκες της ζωής, μεγάλωνε και η έλλειψη κρίσης απέναντι στα γεγονότα του κόσμου. Η αδυναμία του να αντιληφθεί το σκοπό και τον στόχο της δουλειάς του, έκανε τον βιομηχανικό εργάτη και ταυτόχρονα τον διανοούμενο της πόλης που δεν έχει ρίζες, προσβάσιμο σε ιδέες, των οποίων ο παραλογισμός και η εχθρότητα προς τη ζωή θα ήταν εύκολα αντιληπτές σε έναν άνθρωπο που συνδέεται με τη γη. Από αυτή την κατάσταση, την οποία κάποιες κυβερνήσεις αναγνώρισαν, αλλά δεν μπόρεσαν να την περιορίσουν ή να την μειώσουν – επειδή η όλη πίεση της εποχής ήταν πολύ ισχυρή για να την κατευθύνουν σε ρυθμιζόμενα κανάλια – προέκυψε ο επαγγελματίας παραπλανητής του λαού. Με εκθαμβωτικά λόγια και υποσχέσεις για το μέλλον των υπέροχων αυτοκινήτων και της αεροπορίας, των «δικαιωμάτων του λαού» και της διεθνούς αδελφότητας, δελεάστηκαν οι μάζες των εκατομμυρίων που δεν είχαν κρίση, αλλά ο αποπλανητής αποζημιώθηκε καλά, και έτσι εκατομμύρια άνθρωποι ρίχτηκαν στη ζυγαριά της παγκόσμιας πολιτικής για σκοπούς, που ήταν πιο εχθρικοί προς τον παραπλανημένο ακόμα και από τα μέτρα που μπορούσε να πάρει μια κυβέρνηση, όσο αντιδραστικά κι αν ήταν. Σήμερα ίσως, αν μια αφύπνιση σαρώσει τις μάζες, θα καταλάβουμε από ποιες ψυχικές καταστάσεις ο ηγέτης των εργατών Φερντινάντ Λασσάλ (γεννημένος σαν Φάιστ Γιόχαν Λασάλ) δήλωσε ότι θα προτιμούσε να πλένει το χέρι του, εάν το είχε δώσει σε κάποιον εργάτη προηγούμενως. Και θα καταλάβετε κάποια πράγματα όταν διαβάσετε τις παρακάτω γραμμές:

«Τι μπορεί να ωφελήσει τον φτωχό εργάτη που βγάζει τα προς το ζην με τη σκληρή δουλειά, το ότι δόθηκε το δικαίωμα σε κάποιους φλύαρους να μιλούν και το ότι οι δημοσιογράφοι των εφημερίδων μπορούν να γράφουν κάθε είδους ανοησία, εκτός από τις αληθινές ειδήσεις. Στην πραγματικότητα, το Σύνταγμα δεν του προσφέρει κανένα όφελος πέρα από τα ψίχουλα που του πετάμε από το τραπέζι μας, για να ψηφίζει εμάς και τους εκπροσώπους μας. Τα δικαιώματα στο εθνικό κράτος στην πραγματικότητα για τους φτωχούς είναι μόνο μια κοροϊδία.»

«Ο λαός, κάτω από την επιρροή μας, έχει καταστρέψει την κυριαρχία των αριστοκρατών. Αυτό ήταν για το δικό του όφελος, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τα θεμελιώδη στοιχεία της ευημερίας του λαού, ο φυσικός υπερασπιστής και τροφοδότης του λαού. Με την εξόντωση της αριστοκρατίας, ο λαός βρέθηκε κάτω από την κυριαρχία των πλουσιότερων κροίσων, που επέβαλαν τον ζυγό της ανελέητης σκλαβιάς στους εργάτες.»

«Εμφανιζόμαστε κατά μία έννοια σαν σωτήρες των εργατών από αυτή την σκλαβιά, προτείνοντάς τους να ενταχθούν στις τάξεις του στρατού μας των σοσιαλιστών, των αναρχικών και των κομμουνιστών. Υποστηρίζουμε ουσιαστικά αυτές τις κατευθύνσεις,

γιατί δίνουμε στους εργάτες την ψευδαίσθηση μιας γενικής υπηρεσίας προς την ανθρωπότητα με μια αδελφική έννοια.»

Ένας λαός όμως μπορεί να καθοδηγείται διαρκώς από αποπλανητές που είναι ξένοι στο λαό, μόνο όταν η εθνική διανοήση διαφθαρεί, αποπροσανατολιστεί ή εξαλειφθεί. Και αυτή η τελευταία συνέπεια, η εφαρμογή της οποίας σήμερα στη Γερμανία έγινε με προγραμματισμένο τρόπο με την εξάπλωση μέχρι το 1933, εμφανίστηκε στη Ρωσία με συστηματική τρομοκρατία, και γράφτηκε στα πρωτόκολλα με κυνική ειλικρίνεια.

«Εμείς, όμως, θέλουμε ακριβώς το αντίθετο – δηλαδή τον εκφυλισμό των μη Εβραίων. Η δύναμή μας βασίζεται στην αδιάκοπη πείνα και την αδυναμία του εργάτη. Μόνο με αυτή την κατάσταση θα υποταχθεί στη θέλησή μας από κάθε άποψη, αφού δεν μπορεί να βρει βοήθεια από τους δικούς του κύκλους για να μας αντισταθεί.»

Η πείνα σαν μέσο, για να ξεσηκώσει τα έθνη ενάντια στις κυβερνήσεις, που είναι οικονομικά ανίκανες να ικανοποιήσουν την πείνα, ήταν πάντα ένα μέσο για να ξεσηκώνει τις μάζες· η πείνα όμως, από την άλλη, επειδή η δημιουργία και η κατάργησή της βρίσκεται στα χέρια της δύναμης του χρήματος και των οικονομικών δυνάμεων, μπορεί να γίνει ένα μέσο για να υποδουλώσει και να υποτάξει έναν ολόκληρο λαό. Ακόμα και αυτός ο απώτερος στόχος προβλέφθηκε:

«Η πείνα εξασφαλίζει στη δύναμη του χρήματος πολύ πιο σίγουρα τα δικαιώματα των εργατών, από ό,τι είχαν δοθεί στους αριστοκράτες από τη νόμιμη εξουσία του βασιλιά. Μέσα από τη δυστυχία και το φθόνο και το μίσος που προκύπτουν από αυτή, κινητοποιούμε τις μάζες και με τη βοήθειά τους, εξαλείφουμε όλους όσους στέκονται εμπόδιο στο δρόμο μας.»

Φυσικά, το ξέσπασμα του μεγάλου παγκόσμιου πολέμου του 1914 δεν οφείλεται σε μια μόνο κινητήρια δύναμη· αλλά ένα πράγμα είναι ξεκάθαρο, ότι αυτός, φιλοσοφικά μιλώντας είχε γίνει η τελική έκφραση και η καταστροφή της καθαρά υλιστικής αντίληψης της ζωής. Οι δυνάμεις της πολιτικής επέκτασης της εξουσίας, αφενός, και η ασυγκράτητη, άπληστη οικονομική στάση αφετέρου, που ενισχύεται από τις συνεχώς ανανεώσιμες τεχνολογικές εφευρέσεις, ήταν βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα οδηγούσαν σε μια αποφόρτιση. Οι τεχνητά δημιουργημένες οικονομικές καταστροφές, προκλήθηκαν εν μέρει από τους αποκλεισμούς, από τα παγκόσμια μονοπώλια και εν μέρει από τις πολιτικές και οικονομικές απεργίες εκατομμυρίων εργατών· όλα συνέβαλαν στη συσσώρευση ενός σωρού από άχυρα, που έμελλε να πάρει φωτιά με την πρώτη σπίθα. Σε αυτό προστέθηκε η συστηματική υποκίνηση των εθνών από τον Τύπο, η αποτελεσματικότητα των υποπτων πολιτικών κερδοσκοπών από όλα τα κράτη και η συνακόλουθη ισορροπία δυνάμεων στον κόσμο. Ο μεγάλος Χέλμουτ

Μόλτκε (Helmuth Moltke) είπε λίγο πριν πεθάνει: «Από εδώ και πέρα εμείς οι στρατιώτες θα φροντίζουμε μόνο για τις συναλλαγές του χρηματιστηρίου.» Αυτό ήταν ένα σημάδι της εποχής, της οποίας οι πρώτοι προάγγελοι βρίσκονταν στους απελευθερωτικούς πολέμους, που εμφανίστηκαν απειλητικά το 1870 και το 1871, όταν στην οικονομική συμφωνία μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας, γράφτηκε από τη γαλλική πλευρά το όνομα Ρότσιλντ και από τη γερμανική πλευρά υπέγραψε τη σύμβαση ο Εβραίος τραπεζίτης βαρόνος Γκέρσον φον Μπλάιχρυντερ (Gerson von Bleichröder). Τα σημάδια γίνονταν όλο και πιο έντονα, καθώς χάρη στην επιρροή της Παγκόσμιας Ισραηλιτικής Συμμαχίας (Alliance Israélite Universelle), χάρη στην επιρροή του λόρδου Μπέντζαμιν Ντισραέλι κόμη του Μπήκονσφηντ (Benjamin Disraeli Earl of Beaconsfield), χάρη στην επιρροή του προαναφερθέντος Μπλάιχρυντερ, το συνέδριο του Βερολίνου απαίτησε και πραγματοποιήσει τη χειραφέτηση των Εβραίων των Βαλκανίων· τα σημάδια έγιναν ολοένα και πιο εμφανή όταν πολλά χρηματιστήρια της Ευρώπης σταμάτησαν να λειτουργούν επειδή οι Εβραίοι των χρηματιστηρίων γιόρταζαν το Σάββατό τους. Και όταν ξέσπασε ο Παγκόσμιος Πόλεμος, ήταν στο επίκεντρο της σχεδόν απόλυτης κυριαρχίας του χρηματιστηρίου. Είναι φανερό ότι οι άνδρες που συγκεντρώθηκαν, την εποχή της συγγραφής των Πρωτοκόλλων, το προέβλεψαν ακόμη και αυτό:

«Οι αντιθέσεις που περιγράφονται θα γίνουν πολύ πιο έντονες στην επερχόμενη οικονομική ένταση, η οποία θα παραλύσει όλες τις χρηματιστηριακές συναλλαγές και τις οικονομικές βιομηχανίες. Με τη βοήθεια του χρυσού που βρίσκεται εξ ολοκλήρου στα χέρια μας, και με όλες τις μυστικές διαδρομές που έχουμε στη διάθεσή μας, θα δημιουργήσουμε μια γενική οικονομική ένταση και μετά θα βγάλουμε τα πλήθη των εργατών στους δρόμους σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Αυτές οι μάζες θα χύσουν με ευχαρίστηση το αίμα εκείνων, των οποίων ζήλευαν την αφέλεια της νιότης τους και των οποίων τα υπάρχοντα και τα αγαθά μπορούν να κλέψουν ανενόχλητες.»¹²

Για όσους πριν από δέκα χρόνια αυτό το σχέδιο έμοιαζε με φαντασία, τα τελευταία χρόνια τους έχουν δείξει την σκληρή πραγματικότητα. Αυτό που έχει λιγότερο σημασία είναι το ότι τα εκατομμύρια των ανέργων στον κόσμο δεν έμειναν άμεσα άνεργοι εξαιτίας των εβραϊκών μηχανορραφιών – τότε θα γνωρίζαμε ποιοι είναι οι ένοχοι – αλλά το ότι το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα που θέλει η εβραϊκή χρηματοδότηση έχει προκαλέσει ακριβώς αυτά τα αποτελέσματα. – Μέχρι τα έτη 1926, 1927, 1928, οργανώνονταν παντού μια μεγάλη οικονομική φούσκα και

12. Ο Τέοντορ Χερτσλ, αυτός που συγκάλεσε το συνέδριο της Βασιλείας, γράφει στο «Εβραϊκό Κράτος» (Judenstaat) του: «Δεν θα πουν ότι δείχνω έναν δρόμο, που θα μπορούσε να μας βλάψει; Το αρνούμαι κατηγορηματικά. Αυτό που προτείνω μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την ελεύθερη συγκατάθεση της εβραϊκής πλειοψηφίας. Μπορεί να γίνει εναντίον ατόμων, ακόμη και εναντίον ομάδων των πλέον ισχυρών Εβραίων – αλλά ποτέ και σε καμία περίπτωση από το κράτος εναντίον όλων των Εβραίων. Η νομική ισότητα των Εβραίων, από τη στιγμή που υπάρχει, δεν μπορεί πλέον να καταργηθεί· γιατί οι πρώτες προσπάθειες θα έσπρωχναν αμέσως όλους τους Εβραίους, πλούσιους και φτωχούς, στα ανατρεπτικά κόμματα. Η αρχή των επίσημων αδικιών κατά των Εβραίων είχε σαν αποτέλεσμα παντού τις οικονομικές κρίσεις.»

το κοινό, ακολουθώντας το αμερικανικό μοντέλο, επένδυε τις αξίες του σε πλασματικές τιμές μετοχών και ζούσε σε υποτιθέμενη ευημερία, επειδή οι τιμές των χρηματιστηρίων ήταν υψηλές. – Τα αποθέματα χρυσού συσσωρεύτηκαν στις ΗΠΑ και (καθώς το χρήμα αναζητά πάντα την ισχυρότερη στρατιωτική δύναμη σαν προστασία – βλέπε την Αγγλία που πριν τον πόλεμο «κυβερνούσε τις θάλασσες» και τη Γερμανία, της οποίας το νόμισμα ήταν διεθνής εγγύηση) τη Γαλλία μέχρι να δημιουργηθεί η επιθυμητή «οικονομική ένταση», για να μπουν «στην ύφεση». Υπήρχαν ατελείωτες μαύρες μέρες στο χρηματιστήριο, η «ευημερία» εξαφανίστηκε, το παγκόσμιο εμπόριο συρρικνώθηκε – ξεκίνησε η μαζική ανεργία. – Η Αγγλία, που είχε χάσει την πολιτική της αίγλη και είχε ήδη χάσει την αποφασιστικότητά της από τότε που άρχισε δυστυχώς τον πόλεμο εναντίον της Γερμανίας, έχασε και την οικονομική της δύναμη. Η λίρα υποχώρησε, τα νομίσματα της Νότιας Αμερικής ακολούθησαν, το «διεθνές εμπόριο» προκάλεσε οικονομικές αναταραχές, μέχρι που υποχώρησε και το δολάριο. Μιλούσαν και μιλούν για «Παγκόσμια Οικονομική Κρίση»! – Στη γλώσσα των Πρωτοκόλλων της Σιών είναι οι επιπτώσεις του «χρυσού με μυστικές διαδρομές». Σύμφωνα με το περιοδικό «Οικονομία και Στατιστική», η παγκόσμια ανεργία υπολογιζόταν σε 28 εκατομμύρια ήδη από το τέλος του 1932 αρχές του '33 και σε 31 εκατομμύρια μέχρι το Μάρτιο του 1933. Όλες οι χώρες συμμετέχουν σε αυτό, και κυρίως η χώρα του χρυσού, η Αμερική, με 12 εκατομμύρια. Μόνο μια εξαίρεση έρχεται στο φως: ακόμη και το διεθνές γραφείο εργασίας στη Γενεύη διαπίστωσε με ζήλεια: «Η Γερμανία του Χίτλερ!»

Μέσω αυτού του ανθρώπου και του κινήματός του, ματαιώθηκαν τα εβραϊκά παγκόσμια σχέδια, που θα ήταν οι τελευταίες επιπτώσεις των επιθυμιών αυτών της Σιών: «Να ξεσηκώσουν τις μάζες, γεμάτες αγαλλίαση, για αιματοχυσία.» Ο απελευθερωτικός αγώνας στο εσωτερικό της Γερμανίας κόστισε αρκετό αίμα, που πρέπει να καταλογιστεί στους κορυφαίους Εβραίους υποκινητές στις τάξεις των Μαρξιστών. Όσοι δολοφονήθηκαν, πέθαναν με τον θυσιαστικό θάνατο στο όνομα της Γερμανίας, για να σωθεί ο γερμανικός λαός και ολόκληρη η Δύση από το τελευταίο μεγάλο χάος.

Τέταρτη Συνεδρία

«Πάνω σε τι βασίζεται η αόρατη δύναμη των στοών μας, ποιός άραγε θα μπορούσε να τις ανατρέψει; Η εξωτερική «κοσμική» υπηρεσία του Ελευθεροτεκτονισμού είναι μόνο ένα τυφλό εργαλείο των στοών και ένα κάλυμμα για τους πραγματικούς τους στόχους. Αυτοί οι απώτεροι στόχοι των στοών, οι δρόμοι, που οδηγούν σ' αυτούς και η έδρα της κύριας ηγεσίας θα παραμένουν πάντα κρυμμένα από το λαό.»

Με αυτά τα λόγια, εδώ γίνεται μια ανοιχτή αναφορά στις δραστηριότητες της Μασονίας και έτσι θίγεται ένα από τα πιο φλέγοντα προβλήματα της σημερινής εποχής. Η Μασονία, η οποία, στα μέσα του 18ου αιώνα, ήταν στην πρώτη γραμμή του λεγόμενου κινήματος της ανεκτικότητας και του οποίου οι ιδέες έγιναν καθοριστικές για τη Γαλλική Επανάσταση, πολύ σύντομα είχε μετατραπεί σε μια οργάνωση πολιτικών συλλόγων, και σήμερα βλέπουμε αυτή τη δραστηριότητα να δρα σε όλο τον κόσμο. Κάτω από τον μανδύα του φιλελευθερισμού και του αγώνα για πρόοδο, οι μασονικές οργανώσεις χρησιμοποιήθηκαν όλο και περισσότερο σαν πολιτικό μέσο του μεγάλου εβραϊκού χρηματοοικονομικού συστήματος, το οποίο σε μεγάλο βαθμό τις υποστήριζε. Εδώ και δεκαετίες βλέπουμε μια συστηματική επιβολή των μασονικών στοών με εκπροσώπους του Ιουδαϊσμού· σήμερα, σχεδόν παντού στην κορυφή του μασονισμού, υπάρχει ένας Εβραίος ή κάποιοι μη Εβραίοι που εξαρτώνται από τους Εβραίους. Το όλο θέμα δεν μπορεί να αναλυθεί σε αυτό το πλαίσιο· για να τεκμηριώσουμε αυτούς τους ισχυρισμούς πρέπει να αναφερθούμε σε τρία βιβλία, στο «Η Αντάντ – Ο Μασονισμός και ο Παγκόσμιος Πόλεμος» (Entente – Freimaurerei und Weltkrieg) του Καρλ Χάιζε (Karl Heise), στο «Παγκόσμιος Μασονισμός, Παγκόσμια Επανάσταση, Παγκόσμια Δημοκρατία» (Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik) του Φρίντριχ Βίχτλ (Friedrich Wichtl) και το «Παγκόσμια πολιτική της Μασονίας» (Freimaurerische Weltpolitik) του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ (Alfred Rosenberg). Σε αυτά τα έργα βρίσκουμε μια ακριβή αιτιολόγηση των κατηγοριών που διατυπώθηκαν και τη διάψευση των μασονικών αντικρούσεων. Από αυτά (με την παραδοχή μερικών ασήμαντων λαθών) προκύπτει αδιαμφισβήτητα, ότι οι ευκολόπιστοι οπαδοί σε πολλά κράτη δεν είναι ενημερωμένοι για τις προθέσεις των πραγματικών ηγετών, ότι ενώ κάποια «αδέλφια» λαχταρούν για την παγκόσμια αδελφότητα, οι άλλοι έχουν εκμεταλλευτεί συνειδητά την οργάνωση της μασονίας για πολιτικούς σκοπούς.

Ενώ, για παράδειγμα, ο γερμανικός μασονισμός ήταν κατά κύριο λόγο κοσμοπολίτικος και προωθήθηκε σε αυτή την ανθρωπιστική στάση ακριβώς όπως και η σοσιαλδημοκρατία, ο εθνικισμός κυνηγήθηκε στα κράτη της Αντάντ και οι δημοσιογράφοι, οι πολιτικοί και οι συγγραφείς,

που καθορίζουν τις μοίρες του κόσμου, συνδέονταν παντού ταυτόχρονα με την μασονική αλυσίδα της αδελφότητας. Οι πολιτικοί, είτε ονομάζονταν Λόιντ Τζορτζ ή Μπριάν, Βενιζέλος ή Μπράντινγκ, Βαν Ντε Βέλντε ή Ουίλσον, όλοι τους ήταν συνδεδεμένοι και δεσμευμένοι από οργανώσεις, ακόμα κι αν ήταν χρωματισμένοι εθνικά και επισκιασμένοι από τον εθνικισμό, που τελικά εξαρτιόντουσαν από τις χρυσές κλωστές της Χρυσής Διεθνούς. Η τελευταία παρατήρηση για την τρίτη συνεδρία είναι μόνο ένα σύμπτωμα ανάμεσα σε χιλιάδες.

Δεδομένου ότι αυτή η ουσιαστική ηγεσία της Μασονίας βρίσκεται σε διάφορα κράτη, είναι απολύτως δικαιολογημένο, όταν οι Εβραίοι ισχυρίζονται ότι είναι σχεδόν άτρωτοι. Διότι αν δέχονται επίθεση σε ένα κράτος, τα μέσα ισχύος σε ένα άλλο είναι ακόμα διαθέσιμα σε αυτούς. Λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα λόγια από την τέταρτη συνεδρία, είναι σκόπιμο να θυμηθούμε μια ομιλία, που έκανε κάποτε στο Παρίσι, το 1861, ο ιδρυτής της «Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας» (Alliance Israelite Universelle) και Μέγας Διδάσκαλος της Γαλλικής Μεγάλης Ανατολής, Αντόλφ Κρεμιό (Adolphe Crémieux). Σύμφωνα με την αναφορά του οργάνου του, των «Αρχείων των Ισραηλιτών» (Archives Israélites) από το 1861, τεύχος 25, είπε: «Πρέπει να ανατείλει και να αναπτυχθεί ένας μεσσιανισμός των νέων εποχών, μια Ιερουσαλήμ μιας νέας τάξης, θεμελιωμένη ιερά μεταξύ Ανατολής και Δύσης, που πρέπει να πάρει τη θέση των διπλών βασιλείων των αυτοκρατόρων και των παπών. Δεν το κρύβω, εδώ και πολλά χρόνια δεν σκέφτομαι τίποτα άλλο εκτός από αυτό το έργο... Η «Ισραηλινή Συμμαχία» (Alliance Israélite) μόλις άρχισε να λειτουργεί και η επιρροή της είναι ήδη αισθητή σε βάθος. Δεν περιορίζεται μόνο στη λατρεία μας, απευθύνεται σε όλους, θέλει να διεισδύσει σε όλες τις θρησκείες, όπως έχει διεισδύσει σε όλες τις χώρες. **Οι εθνικότητες πρέπει να εξαφανιστούν! Οι θρησκείες πρέπει να σβήσουν! Αλλά το Ισραήλ δεν θα σταματήσει, γιατί αυτό το μικρό έθνος είναι το εκλεκτό έθνος του Θεού.**»

Συνεχίζοντας την ομιλία του, ο Κρεμιό δήλωσε: «Πρέπει να φέρουμε σε επαφή τους εγκαταλελειμμένους Εβραίους με τις αρχές σε όλες τις χώρες και με την πρώτη είδηση μιας νέας επίθεσης να ξεσηκωθούμε σαν άνδρες... και να απαιτήσουμε την υποστήριξη όλων. Πρέπει να υψώσουμε τη φωνή μας μέχρι να φτάσει στα γραφεία των υπουργών, μέχρι να φτάσει στα αυτιά των πριγκίπων· όπως και να 'χει, ακόμα κι αν πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τους ισχύοντες νόμους που έχουν ξεπεραστεί από τον διαφωτισμό της εποχής μας· πρέπει να ενωθούμε με όλους αυτούς που διαμαρτύρονται.¹³

Μας ζητάνε συγχώρεση για το παρελθόν· ήρθε η ώρα να δημιουργήσουμε μια αθάνατη ένωση πάνω σε ακλόνητα θεμέλια.»

Αυτά τα λόγια μιας ομιλίας που ειπώθηκαν πριν από περισσότερα από 70 χρόνια θα μπορούσαν να είχαν κυριολεκτικά καταγραφεί από τα υπάρχοντα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών. Σε αυτά τα Πρωτόκολλα υπάρχει ακριβώς το ίδιο πρόγραμμα, και το εξέφρασε ο επικεφαλής ολόκληρης της μασονίας της Γαλλίας και συγχρόνως ο επικεφαλής της

¹³. Βλέπε, τις εβραϊκές φρικαλεότητες εναντίον της Γερμανίας το 1933 μετά την ανάληψη εξουσίας από τον Αδόλφο Χίτλερ.

Εβραϊκής Διεθνούς Ένωσης. Και τα «Αρχεία των Ισραηλιτών» διαπίστωσαν με μεγάλη ικανοποίηση, μετά από λίγα χρόνια, ότι το Ισραήλ, που δεν είχε προηγουμένως κάποιο κέντρο, τώρα είχε ένα τέτοιο: *«Τώρα όλα έχουν αλλάξει! Έχει αναδυθεί μια ακμάζουσα ένωση, που είναι δεκτή από τους ισχυρότερους θρόνους, πάντα έτοιμη να υπερασπιστεί τα δικαιώματά μας, να πολεμήσει όλους εκείνους τους ανθρώπους που είναι ταυτόχρονα και εχθροί της φυλής μας, των διαφωτισμένων και της ελευθερίας.»* («Αρχεία των Ισραηλιτών», 1867, τεύχος 4, σελ. 655).

Από τον Ισαάκ Γιάκομπ Αντόλφ Κρεμιό (Isaac Jacob Adolphe Crémieux) υπάρχει μια απευθείας γραμμή προς τον τραπεζίτη Αλέγκρι (Allégri) και τον σημερινό Μέγα Μάγιστρο της Μεγάλης Ανατολής της Γαλλίας, Μπέρναρντ Βίλχοφ (Bernhard Wellhof). Για τις δραστηριότητες της «Ισραηλινής Συμμαχίας» αναφέρεται το μεγάλο έργο του Ναρκίσο Λέβεν (Narcisse Leven), ενός από τους συνιδρυτές της Συμμαχίας. Έγραψε ένα βιβλίο το 1910 με τον τίτλο: «50 Χρόνια Ιστορίας» και με υπότιτλο: «Η Παγκόσμια Ισραηλινή Συμμαχία». Με αυτόν τον τίτλο, ήθελε να υποδηλώσει ότι η παγκόσμια ιστορία των τελευταίων 50 ετών ήταν ταυτόχρονα και η ιστορία της Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας.

Στην Ιταλία, την ίδια εποχή, στην κορυφή του ιταλικού μασονισμού, βλέπουμε τον Εβραίο τραπεζίτη Αντριάνο Λέμι (Adriano Lemmi), ο οποίος σε ομιλία του στη Βενετία στις 26 Ιουνίου 1892, είπε: *«Σαν ένα πολύ ισχυρό μέσο μάχης, συνιστώ τον μέγιστο σεβασμό στις συμβουλές και την απόλυτη υπακοή στις εντολές εκείνων που, με την ελεύθερη επιλογή τους, έχουν την ηγεσία του μασονικού στρατού στις διάφορες περιοχές»* («Περιοδικό του Ιταλικού Μασονισμού – Revista della Massoneria Italiana», 1892, σελ. 222). Αμέσως μετά είπε: *«Το οικοδόμημα της επανάστασης είναι σταθερό σαν πύργος από γρανίτη!»* Και λίγους μήνες αργότερα δήλωσε στο μασονικό συμπόσιο στη Ρώμη ότι η παγκόσμια δημοκρατία, χωρίς να ανησυχεί για τις μεταβατικές μορφές της διακυβέρνησης, κινείται προς την αναπόφευκτη συνομοσπονδία των ευρωπαϊκών κρατών («Ιταλικό περιοδικό – Revista Italiana» 1893, σελ. 111).

Αμέσως μετά το ξέσπασμα του πολέμου το 1914, ο ηγέτης των Μπολσεβίκων Τρότσκι, που ζούσε τότε στη Ζυρίχη, έγραψε ένα βιβλίο: «Ο πόλεμος και η διεθνής», στο οποίο εξέφραζε ακριβώς τις ίδιες ιδέες με τον Εβραίο τραπεζίτη. Γράφει: *«Ο πόλεμος του 1914 σημαίνει κυρίως την καταστροφή των εθνικών κρατών σαν ανεξάρτητες οικονομικές περιοχές.»* Στη συνέχεια, λέει ότι πρόκειται *«για τη δημιουργία μιας πολύ πιο ισχυρής και ανθεκτικής πατρίδας – των Ρεπουμπλικανικών Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης σαν το θεμέλιο των Ηνωμένων Πολιτειών του κόσμου»*. Αυτός ο ίδιος ο Τρότσκι-Μπράουνσταϊν ήταν ήδη τότε μέλος της Παρισινής Στοάς «Τέχνη και Έργο» (Art et Travail), η οποία για δεκαετίες αποτελούσε τον πυρήνα της επαναστατικής προπαγάνδας. Η εφημερίδα «Ελεύθερος Λόγος» (La libre Parole) στο Παρίσι, στις 6 Φεβρουαρίου 1918, αναφέρει ένα έργο του ναού αυτής της στοάς που πραγματοποιήθηκε στις 24 Δεκεμβρίου 1917. Ο «αδελ-

φός» Λωρέν Ροζιέρ (Laurent Rozières), από τη στοά «Ζαν Ζωρές» (Jean Jaurès) , μίλησε με θετικά λόγια για τους «αδελφούς» Λένιν και Τρότσκι.

Μετά τον Αντριάνο Λέμι το τιμόνι του Μασονισμού στην Ιταλία το ανέλαβε ο Εβραίος Ερνέστο Νείθαν (Ernesto Nathan), οι ομιλίες του οποίου, που διανεμήθηκαν σε εκατομμύρια αντίτυπα σε όλη την Ιταλία, υποκίνησαν τον πόλεμο κατά της Γερμανίας και στις οποίες, μεταξύ άλλων, έλεγε επί λέξει: *«Ο Μασονισμός ήθελε τον πόλεμο στο πλευρό των ελεύθερων λαών.»*

Τον Αύγουστο του 1919 η μασονική εφημερίδα «Εφημερίδα του Παρισιού» (Journal de Paris) δημοσίευσε μια ζωγραφιά ενός Εβραίου που γελούσε, κρατώντας ένα μυστρί και εργαζόταν πάνω σε δύο ογκόλιθους. Κάτω από αυτό το σχέδιο, όμως, έγραφε: «Ο Μορίς Νταμούρ (Maurice Damour), ένας φίλος της Γαλλίας, στον οποίο οφείλουμε κυρίως την εμπλοκή της Αμερικής στον πόλεμο.» Αυτό το σχέδιο και τα λόγια δεν πρέπει να παρερμηνευτούν· ήθελαν να πουν στους μνημένους ότι η μασονία, κάτω από την ηγεσία των Εβραίων, είχε οδηγήσει την Αμερική σε πόλεμο εναντίον της Γερμανίας. Αν συγκρίνουμε με αυτό, τις παρατηρήσεις στην εισαγωγή σχετικά με τον Μπέρναρντ Μπαρούχ, την παραδοχή της εφημερίδας «Frankfurter Zeitung» για την κυριαρχία των Εβραίων μεγάλων χρηματοδοτών στο Κοινοβούλιο, η εικόνα του σημερινού κόσμου είναι ολοκληρωμένη.

Όταν ο Νέβιλ Τσάμπερλεν (Neville Chamberlain) ήθελε να ξεσηκώσει τον κόσμο ενάντια στη Γερμανία το 1940, ζήτησε την αδελφοποίηση «των αναζητητών του φωτός και των αναζητητών της ειρήνης», δηλαδή την παγκόσμια συμμαχία μεταξύ της Στοάς και της Ρωμαϊκής Εκκλησίας.

Πέμπτη Συνεδρία

Όπως είναι γνωστό, ο εβραϊσμός όλων των αποχρώσεων προσπορείται καθημερινά, ότι αγωνίζεται για την ελευθερία και την ειρήνη· οι ομιλητές του αναβλύζουν ανθρωπιά και φιλανθρωπία, αρκεί να προωθούνται έτσι τα εβραϊκά συμφέροντα. Η παλιά παροιμία, ότι όταν δύο άνθρωποι μαλώνουν, ο τρίτος κάνει την δουλειά του, ήταν το απόφθεγμα της εβραϊκής πολιτικής εδώ και αιώνες. Όποιος παρακολουθούσε τον εβραϊκό Τύπο πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο δεν θα αμφέβαλλε ούτε για μια στιγμή για την βασική του κατεύθυνση.

Η εβραϊκή χρηματιστηριακή αγορά είχε θριαμβεύσει πλήρως στις μεγάλες «δημοκρατίες της Δύσης», τις οποίες – παρά ή ακριβώς λόγω της διαφθοράς τους – επαινούσαν καθημερινά οι πολιτικοί της δημοκρατίας του Νοεμβρίου στο γερμανικό κοινό. Μισητές στον εβραϊσμό ήταν η Γερμανία, που στις παραδόσεις της έδειξε ακόμη μεγαλύτερες στιγμές αντίστασης ενάντια στον κοινοβουλευτισμό που κατέστρεφε τον λαό και η Ρωσία, η οποία δεν ήταν ιδανικό κράτος, αλλά παρόλα αυτά ήταν ένα εθνικό κράτος στο βαθμό που προστάτευε τουλάχιστον τα πολιτιστικά της κέντρα από τον κατακλυσμό του Ιουδαϊσμού. Αυτά τα δύο κράτη έπρεπε να ριχτούν το ένα εναντίον του άλλου. Γι' αυτό ο λεγόμενος «γερμανικός» Τύπος έβριζε για δεκαετίες τη Ρωσία, για να μην ενδυναμωθεί η φυσική συμμαχία μεταξύ των δύο κρατών, λόγω του κλίματος που δημιουργείται με αυτόν τον τρόπο, αλλά αντίθετα για να την υπονομεύσει. Δεν περνούσε ούτε βδομάδα χωρίς να διαμαρτυρηθεί για το ζυγό του Τσάρου και το μαστίγιο. Η ίδια κοινωνία δεν κινητοποίησε ενάντια στο Στάλιν την «παγκόσμια συνείδηση», όπως την κινητοποίησε κατά της Γερμανίας.

Στην προεπαναστατική Ρωσία βλέπουμε την ίδια εικόνα. Οι δημοκρατικές εφημερίδες [«Φωνή» (Речь) και άλλες], επαινούσαν τη δημοκρατική Δύση σαν το μέλλον της «πατρίδας» τους, οι μαρξιστικές εφημερίδες κατηγορούσαν τον «πρωσικό милитарισμό» και ασχολούνταν με τις πολιτικές υποθέσεις των ίδιων δυνάμεων, που καθόριζαν τον τόνο του «γερμανικού» Τύπου. Δεν υπάρχει λόγος να παραβλέψουμε το γεγονός, ότι οι ρωσικές συντηρητικές εφημερίδες ήταν εχθρικές προς τη Γερμανία, αφού καθοριστικός παράγοντας ήταν η πλειοψηφία των άλλων, η πολιτική των «αδελφών» Σεργκέι Σαζόνοφ (Сергей Сазонов) και Αλεξάντρ Ιζβόλσκι (Александр Извольский), οι οποίοι δωροδοκούσαν την εφημερίδα «Ο Καιρός» (Le Temps) και, από την άλλη πλευρά, άφηναν την εφημερίδα «Νέα Ώρα» (Новое время) να περάσει στα χέρια των Άγγλων «αδελφών» κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Ωστόσο, κανένα από τα δύο κράτη δεν επιτρεπόταν να κερδίσει. Γι' αυτό φρόντιζαν ο Μπέρναρντ Μπαρούχ στη Νέα Υόρκη και ο Σάμιουελ Μόνταγκκιου στο Λονδίνο. Κανένα πυρομαχικό δεν περνούσε τα σύνορα

της Φινλανδίας ή το Αρκάνγκελσκ (Архангельск) για τη Ρωσία χωρίς βρετανικό έλεγχο και από την Αμερική κατέφθανε αρκετή υποστήριξη, για να κάνει τη Ρωσία να αιμορραγεί όσο το δυνατόν περισσότερο. Από την άλλη, τα εβραϊκά κέντρα τοκογλυφίας στο Βερολίνο φρόντισαν να μην επιτραπεί να κερδίσει ούτε η Γερμανία.

Θα υπάρχουν πάντα πόλεμοι στην παγκόσμια ιστορία. Αλλά θα υπάρχουν και εκείνοι όπου τα έθνη παλεύουν για το δικαίωμα της ύπαρξής τους και εκείνοι που χύνουν το αίμα τους για τρίτους. Οι ολλανδικοί πόλεμοι για την ελευθερία ήταν εθνικοί πόλεμοι, η κατάκτηση όμως του Τράνσβααλ (Transvaal) για τους πονηρούς Εβραίους Άλφρεντ Μπάιτ (Alfred Beit) και Τζούλιους Βέρνερ (Julius Wernher) ήταν ένας χρηματιστηριακός πόλεμος· το 1813 για την Αμερική ήταν ένας πόλεμος ελευθερίας, αλλά η είσοδος της Αμερικής στον παγκόσμιο αγώνα ήταν αποτέλεσμα της εβραϊκής κερδοσκοπίας στο χρηματιστήριο.

Το παλιό σχέδιο, να εμβαθύνουν τις υπάρχουσες εθνικές αντιθέσεις ή να δημιουργούν τεχνητές αντιθέσεις, διατυπώνεται και στα Πρωτόκολλα.

«Προσωρινά μια γενική συμμαχία όλων των μη-Εβραίων θα μπορούσε να μας νικήσει. Απέναντι όμως σε αυτόν τον κίνδυνο μας προστατεύει η βαθιά ριζωμένη, αγεφύρωτη διχόνοια ανάμεσα στους μη-Εβραίους. Κατά τη διάρκεια των είκοσι αιώνων έχουμε υποκινήσει τις προσωπικές και εθνικές διαφορές, το φυλετικό και το θρησκευτικό μίσος μεταξύ όλων των μη-Εβραίων. Χάρη σε αυτό το γεγονός κανένα χριστιανικό κράτος που ενεργεί εναντίον μας δεν θα βρει υποστήριξη, επειδή κάθε άλλο κράτος θα πρέπει να πιστεύει ότι μια συμμαχία εναντίον μας δεν είναι προς όφελός του. Είμαστε πολύ δυνατοί, πρέπει να μας υπολογίζουν! Σήμερα οι δυνάμεις δεν μπορούν να συνάψουν ούτε την παραμικρή συμφωνία μεταξύ τους, αν δεν έχουμε βάλει κρυφά το χέρι μας σ' αυτήν.»

Τα μέσα που πρέπει να χρησιμοποιηθούν για να διασφαλιστεί η υλοποίηση της εβραιο-μασονικής επιθυμίας για καταστροφή, περιγράφονται στις επόμενες γραμμές του 5ου Πρωτοκόλλου. Λέει:

«Για να μπορέσει να κυριαρχήσει χωρίς περιορισμούς, η δύναμη του χρήματος πρέπει να αποκτήσει το αποκλειστικό δικαίωμα για κάθε δραστηριότητα στον τομέα του εμπορίου και της βιομηχανίας. Αόρατα χέρια εργάζονται ήδη σε όλο τον κόσμο για να πραγματοποιήσουν αυτό το σχέδιο. Όταν επιτευχθεί αυτός ο στόχος, τότε οι επιχειρηματίες θα αποκτήσουν τέτοια υπεροχή στη ζωή του κράτους που θα μπορούν να εκμεταλλεύονται τον λαό χωρίς να τους ενοχλήσουν. Σήμερα είναι πιο σημαντικό να αφοπλίσουμε τα έθνη παρά να τα οδηγήσουμε σε πόλεμο· είναι πιο σημαντικό να χρησιμοποιούμε τα φλεγόμενα πάθη προς όφελός μας παρά να τα συγκρατούμε· είναι πιο σημαντικό να παίρνεις τις ιδέες των άλλων και να τις ερμηνεύεις με τον δικό σου

τρόπο παρά να τους διώχνεις με φωτιά και σπαθί, όπως συνέβαινε στο παρελθόν.

Θα υιοθετήσουμε κάθε φιλελεύθερη σκέψη από όλα τα κόμματα και τις κατευθύνσεις και θα αναθέσουμε στους ομιλητές μας να τις διαδώσουν μέχρι να κουράσουμε τους ανθρώπους με τα ωραία λόγια και να δημιουργήσουμε μέσα τους μια απέχθεια απέναντι στους ομιλητές όλων των κατευθύνσεων.

Για να κυριαρχήσουμε στην κοινή γνώμη, πρέπει να σπείρουμε την αμφιβολία και τη διχόνοια, αφήνοντας τις αντιφατικές απόψεις των διαφόρων πλευρών να εκφράζονται έως ότου οι μη-Εβραίοι μέσα στη σύγχυσή τους να μην μπορούν πλέον να βρουν τον δρόμο τους και να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι είναι καλύτερο να μην έχουν καμία άποψη για πολιτικά ζητήματα, αφού ο λαός δεν έχει την απαραίτητη εικόνα για αυτά τα πράγματα και μόνο εκείνοι που ηγούνται του λαού μπορούν πραγματικά να τα κατανοήσουν.»

Όταν διαβάζουμε αυτά τα λόγια, ποιος δεν σκέφτεται τη σημερινή Γερμανία μέχρι το 1932; Παρά το γεγονός ότι ο λαός είχε βαρεθεί εδώ και καιρό τον κοινοβουλευτισμό, οι υποστηρικτές των κομμάτων άφηναν τους πολιτικά φιλόδοξους να συνεχίζουν να φλυαρούν, να φλυαρούν και να φλυαρούν ξανά. Αυτό είχε σαν συνέπεια την πολιτική απογοήτευση στους ευρύτερους κύκλους. Πολλοί σοβαροί πίστευαν ότι πρέπει να αποσυρθούν εντελώς από την πολιτική και να αφήσουν το πεδίο στους αδίστακτους απατεώνες του λαού. Αυτή ακριβώς είναι η ατμόσφαιρα που χρειάζεται για να φθείρει εντελώς ένα λαό και να κινητοποιήσει τις δυνάμεις του χάους, του όχλου. Αυτό μπορεί να γίνει με μια βίαιη ανατροπή – όπως στη Ρωσία – ή, αν αυτό δεν είναι δυνατό (Σοβιετική Δημοκρατία του Μονάχου), με «νόμιμα» μέτρα: ημι-μπολσεβίκικες μεταβατικές κυβερνήσεις, προστατευτικοί νόμοι για τα προνόμια του Ιουδαϊσμού που αναγνωρίζονται από το κοινοβούλιο (Κρατικό Δικαστήριο για την Προστασία της Γερμανικής Δημοκρατίας), απαγόρευση της αντισημιτικής λογοτεχνίας.¹⁴

Όπως μπήκαν σε όλα τα κόμματα, έτσι οι Εβραίοι θα είχαν γίνει σύντομα και «ενθουσιώδεις» εθνικοσοσιαλιστές εάν η εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία, που βασίζεται σε έναν εντελώς νέο τρόπο ζωής και σε μια νέα κοσμοθεωρία, δεν είχε καταστήσει αδύνατη την αποδοχή ξένων φυλών, άρα και των Εβραίων, από την απαραίτητη γνώση των φυλετικών σχέσεων. Και γι' αυτό ο Ιουδαϊσμός σηκώνεται σήμερα, παραπονούμενος στον κόσμο ότι ο φτωχός, ο δυστυχισμένος λαός των Εβραίων στη Γερμανία πρέπει να υποφέρει τόσο πολύ. Έτσι, στο συνέδριο των Σιωνιστών στην Πράγα, ο Σοκόλοφ παραπονέθηκε για το πόσο πολύ διώκεται στη Γερμανία ο αδύναμος, φιλειρηνικός εβραϊσμός που ζει μόνο για τις επιχειρήσεις του [βλέπε τις «επιχειρήσεις» των κυρίων Γιούλιους Μπάρματ¹⁵ (Julius Barmat), των αδελφών Λίο, Μαξ

14. Στη Νέα Υόρκη, για παράδειγμα, επιβλήθηκε η απαγόρευση της παράστασης «Ο έμπορος της Βενετίας» (The Merchant of Venice)

15. Το σκάνδαλο Μπάρματ-Σκλάρεκ ήταν ένα πολιτικό σκάνδαλο το 1924 και το 1925 στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης που ενέπλεξε το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας σε διαφθορά, πολεμική κερδοσκοπία, απάτη, δωροδοκία και άλλα οικονομικά παραπτώματα. (Σ.τ.Μ.)

και Βίλυ Σκλάρεκ (Leo, Max und Willy Sklarek) και του Ίβαν Μπάρουχ Κούτσισκερ (Ivan Baruch Kutisker)].

Πριν από περίπου ενενήντα χρόνια, ένας Εβραίος, του οποίου η μεγάλη διορατικότητα στο πλαίσιο των πραγμάτων δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι (Benjamin Disraeli), έκανε την ακόλουθη δήλωση: *«Ποτέ δεν θα υπάρξει ένα μεγάλο πνευματικό κίνημα στην Ευρώπη στο οποίο οι Εβραίοι δεν θα συμμετέχουν σε μεγάλο βαθμό. Οι πρώτοι Ιησουίτες ήταν Εβραίοι. Η μυστική ρωσική διπλωματία που προβληματίζει τη Δυτική Ευρώπη καθοδηγείται και οργανώνεται από Εβραίους. Η ισχυρή επανάσταση που προετοιμάζεται στη Γερμανία αυτή τη στιγμή εξελίσσεται εξ ολοκλήρου κάτω από την ηγεσία των Εβραίων.»* Πέντε χρόνια αργότερα, το 1848, ήρθε η επανάσταση στη Γερμανία, όπως είχε προβλέψει ο Ντισραέλι. Γνώριζε τα αόρατα νήματα πάνω στα οποία παραπαίνουν οι λεγόμενοι κυβερνήτες των κρατών. Δεν ήταν τυχαίο που ο Χάινριχ Χάινε (Heinrich Heine) αποκάλεσε τη Γαλλική Επανάσταση, «το εισιτήριο εισόδου των Εβραίων στον ευρωπαϊκό πολιτισμό».

Ακόμα κι αν οι Εβραίοι σήμερα διαμαρτύρονται για την παρεμπόδιση της θρησκείας τους στη Ρωσία υπό τον Στάλιν, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκεί οι άλλες θρησκείες δεν έχουν καμιά ισχύ και ότι από τα 437 μέλη της κυβέρνησης στη Ρωσία την πρώτη περίοδο μετά την ανατροπή, οι 422 ήταν Εβραίοι.

Και ο άνδρας, που ηγήθηκε της Γερμανίας μετά την εξέγερση του 1918, ονομαζόταν Βάλτερ Ράθenaus. Ήξερε πολύ πριν από το τέλος του πολέμου ότι ο αυτοκράτορας «δεν θα έμπαινε σαν νικητής από την Πύλη του Βρανδεμβούργου, γιατί αλλιώς η παγκόσμια ιστορία θα είχε χάσει το νόημά της». Οι διαβεβαιώσεις του Σοκόλοφ ότι ο Ιουδαϊσμός δεν είναι ο ιθύνων νους και δεν αγωνίζεται για την παγκόσμια κυριαρχία έχουν διαψευστεί εκατοντάδες φορές από την ιστορία.

Και από αυτό θα προκύψει κάτι, που φαινομενικά μπορεί να ακούγεται εξωφρενικό, αλλά δεδομένης της παθολογικής εβραϊκής αλαζονείας, μπορεί κάλλιστα να στοιχειώνει τα εβραϊκά μυαλά. Συγκρίνετε, για παράδειγμα, την παραπάνω ομιλία που παρέθεσε ο Ισαάκ Κρεμιό, με τα ακόλουθα «λόγια λαχτάρας»:

«Με όλα αυτά τα μέσα θα κουράσουμε τους μη-Εβραίους σε τέτοιο βαθμό που θα αναγκαστούν να μας προσφέρουν την παγκόσμια κυριαρχία. Δεδομένης της όλης μας προδιάθεσης, είμαστε πολύ ικανοί, να απορροφήσουμε όλες τις κρατικές δυνάμεις του κόσμου μέσα μας και να διαμορφώσουμε μια κυριαρχία χωρίς να κάνουμε βίαιη μετάβαση. Στη θέση των σημερινών κυβερνώντων θα βάλουμε έναν μπαμπούλα που θα λέγεται υπερεθνική διοίκηση. Τα χέρια του θα είναι απλωμένα σαν λαβίδες προς όλες τις κατευθύνσεις και θα αποτελούν μια δύναμη τόσο μεγάλη, που όλα τα έθνη θα υποταχθούν στην κυριαρχία μας.»

Η «υπερεθνική διοίκηση» ή το «διεθνές ιδιωτικό συνδικάτο» (τα λόγια του Βάλτερ Ράθenaus) μοιάζουν τόσο όσο ένα αυγό με ένα άλλο. Και σήμερα στην πραγματικότητα αναζητείται αυτή η «υπερεθνική διοίκη-

ση». Η γερμανική δημοκρατία του Νοέμβρη, για παράδειγμα, υπό την πίεση των Γάλλων χαμάληδων από τη μια και των μαρξιστών προδοτών στο εσωτερικό από την άλλη, είχε δηλώσει εξ αρχής πολλές φορές την υποταγή της στην απόφαση μιας «διεθνούς διάσκεψης εμπειρογνομόνων» μέσα από τα στόματα των καγκελαρίων του Ράιχ Γιόζεφ Βιρτ (Joseph Wirth) και Βίλχελμ Κούντο (Wilhelm Cuno). Τα σημειώματα υποταγής του Μαΐου και του Ιουνίου του 1923, καθώς και οι μεταγενέστερες διασκέψεις στο Παρίσι και στη Χάγη για το σχέδιο Ντοζ¹⁶ ή το σχέδιο Γιούνγκ¹⁷ είναι η καλύτερη απόδειξη αυτής της απίστευτης δύναμης του χρηματιστηρίου, που πραγματικά πρέπει να είσαι τυφλός για να μην την δεις. Ο καγκελάριος του Ράιχ Κούντο πρέπει να ένιωθε άσχημα όταν υπέβαλε το σημείωμα της υποταγής του στην Αντάντ στις 2 Μαΐου 1923:

«Η γερμανική κυβέρνηση είναι έτοιμη να παράσχει ειδικές εγγυήσεις για τις προσφερόμενες από εσάς υπηρεσίες. Το σύνολο των ιδιοκτησιών και όλες οι πηγές εσόδων του γερμανικού Ράιχ και των γερμανικών κρατιδίων έχουν ήδη κατασχεθεί σύμφωνα με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Μόνο μέσω διαπραγματεύσεων με τη διεθνή κοινοπραξία δανείων και την επιτροπή αποζημιώσεων μπορεί να καθοριστεί, το πώς αυτή η ευθύνη θα πρέπει να διαμορφωθεί ειδικά για την υπηρεσία δανείων και ποιες εγγυήσεις θα πρέπει να επιβληθούν λεπτομερώς. Επιπλέον, η γερμανική κυβέρνηση είναι διατεθειμένη να διασφαλίσει, με τη λήψη κατάλληλων μέτρων, σύμφωνα με τις συμφωνίες που πρέπει να συναφθούν και με νόμιμα μέσα, ότι ολόκληρη η γερμανική οικονομία θα χρησιμοποιηθεί για την εξασφάλιση της υπηρεσίας δανείων.»

Και συνεχίζει:

«Σαν αμερόληπτη διεθνής επιτροπή θα πρέπει να θεωρηθεί είτε η κοινοπραξία δανείων που έδωσε τα πρώτα 20 δισεκατομμύρια χρυσά μάρκα, είτε μια επιτροπή διεθνών επιχειρηματιών, όπως προτείνει ο γραμματέας του κράτους Τσαρλς Χιουζ (Charles Hughes), στην οποία η Γερμανία θα εκπροσωπείται ισότιμα, ή ένα διαιτητικό δικαστήριο, το οποίο θα διορίζει τους εκπροσώπους της επιτροπής αποζημιώσεων και της γερμανικής κυβέρνησης, καθώς και έναν προεδρεύοντα, τον διορισμό του οποίου θα πρέπει να κληθεί να ορίσει ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής εάν τα άλλα δύο μέλη δεν συμφωνούν για το πρόσωπό του!!»

Στις 29 Αυγούστου 1924, η γερμανική δημοκρατία ενέκρινε τον διεθ-

16. Το σχέδιο Ντοζ έλυνε προσωρινά το ζήτημα των αποζημιώσεων που όφειλε η Γερμανία στους Συμμάχους του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Θεσπίστηκε το 1924, τερμάτισε την κρίση στην ευρωπαϊκή διπλωματία που προέκυψε μετά την κατάληψη του Ρουρ από τα γαλλικά και τα βελγικά στρατεύματα σαν απάντηση στην αποτυχία της Γερμανίας να ανταποκριθεί υποχρεώσεις των αποζημιώσεων. Το Σχέδιο καθόριζε ένα κλιμακωτό χρονοδιάγραμμα για την πληρωμή των πολεμικών αποζημιώσεων από τη Γερμανία, προέβλεπε ένα μεγάλο δάνειο για τη σταθεροποίηση του γερμανικού νομίσματος και τερμάτισε την κατοχή του Ρουρ. Το σχέδιο πήρε το όνομα Ντοζ, του Αμερικανού Τσαρλς Ντοζ (Charles Dawes), ο οποίος ήταν επικεφαλής της ομάδας που το πρότεινε. Το σχέδιο Ντοζ αντικαταστάθηκε από το σχέδιο Γιούνγκ το 1929. (Σ.τ.Μ.)

17. Το Σχέδιο Γιούνγκ ήταν μια προσπάθεια του 1929 να διευθετηθούν ζητήματα σχετικά με τις υποχρεώσεις αποζημιώσεων του Α' Παγκοσμίου Πολέμου που όφειλε η Γερμανία σύμφωνα με τους όρους της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Αποτέλεσε αντικείμενο διαπραγματεύσεων στο Παρίσι από τον Φεβρουάριο έως τον Ιούνιο του 1929 από μια επιτροπή διεθνών οικονομικών εμπειρογνομόνων υπό την ηγεσία του Αμερικανού επιχειρηματία και οικονομολόγου Όουεν Γιούνγκ (Owen Young). (Σ.τ.Μ.)

νή έλεγχο και παραιτήθηκε από κάθε δικαίωμα κρατικής κυριαρχίας.

Έκτη Συνεδρία

Κάθε Γερμανός γνωρίζει τους όρους «μεγαλογαιοκτήμονες» (Ostelbier) και «μεγαλοκαλλιεργητές» (Grossagrariar) με τους οποίους ο εξολοκλήρου εβραϊκός Τύπος δρούσε κατά της γερμανικής γεωργίας. Κανείς δεν θα αρνηθεί τα λάθη πολλών Γερμανών μεγάλων γαιοκτημόνων και κάποιες αμαρτίες της γερμανικής οικονομίας, και όμως κάθε Γερμανός γνωρίζει ότι, συνολικά, η γερμανική γεωργία ήταν υποδειγματική και, σε κάθε περίπτωση, έκανε περισσότερα για το καλό από τους χρηματιστές στο Βερολίνο και στη Φρανκφούρτη. Αλλά ο στόχος της εκμετάλλευσης όλων αυτών των μεμονωμένων λαθών ήταν μόνο να εγείρουν τη διχόνοια μεταξύ του γερμανικού λαού, να εμβαθύνουν τις αντιθέσεις μεταξύ πόλης και επαρχίας, να βλάψουν τους γαιοκτήμονες από τη μια με απεργίες και από την άλλη, να τον κάνουν εξαρτημένο από τις επιβαρύνσεις των υποθηκών. Η παλιά εικόνα του πλούσιου Εβραίου χωρικού και του Εβραίου με τα γελάδια του Μεσαίωνα, που υπήρχε σε πολλές περιοχές, στη σημερινή εποχή μεταφέρθηκε συστηματικά στην παγκόσμια οικονομία. Το παλιό ένστικτο έπρεπε να ακολουθήσει τους ίδιους στόχους και να επιλέξει τα ίδια μέσα. Τα ακόλουθα λόγια από την έκτη συνεδρία περιγράφουν το σχέδιο και την κατάσταση που επικρατούσε τότε.

«Η μη-Εβραίοι αριστοκράτες έπαιζαν το ρόλο της κρατικής εξουσίας. Από αυτή την άποψη δεν χρειάζεται να τους υπολογίζουμε πλέον. Επειδή όμως είναι μεγαλογαιοκτήμονες και επομένως έχουν μια εξασφαλισμένη οικονομική θέση, που τους καθιστά συχνά εντελώς ανεξάρτητους, είναι επιζήμιοι για εμάς. Για τον λόγο αυτό, είναι σημαντικό να τους στερήσουμε την ιδιοκτησία της γης με κάθε κόστος. Ο καλύτερος τρόπος για να γίνει αυτό είναι να αυξηθούν οι φόροι της ιδιοκτησίας της γης και άλλες επιβαρύνσεις, γιατί αυτό θα οδηγήσει τελικά σε χρέη και υπερχρέωση της ιδιοκτησίας της γης. Με τα μέτρα αυτά, η μη-Εβραϊκή αριστοκρατία, η οποία δεν έχει συνηθίσει σε κανέναν περιορισμό από τη νεολαία της, θα χάσει την ανεξαρτησία της και θα εξαρτάται από τους χρηματοδότες τόσο που θα καταστραφεί γρήγορα.»

Τώρα, αν και ο πόλεμος έφερε τεράστια πολιτικά και οικονομικά οφέλη στον Εβραϊσμό, δεν μπορούσε να εμποδίσει τον αγρότη και τον γαιοκτήμονα στο να μπορέσουν να εξοφλήσουν τα δάνειά τους. Αυτό το κακό έπρεπε να το δεχτεί η χρηματιστηριακή αγορά. Αμέσως μετά τις Βερσαλλίες, όμως, η παλιά ρητορική μίσους άρχισε σε αυξημένη κλίμακα, και με ολοένα μεγαλύτερη επιτυχία, αφού η πολιτική θέση των Εβραίων είχε βελτιωθεί πάρα πολύ. Η γερμανική πολιτική της εκπλήρωσης (των απαιτήσεων των δυτικών δυνάμεων) από το 1919 και

μετά σημαίνει την προγραμματισμένη εξάντληση του γερμανικού οικονομικού σώματος· η «απογραφή των υλικών περιουσιακών στοιχείων» σημαίνει τη δέσμευση ολόκληρης της περιουσίας του γερμανικού εθνικού πλούτου στους διεθνείς Εβραίους μεγάλους χρηματοδότες, την λεηλασία της γερμανικής γεωργίας στο σύνολό της (παραβάλετε και τις παραδόσεις των ζώων με βάση την επαίσχυντη υπαγόρευση των Βερσαλλιών), την εκδίωξη των Γερμανών σαν ιδιοκτήτες γης. Σαν εργάτες, μπορεί να τους επιτραπεί να μείνουν εκεί.

Η υποκίνηση του εργατικού δυναμικού – όχι ενάντια στους μεγάλους χρηματοδότες, ούτε κατά διάνοια, αλλά ενάντια στην παραγωγική γεωργία και τη βιομηχανία – προκύπτει σαν επιτακτική ανάγκη. Και γι' αυτό λέει:

«Θα κάνουμε τους εργάτες να διεκδικήσουν αύξηση μισθών. Η έγκριση αυτού όμως δεν θα τους δώσει κανένα πλεονέκτημα, γιατί εμείς ταυτόχρονα θα αυξήσουμε τις τιμές στα πιο σημαντικά τρόφιμα και άλλα είδη καθημερινής χρήσης. Θα χρησιμοποιήσουμε σαν πρόσχημα την κατάσταση έκτακτης ανάγκης στη γεωργία και την κτηνοτροφία.»

Σ' αυτή τη δίνη της τρέλας βρισκόμασταν πριν από την 30η Ιανουαρίου 1933. Και όχι μόνο εμείς. Οι εβραιομαρξιστικές εφημερίδες και οι ηγέτες των εργατών δεν υποκινούν τις μάζες να μπλοκάρουν το εργατικό τους δυναμικό, για να βοηθήσουν τους εργάτες να αποκτήσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, αλλά για να επιδιώξουν στόχους πολιτικής εξουσίας και να εκμεταλλευτούν ξανά και ξανά τη δυσαρέσκεια, να κατηγορήσουν τους αντιδραστικούς για την αποτυχία μιας δράσης και με αυτόν τον τρόπο να έχουν πάντα μια νέα, έτοιμη για χτύπημα προστατευτική δύναμη.

Και αυτό δεν είναι ένα σημερινό γεγονός, αλλά ήταν η βασική αρχή του μαρξισμού πριν ακόμη συναντηθούν οι σοφοί της Σιών στη Βασιλεία. Από την εποχή του Εβραίου ιδιοκτήτη πολυκαταστημάτων και ανθρωποκτόνου Πάουλ Ζίνγκερ (Paul Singer), (ο οποίος, όπως είναι γνωστό, «πετούσε στο δρόμο» κυνικά τους υπαλλήλους του όταν του ζητούσαν αυξήσεις μισθών), οι σοσιαλδημοκράτες ψήφισαν ενάντια σε όλους τους πραγματικά κοινωνικούς νόμους.

Το «Εργατικό Κόμμα» ψήφισε: το 1880 κατά του πρώτου νόμου περί τοκογλυφίας· το 1881 κατά της εισαγωγής φόρου στο χρηματιστήριο· το 1885 κατά της αυστηρότερης διαμόρφωσης του φόρου στο χρηματιστήριο· το 1894 κατά της αύξησης του φόρου στο χρηματιστήριο· το 1900 κατά της νέας επέκτασης του φόρου στο χρηματιστήριο· το 1883 κατά της ασφάλισης υγείας· το 1884 κατά της ασφάλισης από ατυχήματα· το 1889 κατά της ασφάλισης αναπηρίας και γήρατος· το 1890 κατά του νόμου σχετικά με τη θέσπιση εμπορικών δικαστηρίων· το 1891 κατά του νόμου περί προστασίας των εργαζομένων, ο οποίος περιείχε την προστασία των νέων, των εργατριών, την ανάπαυση της Κυριακής, τις συμβάσεις εργασίας, τον περιορισμό των ωρών εργασίας και άλλες διατάξεις που βελτιώνουν την κατάσταση των εργαζομένων· το 1896 κατά του νόμου περί του χρηματιστηρίου· το 1896 κατά του νόμου κατά του αθέμιτου ανταγωνισμού· το 1897 κατά του νόμου περί προστασίας

των χειρωνακτών εργατών· το 1900 κατά της αύξησης της λαχειοφόρου αγοράς και κατά των στοιχημάτων σε αγώνες· το 1900 κατά των φορολογικών νόμων που επηρεάζουν το χονδρικό εμπόριο, στα έγγραφα μεταφοράς φορτίου σύμφωνα με το ποσό του ναύλου· το 1900 κατά της αύξησης των δασμών στην ξένη σαμπάνια· το 1902, κατά του φόρου στην σαμπάνια· το 1902 κατά των δασμών σε είδη πολυτελείας και άλλα πολυτελή αντικείμενα· το 1902 κατά της τροποποίησης του νόμου περί ασφάλισης υγείας κ.λπ.

Άρα λοιπόν, όλα, αλλά και ό,τι ήταν πραγματικά καλό και προστάτευε τον λαό από την εκμετάλλευση, επιβλήθηκε κατά της σοσιαλδημοκρατίας, από την οποία έπρεπε να διαπιστωθεί μόνο ποιανού δουλειά έπρεπε να φροντίσει η σοσιαλδημοκρατία. Γι' αυτό είναι αυτονόητο, ότι αυτό το καθαρό κόμμα, που δεν γνωρίζει πατρίδα, που λέγεται Γερμανία [όπως είπε ο σύντροφος Άρτουρ Κρίσπιεν (Arthur Crispian) σε «θυελλώδη χειροκροτήματα» στις 11 Ιανουαρίου 1922 στο συνέδριο του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (Unabhängige Sozialdemokratische Partei – USP), βλ. «Frankfurter Zeitung», αρ. 31. της 12ης Ιανουαρίου], ψήφισε ενάντια σε όλα τα δάνεια, που προορίζονταν να εξοπλίσουν το γερμανικό λαό για να προστατευτεί από τις συνωμοσίες του εβραϊκού χρηματιστηρίου και τις προκλήσεις των μεγαλομανών Γάλλων. Έτσι λοιπόν, προέκυψε η «έκτακτη ανάγκη» που περίμενε ο εκμεταλλευτής. Ο Γερμανός εργάτης μπορεί να ευχαριστήσει γι' αυτό αυτούς που τον εξαπάτησαν...

Έβδομη Συνεδρία

Προηγουμένως είχα παραθέσει μια ομιλία του σιωνιστή ηγέτη Μαξ Νορντάου, στην οποία αυτός ο άνθρωπος είπε το 1903 ότι ο Τέοντορ Χερτσλ γνώριζε, ότι σύντομα θα γινόταν ένας παγκόσμιος πόλεμος. Αυτός ο παγκόσμιος πόλεμος ξέσπασε. Αφορμή στάθηκε η δολοφονία του διαδόχου του αυστριακού θρόνου από Σέρβους μασόνους. Κοιτάζοντας πίσω στα φρικτά χρόνια, η η εβραϊκή εφημερίδα «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jewish Rundschau) είπε θριαμβευτικά: «Όταν ήρθε ο Παγκόσμιος Πόλεμος, η ομάδα μας ήταν έτοιμη (!) και εξοπλισμένη (!) για το μεγάλο έργο της αναβίωσης. Ήμασταν έτοιμοι στη μεγάλη (!) εποχή της καταστροφής και της ανοικοδόμησης για να εκπληρώσουμε τις ελπίδες του λαού. Από τα βάθη του πόνου και του μαρτυρίου βγήκε η διακαής λαχτάρα για ελευθερία και λύτρωση, η λαχτάρα για την επίτευξη της ελευθερίας και της λύτρωσης με τους άλλους καταπιεσμένους (!) λαούς (δηλ. όχι με τον γερμανικό)» (Αρ. 75, 1921). Συγκρίνετε με αυτό την παραδοχή των «χρόνων σκόπιμης δουλειάς» που προετοίμασαν τις επιτυχίες, οι οποίες επέτρεψαν «να επιλεγεί η κατάσταση του πολέμου», («Εβραϊκή Επιθεώρηση», No. 7, 1920) και την επίσημη έκκληση της Σιωνιστικής Ένωσης για τη Γερμανία, στην οποία γινόταν ρητή αναφορά στο «ποτέ (!) δεν διασπάστηκε (!) η εθνική (!) αλληλεγγύη» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», No. 29, 1920).

Λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα γεγονότα, δεν θα εκπλαγούμε – όσο παρανοϊκά κι αν ακούγονταν τα παρακάτω λόγια πριν από δεκαετίες και θα ακούγονται ακόμα και σήμερα στους αδιόρθωτους δημοκράτες – να διαβάσουμε τα ακόλουθα:

«Αν ένα μη-εβραϊκό κράτος τολμήσει να μας αντισταθεί, πρέπει να είμαστε σε θέση να κάνουμε τους γείτονές του να πολεμήσουν εναντίον του. Αλλά αν οι γείτονές του θέλουν να συμμαχήσουν μαζί του και να κινηθούν εναντίον μας, τότε πρέπει να εξαπολύσουμε έναν παγκόσμιο πόλεμο.»

Αυτές οι «αηδιαστικές επιθυμίες» που επεσήμανε ο Ζαν Ζωρές (Jean Jaurès), και η επισήμανση των οποίων του κόστισε τη ζωή του, που ήταν η δουλειά του για πολλά χρόνια, ήταν η πραγματική αιτία του παγκόσμιου πολέμου! Όμως αυτές οι επιθυμίες οργανώθηκαν και καθοδηγήθηκαν από τα διεθνή χρηματιστήρια όλων των χωρών.

Αν διαβάσετε τις μαρξιστικές και άλλες εφημερίδες του εξωτερικού που διευθύνονται από Εβραίους από το 1933 – ειδικά αν εκδίδονται εκεί στη γερμανική γλώσσα – θα διαπιστώσετε ότι ένα κοινό νήμα διατρέχει όλες τις αναφορές για φρικταλεότητες και ενοχές, κάνοντας έκκληση στην «ανθρωπότητα» για μια άθλια πολεμοκαπηλεία ενάντια στη Γερμανία του Αδόλφου Χίτλερ. Η ουσία είναι πάντα ότι η Γερμανία πρέπει να περιοριστεί στρατιωτικά πριν μπορέσει να επιτύχει την ίδια στρατιωτική

ισότητα. Αυτό είναι το αντίστοιχο με τα συνηθισμένα λόγια του εβραϊκού τύπου πριν από τον πόλεμο, ότι η εξοπλισμένη Γερμανία είναι μια απειλή για την ειρήνη – γι' αυτό έπρεπε να καταπολεμηθεί ο «πρωσικός μιλιταρισμός». – Από την άλλη, η Γαλλία, που εξαρτάται από τους Εβραίους, μπορεί να αντιπροσωπεύει την πιο βαριά εξοπλισμένη στρατιωτική δύναμη στον κόσμο! Ο Ιουδαϊσμός δεν αισθάνεται ότι απειλείται από αυτήν.

Στις 13 Ιανουαρίου 1922 (σελ. 365) η παρισινή εφημερίδα «Εβραϊκό Σύμπαν!» (L'Univers Israélite) έγραψε:

«Οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν αρκετά ισχυροί την εποχή του Νικολάου Β' για να κάνουν την αμερικανική Γερουσία να αρνηθεί να εγκρίνει μια εμπορική συμφωνία με τη Ρωσία.»

Λαμβάνοντας υπ' όψη τα παραπάνω και τους εβραϊκούς θριάμβους που έχουν ήδη αναφερθεί, είναι κατανοητό όταν η ελβετική «Νέα Ρομαντική Εφημερίδα» (Nouvelle Revue Romande) λέει: «Κατηγορούμε τη Συνθήκη των Βερσαλλιών ότι είναι μια εβραϊκή ειρήνη (βλέπε Μπέρναρντ Μπαρούχ και Λούις Μπράντεις! – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ), που έγινε μόνο για να κρατήσει την Ευρώπη σε μια διαρκή κατάσταση πολέμου... Κατηγορούμε την Κοινωνία των Εθνών ότι δεν είναι παρά η πρώτη μορφή εβραϊκής κυριαρχίας (βλέπε Πολ Χάιμανς, Πάουλ Μαντού και συντρόφων... – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ)... Κατηγορούμε τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, ότι είναι η ηθελημένη και η προβλεπόμενη αιτία για την κατοχή του Ρουρ... Κατηγορούμε τους Εβραίους, ότι πρωτοστάτησαν και χαιρέτισαν την εισβολή στο Ρουρ, για να εμποδίσουν τον γερμανικό λαό να αντιδράσει στον ξεδιάντροπο πληθωρισμό¹⁸... Κατηγορούμε τους Εβραίους, ότι χρησιμοποιούν τους Γάλλους στρατιώτες για να τους προστατεύσουν σαν χωροφύλακες, έτοιμοι να τους αφήσουν να προχωρήσουν μέχρι τη Βαυαρία και το Μόναχο, αν οι εθνικιστές έκαναν μια κίνηση για να βλάψουν τους Εβραίους. Κατηγορούμε τους Εβραίους ότι χρησιμοποιούν την κατοχή του Ρουρ για να εκτρέψουν το μίσος που νιώθουν ότι υψώνεται εναντίον τους από τους λαούς, υποκινώντας τα μίση και πάλι μεταξύ των Γάλλων και των Γερμανών, μεταξύ του ενός έθνους ενάντια στο άλλο, μεταξύ του ενός χριστιανού ενάντια στον άλλο χριστιανό...» (No 4, Ιανουάριος 1923).

Τρέλα! Λένε οι μικροαστοί;

Στις αρχές Ιανουαρίου του 1923, ολόκληρος ο εβραϊκός παγκόσμιος Τύπος άρχισε να διαδίδει φήμες για ετοιμαζόμενα εβραϊκά πογκρόμ στο Μόναχο. Το αυξανόμενο αντιεβραϊκό κίνημα, με επικεφαλής τους εθνικοσοσιαλιστές, είχε τρομάξει τόσο πολύ τους Εβραίους που πολλοί από αυτούς εγκατέλειψαν την πρωτεύουσα της Βαυαρίας. Για παράδειγμα, η «Ισραηλιτική Εβδομαδιαία Εφημερίδα για την Ελβετία» (Israelitische Wochenblatt für die Schweiz), (αρ. 2 της 12ης Ιανουαρίου 1923), έγραψε ότι οι Εβραίοι στο Μόναχο δεν τολμούσαν πλέον να βγαίνουν στους δρόμους τη νύχτα· αν είναι να επισκεφθείτε τη Βαυαρία

18. Σχετικά μ' αυτό συγκρίνετε την εβραϊκή-μασονική εφημερίδα του Παρισιού «Journal» της 3ης Μαΐου 1922, η οποία αναφέρει από το Βερολίνο: «Οι διπλωμάτες και οι αξιωματικοί μας που ζουν εδώ (στο Βερολίνο) για επαγγελματικούς λόγους συναναστρέφονται μόνο με λίγους πλούσιους Ισραηλίτες...»

μην το κάνετε, κ. λπ.¹⁹ Αυτή η είδηση δημοσιεύθηκε στη Ζυρίχη στις 12 Ιανουαρίου (η κατοχή του Ρουρ άρχισε στις 11), άρα είχε ήδη διαδοθεί στους Εβραίους νωρίτερα. Επιπροσθέτως, υπάρχει και μια παραδοχή που έχει μεγάλη σημασία από την άποψη της παγκόσμιας πολιτικής.

Την ημέρα του Πουρίμ (δηλαδή την ημέρα που ο Ιουδαϊσμός μετά από χιλιάδες χρόνια γιορτάζει τη σφαγή 75.000 Περσών), η εφημερίδα «Εβραϊκά Χρονικά» (Jewish Chronicle), στο Λονδίνο (2 Μαρτίου 1923) έγραψε:

«Χωρίς τη γαλλική εισβολή στην περιοχή του Ρουρ, αυτοί (οι εθνικοσοσιαλιστές) θα είχαν οργανώσει ένα πογκρόμ στο Μόναχο».

Εδώ λοιπόν, δύο γεγονότα έχουν μια αιτιολογική σχέση, όπως ακριβώς πρέπει να το δεχτούμε με βάση τα γεγονότα. Για να εμποδίσει λοιπόν, ένα εβραϊκό πογκρόμ, το εβραϊκό χρηματιστήριο κινητοποίησε τον γαλλικό στρατό και με αυτό τον τρόπο απέσπασε την προσοχή του γερμανικού λαού, που άρχισε να αφυπνίζεται.

Το αποτέλεσμα στη Γερμανία ήταν η ανακοίνωση του λεγόμενου «εθνικού ενιαίου μετώπου», με επικεφαλής την εξ ολοκλήρου εβραϊκή «Frankfurter Zeitung», την εξ ολοκλήρου εβραϊκή «Berliner Tageblatt», την εξ ολοκλήρου εβραϊκή «Vossische Zeitung» και τους δορυφόρους τους.

Η δολοφονία του Βάλτερ Ράθενου, του προφήτη του «διεθνούς ιδιωτικού συνδικάτου»²⁰, είχε φυσικά προκαλέσει μεγάλη συζήτηση στον παγκόσμιο Τύπο. Ο συντάκτης της εφημερίδας «Πρωί» (Matin), Λουί Φόρεστ (Louis Forest) (στην πραγματικότητα ο Εβραίος Λουί Νάθαν), πήρε τον λόγο και, αφού περιέγραψε τη δολοφονία του Ράθενου σαν «έκρηξη του αντισημιτισμού στη Γερμανία», είπε: *«Για πολλούς Γερμανούς φαίνεται να υπάρχει το εξής δίλημμα: είτε αν οι ωφελούμενοι από τον πόλεμο θα οδηγήσουν τη Γερμανία σε οριστική καταστροφή και οι Σημίτες θα την οδηγήσουν στο καθεστώς της Μόσχας ή αν θα πρέπει να απέχουν και από τους δύο.»* (εφημερίδα «Πρωί», 3 Ιουλίου 1922)

Μπορούμε να φανταστούμε τα συναισθήματα που είχε ο μεγάλος Εβραίος του Παρισιού όταν έγραψε αυτές τις γραμμές. Αλλά και πριν πάρει τον λόγο, η άκρως καπιταλιστική – εβραϊκή – «Βιομηχανική Εφημερίδα» (Journée industrielle), (στις 25 Ιουνίου 1922) είχε γράψει λόγια που πρέπει να γνωρίζει και κάθε Ευρωπαίος:

«Ο Ράθενου, ο οποίος ήταν Εβραίος, πέθανε αναμφίβολα σαν θύμα του αντισημιτικού κόμματος, του οποίου η επιρροή στη Γερμανία αυξάνεται εδώ και αρκετούς μήνες. Η γνώμη όλων όσοι παρακολουθούν προσεκτικά τα γεγονότα της τρέχουσας πολιτικής είναι η εξής: οι Ισραηλίτες θα πρέπει να πληρώσουν ακριβώς για τον πρωταγωνιστικό ρόλο, που έπαιξαν από την εκχειρία (!) στις αλλαγές και στις επαναστάσεις στην Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη. Υπάρχουν τρομερά λανθάνοντα πογκρόμ... Φοβόμαστε, ότι θα γίνουμε μάρτυρες ενός τρομερά αιματηρού χτυπήματος της μοίρας του μεσσιανισμού και του

19. Οι ίδιες κραυγές ακούστηκαν ξανά το 1930 – 33, όταν υποτίθεται ότι έφταιγε ο εθνικοσοσιαλισμός στη Βαυαρία, που οι «ξένοι επισκέπτες» (όπου ξένοι = Εβραίοι) απομακρύνονταν από τη Βαυαρία.

20. Μάθετε περισσότερα γι' αυτό στο βιβλίο μου «Οι Επικεφαλής του Νοεμβρίου» (Novemberköpfen).

κοινωνικού μυστικισμού, τον οποίο οι προφήτες του Ισραήλ πίστευαν, ότι μπορούσαν να το εισαγάγουν χωρίς κίνδυνο στις φλέβες των Ανατολικών και Σημιτο-Ανατολικών εθνών. Πολλά εβραϊκά σπίτια στη Γερμανία έχουν ήδη σημαδευτεί με κάρβουνα ή κιμωλία για την ημέρα της μεγάλης σφαγής.»

Και τώρα έρχεται το θριαμβευτικό συμπέρασμα των Εβραίων του χρηματιστηρίου, το οποίο κάθε Ευρωπαίος, και κυρίως κάθε Γερμανός και Γάλλος, θα πρέπει να μάθει απ' έξω. Η εφημερίδα του χρηματιστηριακού και του καταπιστευματικού καπιταλισμού γράφει κυριολεκτικά:

«Οι στρατιωτικές μας αποστολές, που έχουν ήδη σώσει τόσες φορές (!) τα σημαδεμένα θύματα σε μια Ευρώπη που βρίθει από μίσος, ξέρουν τι πρέπει να κάνουν.»

Αυτό είναι το καλύτερο που μπορούμε να ζητήσουμε! Οι εξ ολοκλήρου εβραϊκές εφημερίδες του Λονδίνου και μεγάλοι χρηματοδότες στο Παρίσι και οι δύο διεκδικούν ανοιχτά τον γαλλικό στρατό σαν προστατευτική δύναμη για τα εβραϊκά συμφέροντα.

Το σχέδιο των πρωτοκόλλων έγινε πραγματικότητα. Η «τρέλα» έχει γίνει γεγονός της σημερινής παγκόσμιας πολιτικής!

«Τα έθνη πρέπει να εξαφανιστούν», είπε ο Αντόλφ Κρεμιό το 1861. Αυτό θα γίνει, εάν οι Εβραίοι δεν διωχθούν ολότελα από την Ευρώπη.

Λαμβάνοντας υπόψη όμως αυτά τα πράγματα, ίσως να αρέσουν στον μικροαστό τα ακόλουθα λόγια ενός δρ. Χανς Νάθαν Κον (Hans Nathan Kohn) στη Ζυρίχη με διαφορετικές σκέψεις από πριν. Ήταν αφιερωμένα στο 13ο σιωνιστικό συνέδριο, που έγινε στο Κάρλσμπαρντ το φθινόπωρο του 1923 και έλεγαν:

«Οι Σιωνιστές, η μικρή ομάδα της προπολεμικής περιόδου, έχουν αποδειχθεί έντιμοι πολεμιστές, σαν διορατικοί (!!) ιδεολόγοι (!!)· η αυταπάρνησή τους έδειξε σε όλους τους Εβραίους έναν νέο δρόμο για την αξιοπρεπή και ελεύθερη διατήρηση μεγάλων τμημάτων του εβραϊκού λαού. Σήμερα, η αφετηρία του νέου δρόμου έχει ανοίξει, αλλά πρέπει να επεκταθεί κι άλλο και να γίνει ένας φαρδύς κεντρικός δρόμος... Ο δρόμος που ακολούθησε ο Βάιζμαν (βλέπε την αξιομνημόνευτη φράση στην αρχή του βιβλίου) με μεγάλη επιτυχία μετά από τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, για να προσελκύσει για τα Εβραϊκά Πρακτορεία κύκλους που ήταν απομακρυσμένοι από τον Σιωνισμό, πρέπει να συνεχιστεί δυναμικά. Ένα εβραϊκό (!) παγκόσμιο συνέδριο είναι φυσικά ένας μακρινός στόχος προς το παρόν και απαιτεί ακόμη χρόνια προπαρασκευαστικής εργασίας» [*«Ισραηλινή εβδομαδιαία εφημερίδα για την Ελβετία» (Israelitischen Wochenblatt für die Schweiz), No 23 της 8ης Ιουνίου 1923*].

Μέχρι τώρα υπήρχαν μερικοί μη-Εβραίοι στα παγκόσμια συνέδρια. Πέρα απ' αυτά υπάρχουν τα καθαρά εβραϊκά σιωνιστικά συνέδρια. Τώρα πρόκειται να οργανωθεί ένα Εβραϊκό Παγκόσμιο Συνέδριο· δηλαδή, οι Εβραίοι όλων των πολιτικών στρωμάτων θα πρέπει να προετοιμάσουν τους επικεφαλής και την κυβέρνηση γι' αυτό που ο Τρότσκι-Μπράουνσταϊν αποκάλεσε «Ηνωμένες Πολιτείες του Κόσμου».

Αν τα ευρωπαϊκά έθνη εξακολουθούν να είναι τόσο δειλά όσο πριν,

το Παγκόσμιο Εβραϊκό Συνέδριο σύντομα θα μπορέσει να ξεκινήσει ανοιχτά τις εργασίες του...

Ακόμη πιο ξεκάθαρα, για ανοιχτά αυτιά, μίλησε ο Εβραίος από την Αυστρία Ρομπέρ Στρίκερ (Robert Stricker), μέλος της Μεγάλης Επιτροπής Δράσης του Σιωνισμού. Σύμφωνα με την εφημερίδα «Αλήθεια», το όργανο της «Ένωσης των Γερμανοαυστριακών Εβραίων» (24 Νοεμβρίου 1922), έγραψε σχετικά με το ζήτημα του Παγκόσμιου Συνεδρίου:

«Ένα πανεβραϊκό (!) παγκόσμιο συνέδριο, μια επιτομή όλων (!) των οικονομικών και κοινωνικών δυνάμεων ολόκληρης (!) της εβραϊκής κοινωνίας πρέπει να έχει απόλυτη (!) αποφασιστικότητα, πρέπει να είναι η ανώτατη (!) και η τελική (!) αρμόδια αρχή, πρέπει να έχει το δικαίωμα να επιλύει όλα (!) τα ζητήματα με δεσμευτικό τρόπο για όλους (!).»

Αυτό είναι το αίτημα για το δικαίωμα της εσχάτης προδοσίας για όλους τους Εβραίους πολίτες όλων των χωρών! Τώρα ίσως να ακούγεται αρκετά καθαρά σε κουφά αυτιά: η απαίτηση για απόλυτη κυριαρχία, το δικαίωμα να θεωρούνται άκυροι όλοι οι όρκοι και οι υποχρεώσεις προς τους μη-Εβραίους.

Η παλιά «προσευχή» Kol Nidre²¹ σε μια παγκόσμια πολιτική εκδοχή.

21. Το «Kol Nidre» είναι μια προσευχή ανάκλησης όλων των προσωπικών ευχών, όρκων και υποσχέσεων προς τον Θεό.

Ένατη Συνεδρία

Αν εξετάσουμε τη δραστηριότητα του εβραϊκού παγκόσμιου Τύπου τις τελευταίες δεκαετίες, δεν είναι δύσκολο να ακούσουμε τον διαφορετικό τόνο σε διάφορες χώρες. Στην Αγγλία, ο Ντισραέλι-Μπήκονσφηλντ δημιούργησε τον νέο αγγλικό παγκόσμιο ιμπεριαλισμό· στην Ινδία η εβραϊκή οικογένεια Σασούν του μεταξιού και του όπριου προωθούσε την Βρετανική κυριαρχία στην Ασία, και ο πονηρός Εβραίος Άλφρεντ Μπάιτ και οι συμπατριώτες του προωθούσαν τα σχέδια του Σέσιλ Ρόουντς στην Αφρική. Η πλειοψηφία του Τύπου που ανήκει στους Εβραίους, από την πλευρά του, υποκινεί έναν ολόκληρο κόσμο εναντίον της Γερμανίας, μαζί με τις εφημερίδες του Άλφρεντ Μοντ και τις εφημερίδες άλλων παγκόσμιων πολιτικών κερδοσκόπων. Οι Εβραίοι στη Μεγάλη Βρετανία είχαν μεταμφιεστεί σε Άγγλοι πατριώτες και είχαν κάνει την πολιτική τους να μοιάζει με εκείνη της Μεγάλης Βρετανίας.

Παρόμοια σοβινιστικές ήταν οι εβραϊκές εφημερίδες του Παρισιού, ανεξάρτητα από το αν ονομαζόταν «Η Ηχώ του Παρισιού» (L'Écho de Paris) [Μαρσέλ Χουτίν (Marcel Hutin) – Χιρς Φόστερ (Hirsch Foster)], «Ο Μικρός Παριζιάνος» [(Le Petit Parisien – με διευθυντή τον Πωλ Λέβι (Paul Lévy)], ή «Πρωί» (Matin) του Λουί Νάθαν. Το ίδιο συνέβη και με την Ιταλία, όπως ήδη αναφέρθηκε.

Η Αντάντ [«Εγκάρδια Συνεννόηση» (Entente Cordiale)], δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός, αλλά το αποτέλεσμα πολιτικών προσπαθειών που διήρκεσαν χρόνια, στην οποία ο εξ ολοκλήρου εβραϊκός χρηματιστηριακός Τύπος προωθούσε τις εθνικές αξιώσεις των λαών αυτών, με το πρόσχημα της υποστήριξης τους, για να μπορέσει να εξασφαλίσει τις συναλλαγές της παγκόσμιας χρηματιστηριακής αγοράς.

Σε αυτόν τον πολιτικό κύκλο βρίσκονταν και τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα των διαφόρων κρατών. Ο Εμίλ Βάντερβελντε (Emile Vandervelde), ο οποίος ήταν παντρεμένος με μια Εβραία, ο Γκυστάβ Ερβέ (Gustave Hervé), ο Αλμπέρ Τομάς (Albert Thomas), ο Σαρλ ντε Μπρουκέρ (Charles de Brouckère) κ.λπ., που υποστηρίζονταν από τους Εβραίους, ήταν όλοι φανατικοί πολεμοκάπηλοι και επιπλέον, ακόμη και μετά τη σύναψη της «ειρήνης», υποστήριζαν την χρηματιστηριακή αγορά σε όλες τις επιχειρήσεις της.

Ποτέ δεν υπήρξε μεγαλύτερη κατάχρηση της εθνικής ιδέας από ό,τι κατά τις τελευταίες δεκαετίες, διότι αυτή ήταν που χρειάστηκε να διατηρήσουν για να συγκαλύψουν την πολιτική διαφθορά, αλλά ταυτόχρονα να αφεθεί το έργο της αποσύνθεσης στον τομέα της λογοτεχνίας, της τέχνης, του θεάτρου στους φίλους των πολιτικών ηγετών. Και επειδή η ιδέα του εθνικού κράτους δεν είχε ακόμη γεννηθεί, η υλιστική εποχή μπορούσε να νικήσει και να προκαλέσει σήμερα μια παγκόσμια οικονομική καταστροφή...

Ο Ιουδαϊσμός στη Γερμανία συμπεριφέρθηκε εντελώς διαφορετικά. Ο Γερμανός, όπως είναι γνωστό, εύκολα προσανατολιζόταν προς τις παγκοσμιοκοινωνικές ιδέες: ο αγώνας για την άφυλη ιδέα της ύστερης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η ειδωλοποίηση του λεγόμενου ουμανισμού, ο κλασικισμός που λάτρευε οτιδήποτε ξένο, ήταν οι ψυχολογικές προϋποθέσεις για τη διεθνή δημοκρατία και τον αντιεθνικό μαρξισμό. Ενώ ο εβραϊκός Τύπος της Δύσης ξεσήκωνε τα εθνικά πάθη – έστω και μόνο στην εξωτερική πολιτική – κατέστρεφε το γερμανικό εθνικό αίσθημα χρόνο με τον χρόνο, μέρα με τη μέρα.

Η πολιτική «ειρήνης» του πολέμου, η πολιτική εκπλήρωσης (των απαιτήσεων των δυτικών δυνάμεων) μετά τη συμφωνία «ειρήνης», ήταν τα μέσα συστηματικής υπονόμευσης της Γερμανίας.

Δεδομένης αυτής της κατάστασης, δεν μας εκπλήσσει που βρίσκουμε την ακόλουθη παραδοχή στην 9η συνεδρία:

«Κατά την εφαρμογή των αρχών μας, πρέπει να λαμβάνετε υπόψη τα χαρακτηριστικά των λαών, στις περιοχές των οποίων θα μείνετε, προκειμένου να εργαστείτε πάνω σε αυτά με προγραμματισμένο τρόπο. Η ομοιόμορφη εφαρμογή των αρχών μας σε όλους τους λαούς δεν μπορεί να φέρει επιτυχία αν δεν έχουν γίνει οι απαραίτητες προκαταρκτικές εργασίες. Αλλά αν ενεργήσετε προσεκτικά, θα δείτε ότι μια δεκαετία είναι αρκετή για να ανατρέψει ακόμη και τον πιο σταθερό χαρακτήρα. Τότε θα μπορέσουμε να προσθέσουμε ένα νέο έθνος στις τάξεις εκείνων που έχουν ήδη υποταχθεί σε εμάς.

Έχουμε αποβλακώσει, έχουμε παραπλανήσει και διαφθείρει την νεολαία των μη-Εβραίων. Πετύχαμε αυτόν τον στόχο βασίζοντας την εκπαίδευσή τους σε ψευδείς αρχές και διδασκαλίες, το ψεύδος των οποίων το γνωρίζαμε καλά, αλλά το εφαρμόσαμε να ούτως ή άλλως ή ακριβώς λόγω αυτού.

Δεδομένου ότι δεν μπορούσαμε να αλλάξουμε ξαφνικά τους υπάρχοντες νόμους, διαστρεβλώσαμε τελείως το νόημά τους με αντιφατικές ερμηνείες. Με αυτόν τον τρόπο, πετύχαμε μεγάλες επιτυχίες πέρα από κάθε προσδοκία. Αρχικά, οι νόμοι βυθίστηκαν στο σκοτάδι από τις πολλές ερμηνείες και μετά σταδιακά μετατράπηκαν στο αντίθετό τους. Η πολιτική ηγεσία έχασε κάθε εικόνα και τελικά δεν μπορούσε να βρει τον δρόμο της, ακόμη και μέσα στην εξαιρετικά μπερδεμένη και αντιφατική νομοθεσία. Από τότε, θεωρείται κάτι πολύ ανώτερο και πιο πολύτιμο αν κάποιος μπορεί να δικαιολογήσει τον εαυτό του μπροστά στη συνείδησή του, ενώ η δικαιολογία έναντι του νόμου έχει χάσει κάθε ηθικό νόημα.»

Δέκατη Συνεδρία

Η αναγνώριση της εθνικότητας σαν προϋπόθεση για κάθε πολιτισμό και η προσπάθεια να ενισχυθεί το εθνικό στοιχείο σαν αυτό που ενώνει όλες τις τάξεις, τα στρώματα και τις θρησκείες, είχε γίνει, παράλληλα και παρά τις τεχνικές, οικονομικές και κοσμοθεωρητικές αντιδράσεις, όλο και πιο βαθιά. Ακόμη και οι δημαγωγοί της Κόκκινης και Χρυσής Διεθνούς έπρεπε – ειδικά από το 1870 – να το λαμβάνουν υπόψη όλο και περισσότερο και βιώνουμε το γκροτέσκο θέαμα, ότι οι ηγέτες της Μαρξιστικής Διεθνούς – δηλαδή άνθρωποι που ήθελαν να αφήσουν μια μοναδική ιδέα να κυριαρχήσει πάνω σε όλους τους λαούς – ταυτόχρονα να υπερασπίζονται το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση. Το γεγονός ότι εδώ υπάρχει μια καθαρή απάτη, μόνο σήμερα έχει γίνει αντιληπτό σε πολλούς· πολιτικά όμως, για όποιον είχε διορατικότητα, δεν θα μπορούσε να υπάρχει καμία αμφιβολία, ότι το κάλεσμα για το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των λαών, για τους διεθνείς απατεώνες, δεν ήταν μια έκκληση για κάποιο τελικό στόχο, παρά μόνο ένα μέσο για τη συσπείρωση των διάφορων λαών, με την παρακίνηση των εθνικών ενστίκτων, για τους διεθνείς, εβραϊκούς σκοπούς.

Είναι επομένως εξαιρετικά σημαντικό και, λαμβάνοντας υπόψη το πείραμα των μπολσεβίκων, πραγματικά εκπληκτικό, να εντοπίσουμε αυτή τη δυνατότητα που αποκαλύπτεται με απλά λόγια, σαν ένα σχέδιο πρώτα ενάντια στην οικογένεια και μετά ενάντια στη ζωή του κράτους. Διαβάζουμε:

«Έχοντας ενσταλάξει έτσι στις μάζες την έννοια της αυτοδιάθεσης, θα καταστρέψουμε την έννοια της οικογένειας στους μη-Εβραίους και τις εκπαιδευτικές της αξίες. Θα ξέρουμε πώς να αποτρέψουμε την ανάδυση ιδιαιτέρως προικισμένων προσωπικότητων από τις τάξεις των μη-Εβραίων, και αν εξακολουθούν να υπάρχουν, οι μάζες που καθοδηγούνται από εμάς, δεν θα τις αφήσουν να αναδυθούν, θα τις καταρρίψουν με την πρώτη ευκαιρία. Οι μάζες έχουν συνηθίσει να ακολουθούν μόνο εμάς, επειδή πληρώνουμε καλά για την υπακοή και την προσοχή τους. Με αυτόν τον τρόπο θα δημιουργήσουμε για εμάς μια τυφλά υποταγμένη δύναμη που δεν θα είναι σε θέση να κάνει τίποτε ενάντια στη θέληση των εκπροσώπων μας, στους οποίους έχουμε εμπιστευθεί την ηγεσία των μαζών. Ο λαός θα υποταχθεί πρόθυμα στην κυριαρχία τους, επειδή θα ξέρει, ότι ανά πάσα στιγμή, αυτοί θα μπορούν να του προσφέρουν εργασία, χρήματα και άλλα οφέλη.»

Εδώ το υψηλό ευρωπαϊκό ιδεώδες της ελεύθερης προσωπικότητας, με την ευρύτερη έννοια της αυτοδιάθεσης ενός λαού, μετατρέπεται σε αναρχισμό με στόχο την διάλυση της οικογένειας σαν τη βάση του κρά-

τους [βλέπε «Παγκόσμιος αγώνας» (Weltkampf), τεύχη αρ. 64 και 89]. Ταυτόχρονα ο ανίκανος απολαμβάνει τα ίδια δικαιώματα με τον ταλαντούχο και έτσι η αλαζονική, διεφθαρμένη ηγεσία των Σοσιαλδημοκρατών προετοιμάζεται αυτόματα και «επιλέγεται» για την εβραϊκή δύναμη προστασίας. Στη συνέχεια εξετάστε όλη τη συλλογή των «ηγετών των εργατών» των δημοκρατιών. Είτε έχουν βρώμικο παρελθόν, είτε είναι πομπώδεις μηδενιστές, που είναι απόλυτα αφοσιωμένοι στους χρηματοδότες τους – τους Εβραίους τραπεζίτες. Χωρίς αυτούς θα βυθίζονταν ξανά στο ανούσιο τίποτα. Και αυτό θα ήταν σχεδόν τόσο κακό όσο ο θάνατος για την ματαιοδοξία τους.

Οι μάζες δεν έχουν μνήμη και άλλοτε πιστεύουν ένα πράγμα και άλλοτε το αντίθετο.

Μια ματιά στην ιστορία του μαρξισμού, μας το διδάσκει αυτό με τρομακτική σαφήνεια. Μερικά παραδείγματα από τη Γαλλία. Εκεί, στη δεκαετία του 1890, μερικοί σοσιαλιστές συγγραφείς τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν για τη χρηματιστηριακή διαφθορά. Η εφημερίδα «Μικρή Σοσιαλιστική Δημοκρατία» (La Petite République Socialiste), για παράδειγμα, πήρε σθεναρή θέση απέναντι στα σκάνδαλα που βρωμούσαν μέχρι τον ουρανό των Κορνίλιους Χερτς (Cornelius Herz), Ζακ ντε Ρεϊνάκ (Jacques de Reinach), Μορίς Ρουβιέ (Maurice Rouvier), κ.λπ. Ο Εντουάρτ Ντρυμόντ (Eduard Drumont), ο διάσημος συγγραφέας του «Η Εβραϊκή Γαλλία» (La France juive) θεωρήθηκε από πολλούς σοσιαλιστές σαν πρωτοπόρος στον αγώνα κατά της εθνικής αποσύνθεσης. Ο αντισημίτης Γκυστάβ Ρουανέ (Gustave Rouanet), γνωστός σοσιαλιστής βουλευτής, χαρακτήρισε τα γραπτά του Ντρυμόντ σαν έργα χωρίς τα οποία η σύγχρονη ιστορία θα ήταν ακατανόητη, και ο πολυδιαφημισμένος Ζαν Ζωρές το 1895 μίλησε ανοιχτά εναντίον των Εβραίων μεγάλων χρηματοδοτών. Εκείνη την εποχή, στη Γαλλική Βουλή, έγινε η ακόλουθη συζήτηση:

Βουλευτής Ντομινίκ Φορτσιολί: Η τρίτη δημοκρατία συνέτριψε την αραβική φεουδαρχία.

Ζωρές: Έβαλε κάποιον άλλον να το κάνει.

Φορτσιολί: Ποιον;

Ρουανέ: Την εβραϊκή φεουδαρχία.

Μια ωραία μέρα όμως το περιοδικό «Το Φανάρι» (Dié Laterne), το όργανο των σοσιαλιστών εργατών, αγοράστηκε από την εβραϊκή τράπεζα «Pereira» και σε μια στιγμή η αντισημιτική συντακτική ομάδα μετατράπηκε σε εβραιόφιλη. Τον δρόμο του περιοδικού «Dié Laterne» ακολούθησε και η εφημερίδα «La Petite République Socialiste». Ο Ρουανέ ξαφνικά δεν ήξερε πια τίποτα για τον Ντρυμόντ και ο κύριος Ζωρές κήρυττε με ζήλο ενάντια στην «ντροπή του αντισημιτισμού». Ο Ζωρές ο οποίος μιλούσε στο παρελθόν για τους «Κεραυνούς του Ιεχωβά, με επικεφαλής τον κύριο Ρεϊνάκ», αντάλλαξε το λιτό σπίτι του με μια πολυτελή βίλα που του είχε αγοράσει το εβραϊκό συνδικάτο. Η εφημερίδα «Η Ανθρωπότητα» (L' Humanité), το όργανο της «γαλλικής» σοσιαλδημοκρατίας, όμως, δέχθηκε σαν κύριους τους ακόλουθους Εβραίους: Λου-

σιέν Λεβί-Μπρυλ (Lucien Lévy-Bruhl), Λέβι Μπραμ (Lévy Brahm), Άλφρεντ Ντρέιφους (Alfred Dreyfus), Λουί Λουί-Ντρέιφους (Louis Louis-Dreyfus), Καμίλ Ροντρίγκες-Έλυ (Camille Rodrigues-Ély), Λιόν Πικάρντ (Léon Picard), Σαλομόν Ρεϊνάκ (Salomon Reinach), Λεόν Μπλουμ (Léon Blum), Σάλομον Ρουφ (Solomon Rouff), Μόσι Έρρ (Moshé Herr), Ίσιντορ Σακς (Isidore Sachs). Σε αντάλλαγμα ο Ζωρές έδωσε στον Λεβί-Μπρυλ το παράσημο του τάγματος της Λεγεώνας της Τιμής. Σαν ευγνωμοσύνη για τις υπηρεσίες του όμως, πήρε από τους Εβραίους 390.000 φράγκα [περισσότερα από τον «Ο εβραϊκός τρόμος» (La Terre juive) του Ουρμπαίν Γκουιέ (Urbain Gohier)].

Κάποτε ο Ζωρές ένωσε κάτι σαν τύψεις: λίγο πριν ξεκινήσει ο Παγκόσμιος Πόλεμος. Τότε έγραψε ότι ο πόλεμος ερχόταν «για να ικανοποιήσει αποκρουστικές επιθυμίες και επειδή τα χρηματιστήρια του Παρισιού και του Λονδίνου κερδοσκοπούν στην Πετρούπολη». Λίγες μέρες αργότερα, ήταν νεκρός. Ο δολοφόνος αθωώθηκε από το γαλλικό «δικαστήριο».

Με αυτόν τον τρόπο, το μαρξιστικό εργατικό κίνημα της Γαλλίας έγινε η προστατευτική δύναμη του εβραϊκού χρηματιστηρίου. Όπως στη Γαλλία, έτσι και σε όλες τις άλλες χώρες.

Αφού τα Πρωτόκολλα μαρτυρούν ότι το ελεύθερο σύνταγμα είναι «το πανεπιστήμιο για κάθε είδους μίσος και διαμάχη και άκαρπη κομματική ρητορική», που παραλύει την δύναμη του κράτους και στερεί από κάθε προσωπική αξία τις εκφράσεις της ζωής του, δοξάζουν την εποχή της «λαϊκής κυριαρχίας», όπου οι πρόεδροι είναι απλώς ψάθινες μαριονέτες στα χέρια των Εβραίων. Στη συνέχεια εκφράζουν την ελπίδα για οριστική διάλυση των κρατών, και προσθέτουν:

«Για να πετύχουμε το αποτέλεσμα που θέλουμε, θα εξασφαλίσουμε την εκλογή εκείνων των προέδρων των οποίων το παρελθόν έχει κάποιο σκοτεινό σημείο, κάποιο “Παναμά”²². Τότε θα τους έχουμε του χεριού μας, τότε θα είναι τα τυφλά όργανα της θέλησής μας! Από τη μια πρέπει πάντα να φοβούνται ότι θα κάνουμε αποκαλύψεις που θα τους ξεμπροστιάσουν· από την άλλη, θα έχουν, όπως κάθε άνθρωπος, την κατανοητή επιθυμία να διατηρήσουν τη θέση εξουσίας που έχουν αποκτήσει και να απολαμβάνουν τα προνόμια και τις τιμές ενός προέδρου για όσο το δυνατόν περισσότερο. Η Βουλή των Αντιπροσώπων, στην

22. Στην απέλπιδα προσπάθειά της να αποδείξει ότι τα πρωτόκολλα είχαν «παραποιηθεί», η «Ισραηλιτική οικογενειακή εφημερίδα» (Israelitisches Familienblatt) του Αμβούργου, προσπάθησε να δώσει «απόδειξη», ότι το σκάνδαλο του Παναμά συνέβη μόνο μετά το 1897 και συνεπώς δεν μπορεί να τεκμηριωθεί. Πρόκειται για καθαρή εξαπάτηση, γιατί το σκάνδαλο ξεκίνησε το 1892, όταν Γάλλοι υπουργοί και βουλευτές κατηγορήθηκαν για δωροδοκία. Στις 9 Φεβρουαρίου 1893, ο Φερντινάν Λεσσέψ (Ferdinand Lesseps) καταδικάστηκε (ο Εβραίος συνεργός του ο Κορνίλιους Χερτς δραπέτευσε, ο Ζακ ντε Ρεϊνάκ αυτοκτόνησε). Το 1897 η δίκη ξεκίνησε ξανά μετά τη σύλληψη ενός άλλου εμπλεκόμενου στο σκάνδαλο Παναμά, του Λέοπολντ Εμίλ Αρόν (πιο σωστά Ααρών) (Léopold Émile Aron). Η αθώωση σε αυτή τη δίκη έγινε στις 30 Δεκεμβρίου 1897 [βλέπε και το βιβλίο του δρ. Βάλτερ Φρανκ (Walter Frank) «Εθνικισμός και δημοκρατία στη Γαλλία της Τρίτης Δημοκρατίας» (Nationalismus und Demokratie im Frankreich der dritten Republik)].

οποία θα συμμετέχουν πολλοί έμπιστοι και κομματικοί φίλοι του προέδρου, θα χρησιμεύσει σαν στήριγμά του: θα τον ψηφίσει και θα τον υπερασπιστεί.»

Αυτές οι μέθοδοι που επισημαίνονται εδώ είναι τόσο πρόστυχες όσο και αληθινές. Πολλοί κοινοβουλευτικοί πολιτικοί έχουν καταξιωθεί μέσω πολιτικών μηχανορραφιών, απέκτησαν αξιώματα και τιμές με κάποια βρώμικη υπόθεση. Να σας δώσω μερικά παραδείγματα:

Ο **Ρεϋμόν Πουανκαρέ** (Raymond Poincaré), επανειλημμένα πρωθυπουργός και πρόεδρος της Γαλλίας πριν και κατά τη διάρκεια του Παγκόσμιου Πολέμου. Ο κύριος αυτός, που ήταν αρχικά δικηγόρος, στη δίκη για τη Διώρυγα του Σουέζ, εκπροσώπησε την εταιρεία «Prosper Negrelli», η οποία ήταν ο πραγματικός εμπνευστής του έργου και χρηματοδότησε το έργο. Ο τίμιος «δικηγόρος» όμως, δέχτηκε να δωροδοκηθεί από την εταιρεία του απατεώνα Φερντινάν Λεσσέψ (Ferdinand Lesseps), πρόδωσε τα συμφέροντα των πραγματικών κατασκευαστών και έγινε ο δικηγόρος του αντιπάλου. Σε αυτή τη βρώμικη υπόθεση, (ο Λεσσέψ πρόδωσε την ίδια τη Γαλλία και έριξε το κανάλι του Σουέζ στα χέρια της Αγγλίας) εκτός από τον Πουανκάρε, εμπλέκονταν όλοι οι κορυφαίοι της γαλλικής πολιτικής, ο υπουργός εξωτερικών Γκαστόν Ντουμέργυ (Gaston Doumergue), ο πρωθυπουργός Ρενέ Βιβιάνι (René Viviani), ο Σαρλ Ζοννάρ (Charles Jonnart)²³, γερουσιαστής και αργότερα ύπατος αρμοστής της Γαλλίας στην Αθήνα, και πολλοί άλλοι. Ο Πουανκαρέ, σαν ανταμοιβή για τις υπηρεσίες του, από τη δημοκρατία των Ρότσιλντ έγινε γερουσιαστής, μετά έγινε υπουργός οικονομικών, ακόμη και Πρόεδρος της Γαλλίας και Πρόεδρος του Παγκόσμιου Πολέμου.

Μια από τις πιο εξέχουσες προσωπικότητες της Γαλλίας ήταν αναμφίβολα ο **Αριστίντ Μπριάν** (Aristide Briand). Ο σοσιαλιστής, δηλαδή ο ηγέτης των προλετάριων Μπριάν, το 1905 ήταν επικεφαλής του περιοδικού «Το Φανάρι» (Dié Laterne), μετά βουλευτής της Σεντ-Ετιέν (Saint-Étienne), μετά έγινε πρωθυπουργός εν μία νυκτί. Αυτός ο άνδρας, στις 9 Νοεμβρίου 1891 στη γενέτειρά του, το Σαιν-Ναζαίρ (Saint-Nazaire) καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός μήνα για σοδομισμό, και μετά απ' αυτό εκδιώχθηκε από τον δικηγορικό σύλλογο. Αυτός ο ανυπόληπτος κύριος, έφτασε στη καρέκλα του πρωθυπουργού, μέσω του δρόμου του «αρχηγού των εργατών». Ο Μπριάν είχε αναλάβει αυτή τη θέση εννέα φορές. Ο κατάλληλος άνθρωπος για το Εβραϊκό Χρηματιστήριο και τη Γαλλική Κοινωνία των Εθνών.

Για πολλά χρόνια, ο **Φιλίπ Μπερτελό** (Philippe Berthelot) ήταν στο τιμόνι της γαλλικής εξωτερικής πολιτικής σαν υφυπουργός. Όλα τα διπλωματικά έγγραφα πέρασαν από τα χέρια του τις μοιραίες μέρες του Ιουλίου 1914. Αυτός ο άνδρας, (που ταυτόχρονα ήταν ο Μέγας Μάγιστ-

23. Τ' όνομά του συνδέθηκε κυρίως με μια τραγική περίοδο της νεότερης ελληνικής ιστορίας, που υποκίνησε και δυναμίτισε ο ίδιος, με τους διπλωμάτες της γαλλικής πρεσβείας στην Αθήνα. Μετά περιβόητη μάχη της Καλλίπολης (1915) Ζοννάρ προβάλλοντας αήθη ψεύδη σε βάρος της Ελλάδας υπέδειξε την αναγκαιότητα της εκκαθάρισης των σχέσεων της Αντάντ με την Ελλάδα επικαλούμενος αφενός την ουδετερότητά της, αλλά και τον εσωτερικό διχασμό σε βενιζελικούς και αντιβενιζελικούς που ο ίδιος και οι Γάλλοι διπλωμάτες της Αθήνας είχαν στο μεταξύ υποκινήσει. Τα αποτελέσματα είναι γνωστά. (Σ.τ.Μ.)

ρος της γαλλικής Μεγάλης Ανατολής) εκτέθηκε ξαφνικά το 1922 μέσα από ένα σκάνδαλο – γνωστό σαν το σκάνδαλο της Τράπεζας της Κίνας – όπου αποκαλύφθηκε και αποδείχθηκε ότι αυτός ο τίμιος τύπος και τα δύο αδέρφια του κερδοσκοπούσαν με ξένο χρήμα και μάλιστα είχαν πλαστογραφήσει επίσημα έγγραφα [περισσότερες πληροφορίες στη 10η έκδοση του δρ. Φρίντριχ Βίχτλ (Friedrich Wichtl): «Παγκόσμια Μασονία» (Weltfreimaurerei), σελ. 93]. Έπρεπε να εξαφανιστεί για λίγο. Παρ' όλα αυτά, και πιο σωστά ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, η εφημερίδα «Berliner Tageblatt» έγραψε ότι δεν θα χρειαζόταν να περιμένει πολύ, θα τον έφερναν πίσω (3 Ιανουαρίου 1922).

Ο υπουργός πολιτισμού της Ιταλίας Νούντσιο Νάτσι (Nunzio Nazi) ανατράπηκε, επειδή αποδείχθηκε ότι είχε κάνει λανθασμένες λογιστικές εγγραφές, ο πρωθυπουργός Τζουζέπε Τζαναρντέλι (Giuseppe Zanardelli), κατηγορήθηκε ανοιχτά για υπεξαίρεση κρατικών πόρων, αλλά αυτά τα σκάνδαλα κατεστάλησαν.

Τέλος, ας θυμηθούμε πώς ολόκληρος ο εβραϊκός τύπος στη Γερμανία πήρε μια προστατευτική στάση απέναντι σε έναν τύπο όπως ο **Ματίας Ερτσμπέργκερ** (Matthias Erzberger), όταν αποδείχθηκε με μεγάλη ακρίβεια στο δικαστήριο, ότι είχε αναμείξει τις επιχειρήσεις και την πολιτική σε πολλές περιπτώσεις. Για να μην αναφέρω τους ξεκάθαρους πλαστογράφους, τους διακινητές και τους κατάδικους. Τέτοιους ανθρώπους χρειάζεται η σημερινή πλουτοκρατία για να την βοηθούν. Δεν είναι πλέον ανεξάρτητες προσωπικότητες, αλλά με το εγωιστικό τους ένστικτο για επιβίωση, είναι δεμένοι στο χρήμα και στον Τύπο, που υποστηρίζεται από αυτό το χρήμα. Έχουν γίνει οι βηματοδότες της εβραϊκής κυριαρχίας του χρήματος και θα έρθει η ώρα που όλα τα έθνη θα καταριούνται τους κοινοβουλευτικούς υπουργούς τους.

Το σχέδιο όμως, γι' αυτή τη **συστηματική** διαφθορά των εθνών και την εξύψωση των αχρείων, γράφτηκε στα πρωτόκολλα σαν εκροή του ίδιου πνεύματος από το οποίο προέρχεται το καταχθόνιο Ταλμούδ...

Άρα λοιπόν, ο πρόεδρος ενός δημοκρατικού κράτους θα εξαρτάται απόλυτα από το χρηματιστήριο χάρη στην εβραϊκή οικονομική δύναμη. Γι' αυτόν, η κατάσταση είναι η εξής:

«Ο Πρόεδρος θα ερμηνεύει πάντα τους υπάρχοντες νόμους, που επιτρέπουν διαφορετικές ερμηνείες, σύμφωνα με το πνεύμα μας· θα τους παρακάμπτει, όταν θα τον προειδοποιούμε για την ανάγκη τέτοιων μέτρων. Επιπλέον, θα έχει το δικαίωμα να προτείνει νέους, βραχυπρόθεσμους νόμους, ακόμη και να τροποποιεί το Σύνταγμα. Για να το δικαιολογήσει αυτό, αρκεί να πει ότι αυτά τα μέτρα είναι απαραίτητα για το ύψιστο καλό του κράτους.»

Διαβάζοντας αυτά τα λόγια, κάθε Γερμανός θα σκεφτεί ένα δικαστήριο που αυτοαποκαλείται «Κρατικό Δικαστήριο για την Προστασία της Δημοκρατίας», αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο από ένα δικαστήριο για την προστασία των προνομίων του Ιουδαϊσμού στη Γερμανία. Όλοι οι υπουργοί της Δημοκρατίας του Νοεμβρίου ανακηρύχθηκαν άγιοι, γεγονός που τους έκανε να εξαρτώνται περισσότερο από τον μεγάλο εβραϊκό Τύπο που κυριαρχούσε στην κοινή γνώμη.

Οι αντισημιτικές δηλώσεις συνεπάγονταν βαριά πρόστιμα, ακόμη και ποινές φυλάκισης πολλών μηνών.

Ένα αντίστοιχο της Γερμανίας παρέχει το κράτος των Τσέχων, που ήδη επισημάναμε. Και αυτό «προστατεύεται» από έναν νόμο για την προστασία της δημοκρατίας, ο οποίος φαινομενικά δημιουργήθηκε μόνο για την προστασία των Τσέχων από τους Γερμανούς και τους Ούγγρους, αλλά στην πραγματικότητα αποτελεί προληπτικό μέτρο του εβραϊκού παγκόσμιου χρηματιστηρίου, για να μην προκύψει ποτέ κάποια γνώση για τις συνέπειες στη Γερμανία από το θάνατο του Ράθναου. Ο νόμος για την προστασία της δημοκρατίας της Τσεχοσλοβακίας καταγράφει τον αντισημιτισμό σαν μια πράξη που είναι εχθρική προς το κράτος και γι' αυτό πρέπει να κατασταλεί. Κανένας άλλος εκτός από τον εκδότη της αντιγερμανικής εφημερίδας «Prager Tageblatt» δρ. Ρούντολφ Φουκς (Rudolf Fuchs), δεν ανακοίνωσε θριαμβευτικά τους πραγματικούς στόχους του «τσέχικου» νόμου για την προστασία, στην εξ ολοκλήρου εβραϊκή εφημερίδα «Berliner Tageblatt». Λέει, μεταξύ άλλων: «Όπως ο Ροβινσώνας στο νησί, οι Τσέχοι ακολουθούν φιλοεβραϊκές πολιτικές εν μέσω ενός ωκεανού αντισημιτισμού... Ο Εβραίος δεν πρέπει να καίγεται, αλλά να χρησιμοποιείται στην υπηρεσία του κράτους... Η τσεχική νομοθεσία προχωρά ακόμη πιο πέρα. Το σχέδιο νόμου για την προστασία της δημοκρατίας χαρακτηρίζει τον αντισημιτισμό σαν μια πράξη εχθρική προς το κράτος, και η άσκησή του με λόγια, γραπτά ή πράξεις τιμωρείται σαν σοβαρό (!) αδίκημα. **Ο στόχος του μέτρου είναι η καταστολή (!) του Τύπου που φέρει το έμβλημα του αγκυλωτού σταυρού**» [βλέπε εφημερίδα «Λαϊκός Παρατηρητής» (Völkischer Beobachter), No 39, 1923].

Οι Εβραίοι στην Τσεχοσλοβακία επέβαλαν την απαγόρευση του αγκυλωτού σταυρού ήδη από το 1932. Το γερμανικό DNSAP (Γερμανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα – Deutsche Nationalsozialistische Arbeiterpartei) της Σουδητίας έπρεπε στη συνέχεια να αλλάξει το σύμβολο του κόμματός του με τον αγκυλωτό σταυρό. Αυτό ήταν το ξεκίνημα της μεγάλης δίκης για την γερμανική εθνική αθλητική ένωση (Volkssportverbandes) του 1932. Μέχρι που μετά την άνοδο του Αδόλφου Χίτλερ στην εξουσία, η τσεχική κυβέρνηση, που είχε υποκινηθεί από Εβραίους, – γι' αυτό μιλούσαν δύο Εβραίοι υπουργοί [δρ. Άλφρεντ Μάισνερ (Alfred Meissner) και ο δρ. Λούντβικ Τσεχ (Ludvík Čech)] – αναζωπύρωσε τον αγώνα κατά των εθνικοσοσιαλιστών με πολύ φανατικό τρόπο και χιλιάδες εθνικιστές ρίχτηκαν στη φυλακή. Ο σκοπός ήταν να επιτευχθεί η απαγόρευση του Σουδητικού γερμανικού DNSAP, πράγμα που επιτεύχθηκε στις αρχές Οκτωβρίου του 1933, προς χαρά των Εβραίων. Αντίθετα, η εβραϊκή μετανάστευση ήταν ευπρόσδεκτη στην Τσεχοσλοβακία. Ένας από τους πιο μισητούς αυτού του είδους, ο καθηγητής Θίοντορ Λέσινγκ (Theodor Lessing) από το Ανόβερο, συνάντησε τη μοίρα του με μια σφαίρα περίστροφου στο κέντρο θηριωδίας του στο Μάριενμπαντ (Τσεχοσλοβακία) τον Σεπτέμβριο.

Αυτά τα δύο παραδείγματα – η Γερμανία του Νοέμβρη και η πρώτην Τσεχοσλοβακία – αρκούν. Αν κατανοήσουμε τη φύση αυτών των «προστατευτικών νόμων», οι ακόλουθες ευσεβείς επιθυμίες του επόμενου πρωτοκόλλου, δεν θα μας εκπλήξουν:

«Με αυτόν τον τρόπο σταδιακά, βήμα προς βήμα, θα μπορέσουμε να καταστρέψουμε όλα όσα έπρεπε να συμπεριλάβουμε, στην αρχή της αόρατης κυριαρχίας μας, στα συντάγματα των εθνικών κρατών. Τα τελευταία ίχνη κάθε συνταγματικού δικαιώματος θα εξαφανιστούν απαρατήρητα, μέχρι να έρθει τελικά η ώρα, που θα αρπάξουμε ανοιχτά κάθε κυβερνητική εξουσία στο όνομα της απολυταρχίας μας.»

Αυτό σημαίνει: Όταν η Ευρώπη θα έχει υπονομευθεί σε τόσο βαθμό, που δεν θα υπάρχουν πλέον προσωπικότητες ικανές να αγωνιστούν για την πραγματική εθνική συνείδηση και την ελευθερία, τότε θα δοθεί το τελειωτικό χτύπημα με τη βοήθεια του αφηνιασμένου όχλου και θα εγκαθιδρυθεί η εβραϊκή δικτατορία.

Το 1938 και το 1939 ο Αδόλφος Χίτλερ έβαλε τέλος στα σχέδια του Ιουδαϊκού Μασονισμού.

Ενδέκατη Συνεδρία

Είναι πολύ ενδιαφέρον, από την άποψη της ψυχολογίας του λαού, το πώς τα σχέδια που διατυπώθηκαν σ' αυτή τη συνεδρία συμπίπτουν ακριβώς με τα μέτρα μιας εβραϊκής σοβιετικής κυβέρνησης. Λέει:

«Αφού περιγράψαμε συνοπτικά τον τρόπο με τον οποίο ενεργούμε, ας εξετάσουμε μερικές λεπτομέρειες που θα μας βοηθήσουν να επιτύχουμε την πλήρη νίκη. Με αυτές τις λεπτομέρειες εννοώ την ελευθερία του Τύπου, το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι, την ελευθερία της συνείδησης, την καθολική ισότιμη ψηφοφορία και πολλά άλλα πράγματα που πρέπει να εξαφανιστούν από το πνευματικό οπλοστάσιο της ανθρωπότητας αμέσως μετά το πραξικόπημα ή τουλάχιστον να επανασχεδιαστούν ριζικά. Το πραξικόπημα είναι η μόνη ευκαιρία που έχουμε για να εισαγάγουμε με ένα χτύπημα το σύνταγμα που θέλουμε... Το νέο σύνταγμα πρέπει να τους φαίνεται (στα έθνη – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) σαν μια σιδερένια αναγκαιότητα, στην οποία κάθε αντίσταση θα ήταν μάταιη. Από την αρχή πρέπει να εγκαταλείψουν την ελπίδα ότι θα ληφθούν υπόψη οι επιθυμίες και οι απόψεις τους και να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι η θέση μας είναι ισχυρή και ακλόνητη. Θα πρέπει να καταλάβουν ότι είμαστε αποφασισμένοι να χρησιμοποιήσουμε αδίστακτα τον πλούτο της δύναμης που έχουμε στη διάθεσή μας και να καταπνίξουμε με τη μεγαλύτερη αυστηρότητα την παραμικρή αντίσταση. Όταν οι μη-Εβραίοι καταλάβουν τελικά ότι έχουμε καταλάβει όλη την εξουσία και αρνούμαστε κατηγορηματικά να τη μοιραστούμε μαζί τους, θα κλείσουν τα μάτια τους τρομοκρατημένοι και θα περιμένουν άπραγοι για τα πράγματα που πρόκειται να έρθουν.»

Παραδέχομαι πρόθυμα ότι τα τελευταία λόγια ακούγονται σαν σκέτη τρέλα, και σημειώνω ότι δεν έχουν ακόμη πραγματοποιηθεί πλήρως σήμερα. Η θέληση όμως, για την επιβολή τους, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί εν όψει των γεγονότων της παγκόσμιας πολιτικής. Κάτω από το πρόσχημα του αγώνα για αυτοδιάθεση, για ελευθερία, για θρησκευτική ανεκτικότητα, κ.λπ., ο Καρλ Ραντέκ – Ζόμπελσον (Karl Radek – Sobelsohn) και οι συνεργάτες του εμφανίστηκαν ενωμένοι στη Ρωσία, η οποία ήταν ήδη ώριμη για αυτές τις ιδέες. Αλλά μόλις οι Μπολσεβίκοι ανέλαβαν το τιμόνι, η ελευθερία του Τύπου εξαφανίστηκε. Όλες οι μη μπολσεβίκικες εφημερίδες και τα περιοδικά απαγορεύτηκαν, και στα χέρια της επιτροπής Τύπου 41 δικτατόρων (40 Εβραίοι και 1 Ρώσος), με επικεφαλής τον Γιούρι Μιχαήλοβιτς Στέκλοφ (Юрий Михайлович Стеклов) [πραγματικό όνομα: Όβσεϊ Μωυσέγιεβιτς Νακχάμκις (Обиий Моисеевич Нахамкис)], βρίσκονταν η συστηματική

πνευματική μόλυνση του ρωσικού λαού. Όλα τα κόμματα έκλεισαν, οι ηγέτες τους κυνηγήθηκαν, βασανίστηκαν μέχρι θανάτου [αν και πρέπει να παραδεχτούμε ότι υπήρχαν και αρκετοί Εβραίοι, όπως ο Γιούλι Οσίποβιτς Μάρτοφ – Τσέντερμπλουμ (Юлий Осипович Мартон – Цедербаум), ο Φιόντορ Ιλίτς Νταν – Γκούρβιτς (Фёдор Ильич Дан – Гурвич), ο Αμπράμ Ραφαήλοβιτς Γκοτς (Абрам Рафаилович Готц)], απομακρύνθηκαν από τις επαναστατικές επιτροπές επειδή φοβόντουσαν τις τελικές συνέπειες. Η προηγουμένως απαιτούμενη καθολική ψηφοφορία έδωσε τη θέση της στην «ψηφοφορία» κάτω από την απειλή της ξιφολόγχης και η απαίτηση για θρησκευτική ανεκτικότητα μετατράπηκε σε μια σκληρή δίωξη των χριστιανών ιερέων, οι οποίοι σταυρώθηκαν στις πόρτες των εκκλησιών ή βασανίστηκαν με άλλο τρόπο μέχρι θανάτου από τον απάνθρωπο όχλο με την υποκίνηση των Εβραίων. Και ακολούθησε η λεηλασία όλων των ρωσικών εκκλησιών και των μοναστηριών, η βεβήλωση των καθαγιασμένων χώρων που ήταν αγαπητοί στον λαό. Ο χρυσός, οι κλεμμένοι πολύτιμοι λίθοι, τα δυσκοπτότητα των βωμών και οι σταυροί ανταλλάχθηκαν από Εβραίους στην Κωνσταντινούπολη, το Άμστερνταμ και τη Νέα Υόρκη.

Μέσα από κάθε είδους αδικίες με όλα τα συμφέροντα αλυσοδεμένα στο νέο σύνταγμα, η Κόκκινη Φρουρά αποδείχθηκε ένα υπάκουο όργανο της τρομοκρατίας. Εκατοντάδες χιλιάδες από τους καλύτερους Ρώσους, που ήθελαν να σώσουν την πατρίδα τους, σκοτώθηκαν από τις σφαίρες αυτών των εκτελεστών, κάτι που την ίδια στιγμή εμπόδισε να γεννηθεί ξανά για τον ρωσικό λαό μια εθνική νοημοσύνη.

Το γεγονός ότι η εβραϊκή παγκόσμια επανάσταση δεν εξαπλώθηκε σε όλο τον κόσμο με την επιθυμητή ταχύτητα ήταν λάθος υπολογισμός από την πλευρά του Ιουδαϊσμού. Το αν είναι δυνατή μια ανατροπή στη Ρωσία μένει να φανεί στο μέλλον.

Αλλά ξεκάθαρα, η εσωτερική εθνοκάθαρση δεν είναι η εθνική εξέγερση, αλλά η «αντικαπιταλιστική» παγκόσμια επανάσταση, αυτή η παγκόσμια επανάσταση του Εβραίου Τρότσκι, που παρουσιάζεται σαν σωτηρία. Δεν είναι περίεργο, αφού η «Frankfurter Zeitung» είπε θριαμβευτικά για την περίφημη εξέγερση του Νοεμβρίου: «Η εθνική ιδέα συνειδητά (!) δεν συμμετείχε σε αυτό το κίνημα» (15 Νοεμβρίου 1918). Θέλετε πραγματικά περισσότερα;

Μετά τις τελευταίες σκέψεις για παγκόσμια κυριαρχία, τώρα τίθεται το ερώτημα, που όλοι οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικανοί έχουν κάθε λόγο επιτέλους να προσέξουν. Ο Σοφός της Σιών λέει:

«Επινοήσαμε ένα αναληθές πολιτικό δόγμα και το ενσταλάξαμε ακούραστα στους μη-Εβραίους χωρίς να τους δώσουμε χρόνο να προβληματιστούν. Αυτό συνέβη επειδή ο μόνος τρόπος για να φτάσουμε στον στόχο μας είναι να κάνουμε παρακάμψεις, αφού η ευθεία πορεία περνάει μέσα από τη δύναμη των διασκορπισμένων φυλών μας. Για το σκοπό αυτό ιδρύσαμε τις μυστικές εβραϊκές μασονικές στοές. Αυτές τις στοές κανένας δεν

τις ξέρει, ούτε και τους στόχους τους, και πολύ λιγότερο οι μη-Εβραίοι, που έχουμε πείσει να συμμετάσχουν στις ανοιχτές μασονικές στοές για να ρίξουμε στάχτη στα μάτια των ομοεθνών τους.»

Η είσοδος σε όλες τις μασονικές ενώσεις πολιτικής σημασίας είναι ανοιχτή στους Εβραίους. Σαν κλώνος μέσα σε κάθε εθνικό προσανατολισμό, σαν χρηματοδότης για τη διαφήμιση κάθε μασονικής δραστηριότητας, σαν γεννημένος συνωμότης, εδώ και πολύ καιρό έχει καθοριστική επιρροή σε όλες τις μασονικές οργανώσεις (βλέπε τα σχετικά κεφάλαια στο βιβλίο του Φρίντριχ Βίχτλ που ανέφερα στη σελ. 55). Παρ' όλα αυτά, θεώρησε σωστό να ιδρύσει, εκτός από την πιο θρησκευτική «Ισραηλινή Συμμαχία» (Alliance Israélite), μια σειρά άλλων καθαρά εβραϊκών Μασονικών ταγμάτων. Σήμερα, για παράδειγμα, υπάρχουν οι οι «Γιοί του Αβραάμ» (Söhne Abrahams) και το «Τάγμα των Μακκαβαίων» (Orden der Makkabäer). Το πιο σημαντικό από όλα, όμως, είναι το πολυσυζητημένο Τάγμα «B'nai B'rith» (בני ברית), με έδρα το Σικάγο, το οποίο αριθμούσε πάνω από 80 στοές μόνο στη Γερμανία, στο οποίο ενώνονται οι κορυφαίοι Εβραίοι δημοσιογράφοι, τραπεζίτες και πολιτικοί. Σ' αυτό συμπεριλαμβάνονται τόσο οι «θρησκευτικά» Εβραίοι όσο και οι «φυλετικά» Εβραίοι (Σιωνιστές), για την παγκόσμια προπαγάνδα των οποίων το Τάγμα των «B'nai B'rith» υποστήριξε δημοσίως το παν-εβραϊκό παγκόσμιο δάνειο (το «Keren Hajessod»²⁴, δηλαδή, βασικό ταμείο Παλαιστίνης).

Στην ηγεσία αυτού του τάγματος – που σήμερα λειτουργεί υπό την προεδρία του Εβραίου Άντολφ Κράους (Adolf Krauß) – βρίσκουμε όλους τους πολιτικούς που αναφέρθηκαν προηγουμένως: Χένρυ Μόργκενταου, Λούις Μπράντεις, Φέλιξ Βάρμπουργκ, Άμπρααμ Έλκους, Τζέικομπ Σιφ, Λούις Μάρσαλ (επίσης πρόεδρος της Κέχιλαχ (Kehillah)²⁵ της Νέας Υόρκης, μια άλλη μεγάλη εβραϊκή οργάνωση). Είναι λοιπόν κατανοητό όταν η εφημερίδα «Εβραϊκά Χρονικά» (Jewish Chronicle), No 2703, (σύμφωνα με την εφημερίδα το «Εβραϊκό Βήμα» (La Tribune Juive), της 25ης Φεβρουαρίου 1921, δηλώνει «ότι μεταξύ όλων των εβραϊκών οργανώσεων βοήθειας το Τάγμα “B'nai B'rith” καταλαμβάνει “μία από τις πρώτες θέσεις”». «Είναι η πιο σημαντική εβραϊκή οργάνωση στις Ηνωμένες Πολιτείες σήμερα...» Ο δρ. Τζέικομπ Έπσταϊν (Jacob Epstein), (πρόεδρος της Περιφέρειας του Λονδίνου) δήλωσε ότι το τάγμα ήταν πάντα έτοιμο να υποστηρίξει «κάθε χρήσιμο εβραϊκό σκοπό».

Οι «αδερφοί» του “B'nai B'rith” τονίζουν δημόσια ότι επιδιώκουν μόνο ανθρωπιστικούς σκοπούς. Με αυτό φυσικά εννοούν τον Ιουδαϊσμό ως τέτοιο, και, δεδομένης της σημερινής πολιτικής ισχύος του χρηματοοικονομικού Ιουδαϊσμού, δεν κρύβουν πλέον την παν-εβραϊκή εθνικιστική στάση τους. Έτσι, το 20ο ετήσιο συνέδριο της Αγγλικής Περι-

24. Το «Keren Hajessod» (Εκκληση Ενωμένου Ισραήλ) είναι επίσημος οργανισμός συγκέντρωσης κεφαλαίων για το Ισραήλ με παραρτήματα σε 45 χώρες. Ιδρύθηκε στο Παγκόσμιο Σιωνιστικό Συνέδριο στο Λονδίνο στις 7–24 Ιουλίου 1920 για να παράσχει στο Σιωνιστικό κίνημα τους πόρους που απαιτούνται για την ίδρυση μιας εβραϊκής πατρίδας στην Παλαιστίνη.

25. Kehillah: (εβραϊκά: הִלְהָה), [συνάθροιση (εκκλησίασμα)] εβραϊκή κοινότητα μιας πόλης που οργανώνεται για τη διαχείριση φιλανθρωπικών οργανώσεων και κοινοτικής εργασίας.

φέρειας στο Μάντσεστερ στις 2 Ιουνίου 1921 αποφάσισε να «ταυτιστεί» «με το παγκόσμιο σιωνιστικό κίνημα» (εφημερίδα «Εβραϊκή Επιθεώρηση», No. 45, 1921). Φυσικά οι «Γερμανοί» αδερφοί δεν διαμαρτυρήθηκαν γι' αυτό, παρόλο που ο Σιωνισμός είχε ενωθεί με τους Αγγλοσάξονες, που είναι πλέον εχθρικοί απέναντί μας. Και επιπλέον! Η Μεγάλη Στοά της Γερμανίας είχε ήδη αποφασίσει να υποστηρίξει μια «μεγάλη γενική εβραϊκή οργάνωση βοήθειας» για την Παλαιστίνη (εφημερίδα «Εβραϊκή Επιθεώρηση», No. 41, 1921). Άρα λοιπόν, η αγγλική απόφαση ήταν μια πιο ανοιχτή δήλωση των παν-εβραϊκών στόχων.

Βάσει αυτών των γεγονότων, είναι ένα κομμάτι της πραγματικής εβραϊκής αλαζονείας, όταν οι πρόεδροι της γερμανικής περιφέρειας, ο δρ. Άμπραχαμ Κοζνίτσκι (Avraham Koznitzky) και ο ιατρικός σύμβουλος δρ. Γιάκομπ Γκόλντσμιτ (Jacob Goldschmidt) σε επιστολή τους προς τον Ερνστ κόμη του Ρέβεντλοβ (Ernst Graf zu Reventlow), δήλωσαν ότι «σύμφωνα με το καταστατικό του, το τάγμα δεν επιτρέπεται να ασχολείται με πολιτικές ή θρησκευτικές επιδιώξεις, και ποτέ (!) δεν το παραβίασε». Επιπλέον, με γνήσιο εβραϊκό θράσος λέει: «Είναι αλήθεια ότι το τάγμα δεν έχει καμία σχέση με την «Παγκόσμια Ισραηλινή Συμμαχία» (Alliance Israélite Universelle) ούτε με τον Σιωνισμό. Λίγους μήνες νωρίτερα, όμως, οι «Γερμανοί» και «Αγγλοί» αδελφοί είχαν χαιρετίσει επίσημα το έργο για την Παλαιστίνη, εν μέρει ταυτίζοντάς το με τον πανεβραϊκό πολιτικό Σιωνισμό! Επιπλέον, η έκθεση της «Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας» του 1907 έλεγε στη σελίδα 218: «Συνάψαμε επίσημες σχέσεις με τη Μεγάλη Στοά του Ανεξάρτητου Τάγματος B'nai B'rith [Unabhängiger Orden B'nai B'rith (U.O.B.B.)], για πρώτη φορά με την ευκαιρία της 25ης επετείου της Μεγάλης Στοάς· η σχέση σύντομα έγινε φιλική...²⁶»

Σε αυτό το πλαίσιο, ας σταθούμε σε μια παραδοχή του εκλιπόντα προέδρου της γερμανικής μεγάλης στοάς, δρ. Λούις Μαρέτσκι (Louis Maretzky). Λέει στη σελίδα 335 των ομιλιών και των πραγματειών του για το Τάγμα: «*Η συμμαχία μας καλύπτει τη γη*» και στο έργο του «Ιστορία του Τάγματος 1882 – 1907» (Geschichte des Ordens 1882 – 1907) λέει στη σελίδα 85: «*Αν και η τάση του τάγματος είναι να ενώνει τους Ισραηλίτες και να απορρίπτει εντελώς κάθε ιδέα διαχωρισμού, το ασφαλές θεμέλιο της δύναμης (!), της επιρροής (!), της στάσης και της επιτυχημένης αποτελεσματικότητας βρίσκεται μόνο στην κλειστή ενότητα.*»

Κάθε αμερόληπτος θα παραδεχτεί ότι αυτά τα λόγια ανταποκρίνονται απόλυτα στο περιεχόμενο των πρωτοκόλλων. Και το γεγονός ότι οι ευσεβείς αδελφοί, προσπαθούν να μας ρίξουν «στάχτη στα μάτια» σε εμάς τα «βόδια τους μη-Εβραίους», μόλις το είδαμε. Πιο λεπτομερή στοιχεία θα γέμιζαν τόμους...²⁷

26. Για περισσότερες πληροφορίες βλέπε την «Γερμανική καθημερινή εφημερίδα» (Deutschen Tageblatt) No. 74 της 28ης Μαρτίου 1922.

27. Βλέπε το βιβλίο μου: «Ο Σιωνισμός εχθρός του κράτους» (Der staatsfeindliche Zionismus).

Η φύση του Ιουδαϊσμού δεν είναι μια κλειστή, πυραμοειδής εθνική ολότητα, αλλά μια οριζόντια διαστρωμάτωση. Η διασπορά ήταν ήδη το στοιχείο της ζωής για τους Εβραίους όταν οι προηγούμενοι αρχαίοι Ισραηλίτες, οι Χαναανίτες και οι Αμορίτες, οι πυλώνες του κράτους είχαν διαβρωθεί. Αυτό συνέβαινε πολύ πριν από τη «διασπορά», και οι Εβραίοι αντιπροσώπευαν πάντα, όπως έγραψε ο Ιμμάνουελ Καντ (Immanuel Kant), «ένα έθνος εμπόρων και απατεώνων». Αυτός ο παρασιτισμός ήταν η φύση του Εβραίου, η αιτία της απόλυτης στειρότητάς του, αλλά και η αιτία της δύναμής του. Η διαπίστωση αυτή καταλήγει σε μια σημαντική ανακάλυψη με τα ακόλουθα λόγια των Πρωτοκόλλων:

«Ο Θεός έδωσε σε εμάς, τον εκλεκτό λαό του, τη χάρη να σκορπίσουμε σε όλο τον κόσμο. Σε αυτή τη φαινομενική αδυναμία της φυλής μας βρίσκεται ολόκληρη η δύναμή μας, που μας έχει ήδη οδηγήσει στο κατώφλι της παγκόσμιας κυριαρχίας. Ο θεμέλιος λίθος έχει ήδη μπει, το μόνο που μένει είναι να ολοκληρωθεί η δημιουργία.»

Για μια πιο λεπτομερή ματιά στο ζήτημα, δείτε το έργο μου «Το Ίχνος του Εβραίου στο Πέρασμα των Αιώνων» (Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten).

Η ευσεβής εβδομαδιαία εφημερίδα «Ο Ισραηλίτης» (Der Israelit) στην στη Φρανκφούρτη έγραψε στις 6 Φεβρουαρίου 1919: «Δεν είμαστε οποιοσδήποτε λαός... είμαστε ο λαός του θεϊκού νόμου».

Δωδέκατη Συνεδρία

Στα μέσα Απριλίου 1923, πραγματοποιήθηκε ένα μεγάλο συμπόσιο στο Λονδίνο υπέρ του παν-εβραϊκού παγκόσμιου δανείου. Εκτός από τους Ρότσιλντ, τον Ρόμπερτ Γουέιλι-Κοέν (Robert Waley Cohen) κ.λπ., ήταν φυσικά παρόντες και εκπρόσωποι του Εργατικού Κόμματος, του λεγόμενου αγγλικού εργατικού κόμματος, σύμφωνα με τον Τζοσάια Γουέγκουντ (Josiah Wedgwood). Το συμπόσιο πραγματοποιήθηκε υπό την προεδρία του συχνά αναφερόμενου Άλφρεντ Μοντ (Alfred Mond), ο οποίος έδωσε μια μεγάλη ομιλία για την περίπτωση. Με αλαζονικό τρόπο και με πλήρη επίγνωση σε ποιανού τα χέρια βρίσκεται σήμερα ο παγκόσμιος Τύπος, αυτός ο «Άγγλος» υπουργός, αφού περιέγραψε τις «οικοδομικές εργασίες» στην Παλαιστίνη, είπε: «Ο λαός που για δύο χιλιάδες χρόνια αφήφησε τις διώξεις, τα βασανιστήρια και τον θάνατο..., δεν μπορεί να τρομοκρατηθεί από μερικά άρθρα σε εφημερίδες ή από ιδιοκτήτες εφημερίδων.» «Δεν μπορώ να καταλάβω πώς κάποιος μπορεί να είναι τόσο ανόητος ώστε να φανταστεί ότι θα είναι ποτέ δυνατό για μια βρετανική κυβέρνηση να εγκαταλείψει την Παλαιστίνη και να την παραδώσει στους Τούρκους ή τους Άραβες» («Εβραϊκό Κέντρο Τύπου» στη Ζυρίχη, Νο 239, 20 Απριλίου 1923).

Μετά από αυτή την ομιλία του κορυφαίου Σιωνιστή, οι παρακάτω φράσεις από τα Πρωτόκολλα δεν θα μας εκπλήσσουν πλέον. Διαβάστε τα προσεκτικά:

«Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν γνωρίζουν καν ποιον εξυπηρετεί πραγματικά ο Τύπος. Θα του βάλουμε χαλινάρι και θα κρατάμε σφιχτά τα γκέμια. Το ίδιο θα κάνουμε και με τα άλλα έντυπα· διότι σε τι θα μας βοηθήσει αν σταματήσουμε τις επιθέσεις του Τύπου, αλλά να μας προσβάλλουν με ψέματα σε φυλλάδια; Θα μετατρέψουμε την ενημέρωση της κοινής γνώμης, η οποία κοστίζει ήδη πολλά χρήματα, σε πηγή εσόδων για το κράτος μέσω της λογοκρισίας. Θα εισάγουμε φόρο στις εφημερίδες και θα εισπράττουμε εγγυητικά ποσά για την ίδρυση εφημερίδων και τυπογραφείων που θα πρέπει να προστατεύουν την κυβέρνησή μας από κάθε επίθεση του Τύπου. Αν παρ' όλα αυτά συνεχίσουν να γίνονται, θα επιβάλουμε ανελέητα πρόστιμα. Σαν δικαιολογία για την καταστολή μιας εφημερίδας ή ενός περιοδικού, θα ισχυριζόμαστε πάντα ότι έχει υποκινήσει την κοινή γνώμη χωρίς λόγο. Παρεμπιπτόντως, σας ζητώ να προσέξετε ότι επιθέσεις εναντίον μας θα έρθουν και από εφημερίδες που ιδρύσαμε εμείς οι ίδιοι. Οι επιθέσεις αυτές, όμως, θα περιορίζονται πάντα σε εκείνα τα σημεία που εμείς οι ίδιοι έχουμε επισημάνει για τροποποίηση.

Καμιά είδηση δεν θα φτάνει στο κοινό χωρίς την επικύρωσή μας. Αυτόν τον στόχο ήδη εν μέρει τον πετυχαίνουμε τώρα, συγκε-

ντρώνοντας τις ειδήσεις από όλο τον κόσμο σε μερικά ειδησεογραφικά γραφεία, εκεί τις επεξεργαζόμαστε και μετά τις στέλνουμε σε μεμονωμένους συντάκτες, αρχές κ.λπ. Αυτά τα ειδησεογραφικά γραφεία θα πρέπει σταδιακά να περάσουν εξ ολοκλήρου στα χέρια μας και να δημοσιεύουν μόνο ό,τι τους ζητάμε. Έχουμε ήδη καταφέρει να κυριαρχήσουμε στο μυαλό της μη-εβραϊκής κοινωνίας με τέτοιο τρόπο που σχεδόν όλοι οι μη-Εβραίοι βλέπουν τα παγκόσμια γεγονότα μέσα από τους πολύχρωμους φακούς των γυαλιών που τους έχουμε βάλει. Ακόμη και τώρα, κανένα κράτος σε ολόκληρο τον κόσμο δεν είναι σε θέση να προστατευτεί από το να μην μάθουμε όλα όσα οι μη-Εβραίοι στην ανοησία τους τα αποκαλούν κρατικά μυστικά.»

Εκτός από το εβραϊκό γραφείο αλληλογραφίας στην Κοπεγχάγη και τα κεντρικά γραφεία εβραϊκού τύπου στη Ζυρίχη, που έχουν καθαρά εβραϊκό εθνικό χαρακτήρα, όλα τα σημαντικά τηλεγραφεία σήμερα βρίσκονται σε εβραϊκά χέρια. Σήμερα, σχεδόν όλος ο κόσμος τροφοδοτείται με ειδήσεις που έχουν περάσει από το εβραϊκό φίλτρο και έχουν πάρει το χρωματισμό, που είναι αποδεκτός από την εβραϊκή παγκόσμια πολιτική.

Όσον αφορά το «κρατικό μυστικό» που (δικαίως) χλευάζεται εδώ, η εφημερίδα του Εβραϊκού Χρηματιστηρίου, η «Frankfurter Zeitung», έκανε μια ομολογία που κάθε Ευρωπαίος πρέπει να γνωρίζει. Όταν ο Χιούγκο Στίνες (Hugo Stinnes) δέχθηκε επίθεση από αυτήν λόγω των διαπραγματεύσεών του στο Λονδίνο, και στη συνέχεια είπε ότι η «Frankfurter Zeitung» δεν μπορούσε να γνωρίζει τίποτα γι' αυτές, του έδωσε την αποκαλυπτική απάντηση, ότι, φυσικά, «ένας αριθμός ανδρών στο Σίτι (City)» ήταν ενήμεροι για όλα όσα συμβαίνουν στην αγκαλιά της αγγλικής κυβέρνησης. «Όπως ακριβώς θα συνέβαινε και στη Γερμανία», πρόσθεσε με χλευασμό η εφημερίδα του χρηματιστηρίου της «Δημοκρατίας των Εργατών» (8 Φεβρουαρίου 1921). Και η εφημερίδα της Φρανκφούρτης είχε την καλοσύνη να μας πει ακόμα πιο ξεκάθαρα ποιοι είναι στην πραγματικότητα αυτοί οι άνδρες από το «City». Σε μια μακροσκελή έκθεση για την οικονομική πολιτική της Αγγλίας, το διεθνές «City» αντιπαραβάλλεται συνειδητά με την εθνική (δηλαδή ακόμα αγγλική) οικονομία και κάνει λόγο για την αδελφότητα αίματος των μελών της. Απολαύστε:

«Η έννοια του “City” είναι πάνω από την έννοια της βιομηχανίας, και πολύ πιο πάνω από την έννοια της βαριάς βιομηχανίας. Το εμπόριο και η χρηματοδότηση εξυπηρετούν κατά ένα μεγάλο μέρος, αλλά σίγουρα όχι αποκλειστικά, την εθνική βιομηχανία. Αλλά τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, το πιο διεθνές πνεύμα του εμπορίου και της χρηματοδότησης, και άρα το πνεύμα του “City”, είναι πιο σημαντικό (!) και πιο καθοριστικό (!!) για τη χώρα. Έτσι, όταν μιλάμε για το θέμα “βιομηχανία και πολιτική”, πρέπει να το αντιλαμβανόμαστε με αυτούς τους περιορισμούς. (Καταλάβετε; – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ). Η ανώτερη (!) έννοια του “City”, περιορίζει κάπως τις πιο εκκεντρικές επιθυμίες των επιμέρους βιομηχανιών. (Εβραϊκή οικονομική δικτατορία! – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) Τουλάχιστον υπάρχει μια τάση να το κάνει. Οι αναστολές προέρχονται από την άκρως καπιταλιστική αδελφότητα του αίματος. (Αρα λοιπόν, η δέσμευση για **ενιαία** δράση των Εβραίων αδελφών εξ αίματος! – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) Αλλά είναι ήδη ένα σημαντικό κέρδος (δηλαδή για τα **αδέλφια εξ αίματος** – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) ότι υπάρχει μια τέτοια ρυθμιστική

τάση. Είναι πιο εύκολο στην Αγγλία από ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή χώρα, επειδή η συγκέντρωση των επιχειρήσεων στο Σίτι "City" του Λονδίνου ευνοεί τη δημιουργία ενός αντιπροσωπευτικού κεντρικού ρεύματος στο εμπόριο και τη χρηματοδότηση και επειδή ο επικεφαλής χρηματοπιστωτικός κόσμος της Αγγλίας παράγει προσωπικότητες με μεγαλύτερη εξουσία και κυρίως μεγαλύτερη δραστηριότητα από ό,τι σε πολλές άλλες χώρες. Όχι ότι δεν δουλεύουν πια! Αλλά η πολιτική ικανότητα μπορεί να βρεθεί σε περισσότερα από ένα γραφεία του "City". Η διαχείριση μιας μεγάλης τράπεζας είναι εθνικό καθήκον και το "City" είναι οργανωμένο με αυτή την έννοια σύμφωνα με τους **άγραφους νόμους**.» («Frankfurter Zeitung», No. 458, 1923)

Λοιπόν, τώρα ξέρουμε ότι αυτοί οι «σχεδόν άγραφοι νόμοι» της «αδελφότητας αίματος» είχαν ήδη γραφτεί το 1897... Διαβάστε ξανά τις τελευταίες φράσεις του αποσπάσματος από τα πρακτικά...

Με τα μέσα εξουσίας σε όλα τα κράτη της Ευρώπης και της Αμερικής έχουν θέσει όλα τα προϊόντα του Τύπου κάτω από μια λανθάνουσα, συχνά ακόμη και βίαιη λογοκρισία. Θα ήταν παρατραβηγμένο να σας περιγράψω τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν για να κυκλοφορήσουν τα «Πρωτόκολλα» στην Αγγλία και την Αμερική· πόσοι τυπογράφοι έπρεπε να τα παρατήσουν κάτω από την απειλή ενός οικονομικού μποϊκοτάζ. Ένα μόνο παράδειγμα. Στις 15 Ιουνίου 1923, η εφημερίδα «Ισραηλιτική Εβδομαδιαία Εφημερίδα για την Ελβετία» έγραψε σχετικά με το βιβλίο του Χένρι Φορντ «Ο Διεθνής Εβραίος» που εκτίθεται σε όλα τα βιβλιοπωλεία των σταθμών: *«Η δημόσια πώλησή του έρχεται σε αντίθεση με το... ελβετικό ποινικό δίκαιο. Είναι ένα ηλίθιο, μερικές φορές βαρετό βιβλίο· αλλά τα κεφάλαια για τους "Σοφούς" είναι αποτελεσματικά. Οι αρμόδιοι (!) εβραϊκοί κύκλοι θα πρέπει να φροντίσουν να εξαφανιστεί αυτό το έργο υποκίνησης από όλα τα επίσημα βιβλιοπωλεία.»*

Σαν «δικαιολογία» που δόθηκε από την εβραϊκή εφημερίδα γι' αυτό ήταν, ότι το βιβλίο ήταν μια υποκίνηση και ήταν επικίνδυνο για το κράτος (συγκρίνετε το απόσπασμα από τα πρωτόκολλα). Και τι έγινε; Στις 23 Ιουνίου – δηλαδή μόλις μια εβδομάδα αργότερα – οι Ελβετικοί Ομοσπονδιακοί Σιδηρόδρομοι απαγόρευσαν την πώληση του βιβλίου! Παρ' όλα αυτά αυτή η θρασύτατη εβραϊκή παρέμβαση είχε μια απρόβλεπτη επιτυχία. Το έργο της ενημέρωσης είχε ήδη προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό που διάφορες εφημερίδες τόλμησαν να δημοσιεύσουν μια έντονη διαμαρτυρία από αντισιμιτικές ενώσεις. Αυτό όχι μόνο αύξησε το ενδιαφέρον για το βιβλίο του Φορντ, αλλά και η εβραϊκή κοινότητα θεώρησε ότι θα ήταν μικρότερο το κακό αν απέσυρε το αίτημά της για την απαγόρευση. Εν πάση περιπτώσει, η όλη υπόθεση δείχνει το πού θα καταλήξει η πολυδιαφημισμένη ελευθερία της έκφρασης, όταν οι σοφοί της Σιών θα έχουν τον έλεγχο παντού.

Στη Γερμανία – ειδικά μετά τον πόλεμο – μπορούσαμε να διαπιστώσουμε σε καθημερινή βάση ότι η πλουτοκρατική «δημοκρατία» συμβάδιζε με την «αντικαπιταλιστική» σοσιαλδημοκρατία· ότι οι εφημε-

ρίδες, που από «ταξική σκοπιά» θα έπρεπε να ήταν οι πιο σκληροί εχθροί, προστάτευαν η μία την άλλη με τέτοιο ζήλο όπως και τους βουλευτές, που ανήκαν σε «εχθρικές» φατρίες, αφού όλοι οι Εβραίοι ήταν στο πλευρό τους. Ακόμη και τα «χριστιανικά» κόμματα εξαρτιόνταν από την ευνοϊκή διάθεση των αθεϊστικών κομμάτων, επειδή ο κομματικός τους Τύπος είχε μεγάλη ανάγκη από τις εβραϊκές διαφημίσεις (πολυκαταστήματα, επιχειρηματικός κόσμος, γιατροί, δικηγόροι κ.λπ.). Από καθαρά εβραϊκή άποψη, όλα είναι κατανοητά, αν γνωρίζουμε την εξέλιξη του σχεδίου στη 12η συνεδρία:

«Τα περιοδικά και οι εφημερίδες είναι τα δύο πιο σημαντικά μέσα ελέγχου της πνευματικής ζωής. Για το λόγο αυτό, η κυβέρνησή μας θα αποκτήσει το δικαίωμα ιδιοκτησίας των περισσότερων εφημερίδων και περιοδικών. Με αυτό τον τρόπο θα εξαλείψουμε κυρίως τη βλαβερή επιρροή των ανεξάρτητων μέσων ενημέρωσης και θα έχουμε διαρκή επιρροή στο πνεύμα και το κλίμα των λαών. Για κάθε δέκα εφημερίδες ή περιοδικά που δεν ελέγχονται από εμάς, θα υπάρχουν τριάντα που ιδρύσαμε εμείς. Φυσικά, αυτό δεν πρέπει να γίνει γνωστό στο κοινό. Οι εφημερίδες και τα περιοδικά μας, λοιπόν, φαινομενικά θα πρέπει να ανήκουν σε διάφορες κατευθύνσεις, ακόμη και να διαφωνούν μεταξύ τους, για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των ανυποψίαστων μη-Εβραίων, να τους παρασύρουν όλους σε μια παγίδα και να τους κάνουν αβλαβείς.

Στη πρώτη θέση θα βρίσκονται τα επίσημα περιοδικά και οι εφημερίδες, που θα έχουν την αποστολή να εκπροσωπούν τα συμφέροντά μας σε κάθε περίπτωση και ανά πάσα στιγμή· γι' αυτό η επιρροή τους θα είναι σχετικά μικρή.

Στη δεύτερη θέση θα έρχονται οι ημιεπίσημες εφημερίδες, που θα έχουν σκοπό να κερδίσουν τους αδιάφορους και τους χλιαρούς προς την πλευρά μας.

Στην τρίτη θέση θα βάλουμε τη φαινομενική μας αντίθεση, η οποία πρέπει να διατηρεί τουλάχιστον μια εφημερίδα, που φαινομενικά θα είναι σε απόλυτη αντίθεση με εμάς. Οι πραγματικοί αντίπαλοί μας θα θεωρήσουν ότι αυτή τη φαινομενική αντίθεση είναι αληθινή· θα δουν στους ανθρώπους, από τους οποίους προέρχεται, τους ομοϊδεάτες τους και θα αποκαλυφθούν σε αυτούς – δηλαδή σε εμάς.»

Η απόδειξη αυτής της παγκόσμιας απάτης, που είχε τεθεί σαν σταθερό σχέδιο πριν από το 1900, μπορεί να αποδειχτεί σήμερα από τον απρόσεκτο εβραϊκό Τύπο. Και μάλιστα με τρόπο που και ο πιο πονηρός δικηγόρος δεν μπορεί να κάνει τίποτα.

Λένε ότι δεν υπάρχει πιο σκληρός εχθρός της δημοκρατίας και του καπιταλισμού από τον μπολσεβικισμό. Και δεν υπάρχει – για να μείνουμε σε μια εφημερίδα – πιο δημοκρατικό όργανο από τη «Frankfurter Zeitung», που είναι η εφημερίδα του καθαρά ιδιωτικού καπιταλιστικού χονδρικού εμπορίου και της χρηματιστηριακής χρηματοδότησης. Και πώς αυτή η εφημερίδα μιλάει για τη Σοβιετική Ρωσία; Σ' αυτό το σημείο θέλουμε να απέχουμε από πεπτοιθήσεις εξω-

τερικής πολιτικής, αλλά να επισημάνουμε τι σημαίνει εσωτερική συμπάθεια. «*Η Ρωσία καλεί για βοήθεια!*» έτσι ξεκίνησε η χρηματιστηριακή εφημερίδα στις 28 Ιουλίου 1921. Αλλά αν πιστέψατε ότι τώρα ακολουθούσε ένα κάλεσμα για την ανατροπή των σοβιετικών επιτροπών, τότε κάνετε λάθος. Αντίθετα, λέει: «*Αυτό που πρέπει να γίνει για τη Ρωσία (!), μπορεί να προσφέρει αποτελεσματική βοήθεια μόνο όταν δεν γίνει ούτε προς όφελος ούτε σε βάρος του σημερινού καθεστώτος. Αλλά είναι αυτονόητο (!) ότι δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη συνεργασία της σοβιετικής κυβέρνησης.*» Στις 30 Οκτωβρίου 1921: «*...στη Μόσχα, δεν βλέπεις πια την καθαρή ιδέα της παγκόσμιας ευτυχίας, αλλά ένα πρόβλημα πρακτικής πολιτικής, που μετρά τους τελικούς (!) της στόχους με τις ανάγκες της στιγμής.*» Άρα «παγκόσμια ευτυχία» (φιλελευθερισμός) και μετά τρομοκρατία (βλέπε πρώτη συνεδρία). Οι «τελικοί» στόχοι εξακολουθούν να είναι κάπως σκοτεινοί... «*Μόνο μια θέση θα μπορούσε να διατυπωθεί: η σημερινή (!) Ρωσία είναι γεγονός*». Η εφημερίδα της Φρανκφούρτης απορρίπτει οτιδήποτε άλλο, γιατί διαφορετικά θα ανακατευόταν στις «καθαρά υποθέσεις των Ρώσων». Επιπροσθέτως λέει χλευαστικά: «*Στην αναδιάρθρωση της κοινωνίας που γίνεται τώρα στη Ρωσία όπως παντού (!), αυτή η τάξη (η «αστική τάξη») έχει συντριβεί, όχι με την σχεδιαζόμενη καταστροφή της προσωπικής της ζωής, αλλά με την στέρηση της προηγούμενης δυνατότητας ύπαρξής της.*» Δηλαδή στα γερμανικά αυτό σημαίνει: την άφησαν να πεθάνει από την πείνα. Αν σκεφτούμε το θόρυβο που έκανε η εφημερίδα «Frankfurter Zeitung» ενάντια στους «Γιούνκερ»²⁸ και με πόση ψυχρότητα περιγράφει την «αναδιάρθρωση» τότε καταλαβαίνουμε ποιος είχε πάρει τη θέση της ρωσικής διανόησης. Μετά ακολουθεί μια κλασική πρόταση: «*Το ποινικό δίκαιο των λαϊκών δικαστηρίων ήδη (!) δέχεται την κερδοσκοπία με την μαρξιστική έννοια σαν κάτι θεμελιωδώς παράνομο και επομένως σαν τοκογλυφία. Αλλά φυσικά (!) δεν είναι δυνατό μακροπρόθεσμα να καταπολεμηθούν οι υγιείς (!) εμπορικές αρχές εάν επιτραπεί το ελεύθερο εμπόριο.*» Όλη η έκθεση είχε τον τίτλο: «*Μια εικόνα της ανθρωπότητας...*»

Στις 13 Νοεμβρίου 1921, η «Frankfurter Zeitung» θαύμασε το γεγονός ότι ένα ταξίδι εκπrés με τρένο στη Ρωσία είχε πάει καλά, «*γεγονός το οποίο, παρ' όλα αυτά, είναι ήδη δυνατό στη Ρωσία σήμερα*». Ούτε ένα πατέρας δεν θα μιλούσε με τόση τρυφερότητα για τα επιτεύγματα του γιου του. Στις 25 Νοεμβρίου 1921, η εφημερίδα ζητούσε την απόσυρση της «πλημμύρας των προκαταλήψεων» και θρηνούσε για τον «εξοστρακισμό» της Σοβιετικής Ρωσίας. «*Αλλά,...*», έγραφε τότε χαρούμενη, «*αισθανόμαστε την ελκυστικότητά του (του παγκόσμιου πολιτικού συστήματος της Αντάντ) στις ελκτικές κινήσεις της πολιτικής της Δύσης και της Άπω Ανατολής.*» Περαιτέρω διαβεβαίωνε ότι οι Σοβιετικοί επεδίωκαν τα πιο «ακραία εργατικά συμφέροντα» και, από όλα τα πράγματα, ένα βιβλίο του Ράντεκ-Ζόμπελσον, του Εβραίου

28. Οι Γιούνκερ (Junker) ήταν γαιοκτημόνες ευγενείς στην Πρωσία. Είχαν μεγάλα κτήματα που τα συντηρούσαν και τα δούλευαν αγρότες με λίγα δικαιώματα. Αυτά τα κτήματα βρίσκονται συχνά στην ύπαιθρο έξω από μεγάλες πόλεις ή κωμοπόλεις. Ήταν ένας σημαντικός παράγοντας στην πρωσική και, μετά το 1871, στη γερμανική στρατιωτική, πολιτική και διπλωματική ηγεσία. (Σ.τ. Μ.)

κλέφτη τρένων και του μεγαλύτερου απατεώνα του λαού, το διαφήμιζε σαν ένα «βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί», και μετά έλεγε: «*Είναι όμως πολύ σημαντικό το γεγονός ότι οι Σοβιετικοί σήμερα αρχίζουν να θεωρούν ότι η περίοδος του αγώνα ενάντια στα καπιταλιστικά κράτη έχει οριστικοποιηθεί, ότι είναι πρόθυμοι να συνάψουν συμφωνίες μαζί τους.*» Έπειτα: «*Αυτό που βιώνουμε σήμερα, δηλαδή η έναρξη των ρυθμιζόμενων σχέσεων μεταξύ της Σοβιετικής Ρωσίας και του καπιταλιστικού κόσμου, δεν είναι παρά η ωρίμανση ιδεών που έχουν ήδη αρχίσει να αναπτύσσονται.*» Ναι, από τότε που ο Τρότσκι και ο Ζινόβιεφ από τη Νέα Υόρκη, ο Ράντεκ από τη Ζυρίχη (με τη βοήθεια του ανταποκριτή της «Frankfurter Zeitung») πήγαν στη Ρωσία. Και ακόμη πιο παλιά: το 1897.

Στις 9 Δεκεμβρίου 1921, η «Frankfurter Zeitung» ανέφερε, ότι η εφημερίδα Πράβντα (Правда) με ευχαρίστηση παρέθεσε τις παραλείψεις της για «τη σημερινή Ρωσία σαν γεγονός»: την 1η Ιανουαρίου 1922, αυτή η ετοιμόρροπη χώρα, μας παρουσιάστηκε σαν «κράτος των εργατών», οι σοβιετικοί ηγέτες επαινέθηκαν, ο Εβραίος Γκεόργκεβιτς Ρακόφσκι (Γεόργκιεβιτς Ρακόβσκι) χαρακτηρίστηκε σαν «τολμηρός τύπος» και ο Λένιν είπε: «*Έχουμε την ησυχία μας.*» Και για ένα σύστημα που στόχος του είναι η παγκόσμια επανάσταση, η ανατροπή όλων των ευρωπαϊκών κρατών, η εφημερίδα της Φρανκφούρτης ψιθύριζε στα αυτιά των γερμανών αστών: «*Η Ρωσία θέλει να διατηρήσει την ειρήνη, όχι με οποιοδήποτε τίμημα. Οι Μπολσεβίκοι κατάλαβαν το 1917 ότι η μόνη (!) διέξοδος από τον ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο ήταν η επανάσταση [η οποία έγινε όταν ο Τσάρος ήταν έτοιμος να συνάψει ειρήνη με τη Γερμανία, κάτι που αργότερα ο Πάβελ Μιλιουκόφ (Павел Миллюков), δήλωσε δημόσια, – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ]. Με αυτόν τον τρόπο, άνοιξαν τον δρόμο προς την ειρήνη και για τα άλλα έθνη (βλ. «Ειρήνη» των Βερσαλλιών, – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ). Η Σοβιετική Δημοκρατία παρέμεινε πιστή σε αυτό το πρόγραμμα και η ένωση των εργατικών τάξεων όλων των χωρών θα χρησιμεύσει για την υλοποίηση αυτής της ιδέας.*» Ακριβώς έτσι βρώμικα μιλούσαν οι Μπολσεβίκοι πριν ανέβουν στην εξουσία.

Η εφημερίδα «Frankfurter Zeitung», η οποία πάντα υπερασπιζόταν την ελευθερία του Τύπου, ανέφερε γι' αυτήν την οραματιζόμενη σοβιετική δύναμη, αλλά χωρίς καμιά κατακραυγή: «*Η τσαρική λογοκρισία ήταν μάλλον κάπως πιο ελαφριά από την μπολσεβίκικη λογοκρισία τα τελευταία χρόνια...*» («Frankfurter Zeitung», 16 Φεβρουαρίου 1922). Στις 19 Φεβρουαρίου 1922 η ανακοίνωση συνεχίστηκε: «*Η Ρωσία μπαίνει στην παγκόσμια πολιτική.*» Μετά τη Διάσκεψη της Γενεύης, η «Frankfurter Zeitung» διαμαρτυρήθηκε ότι «*αδικούσαν σοβαρά τη Σοβιετική Ρωσία*», αν ήθελαν να την θεωρήσουν υπεύθυνη για τις αναφερόμενες εκεί αποτυχίες (20 Μαΐου 1922). Στις 2 Μαΐου όμως, εξυμνούσε τον Λένιν σαν «*άνθρωπο της δράσης*» που είχε «*πνεύμα στρατηγού*» και διαβεβαίωσε ξανά: «*ο Λένιν είναι ήσυχος.*» Στις 16 Ιουνίου 1922, επανήλθε για να τον επαινέσει ξανά και τον ανακήρυξε «*κέντρο δύναμης με Ναπολεόντια μορφή*». Δυστυχώς, δεν μπορούμε να κάνουμε το πείραμα, αλλά εάν φανταστούμε ότι ο Λένιν

θα ήθελε πραγματικά ένα αυστηρό ρωσικό εθνικό κράτος με κοινωνική δικαιοσύνη και με πραγματικό αποκλεισμό της κερδοσκοπίας (των «υγειών εμπορικών αρχών») τότε η χρηματιστηριακή εφημερίδα θα έβγαζε αφρούς από θυμό εναντίον του!

Είναι απαραίτητο να ακολουθήσουμε το κόκκινο νήμα με κάθε λεπτομέρεια: πρώτα ο «φιλελευθερισμός», μετά το κήρυγμα της «ιδέας της εθνικής ευδαιμονίας» και μετά η αιματηρή τρομοκρατία... Όταν αποτύχουν πολλά εγχειρήματα, θα παρέχει υποστήριξη ολόκληρος ο εβραϊκός Τύπος, η «αδελφότητα αίματος» του City του Λονδίνου, η οδός Λαφίτ (Rue Laffitte), η «Wall Street» και οι δυτικοί Βερολινέζοι (Berliner Westens)²⁹.

Ανάμεσα σ' αυτά τα βήματα, οι Εβραίοι – όπως πάντα – ομολογούν τον θρίαμβό τους και το γεγονός ότι δεν έχουν ακουστεί οι κραυγές θριάμβου σε όλο τον κόσμο και δεν έχουν ξυπνήσει τα γκόιμ οφείλεται στο ότι όλος ο μηχανισμός ειδήσεων του κόσμου βρίσκεται στα χέρια τους ή εξαρτάται από αυτούς σήμερα. Ένα παράδειγμα, που αποκαλύπτει ολόκληρο το παιχνίδι, τόσο ξεκάθαρα όσο και τα ίδια τα πρωτόκολλα:

«Στη Μόσχα δεν θέλουν να δείχνουν τα χαρτιά τους στους αντιπάλους τους, αλλά πολύ λιγότερο στους οπαδούς τους. Γιατί υπάρχει ένα σημαντικό ποσοστό αυτών, που δεν είναι ευχαριστημένοι με όλες τις αλλαγές της σοβιετικής κυβέρνησης και μια ομαλή (!) σύνδεση με τον καπιταλισμό της Δύσης θα την θεωρούσαν σαν μια προδοσία των μπολσεβίκικων αρχών. Απέναντι σ' αυτούς πρέπει να προστατέψουμε το πρόσωπο και γι' αυτό τους λέμε ότι δεν θα υπάρξουν περαιτέρω παραχωρήσεις στον καπιταλισμό... και ότι δεν θα κάνουμε τη Ρωσία αντικείμενο εκμετάλλευσης για ένα μεγάλο καπιταλιστικό συνδικάτο.» («Frankfurter Zeitung», 15 Μαρτίου 1922)

Ο γενικός διευθυντής της AEG, Φήλιξ Ντόιτς (Felix Deutsch) δήλωσε στον εκπρόσωπο της μπολσεβίκικης εφημερίδας «Νέος Κόσμος» (Новый мир), («Νέα Ειρήνη» ή «Νέος Κόσμος»), που εκδόθηκε για ένα διάστημα στο Βερολίνο: *«Η μόνη λύση για τη σωτηρία της Ευρώπης είναι η πλήρης αναγνώριση της σοβιετικής κυβέρνησης, η σύναψη κανονικών πολιτικών και οικονομικών σχέσεων και η ένταξη της Ρωσίας στο δύσκολο έργο όλου του κόσμου.»* «Είχα πάντα (!) την πεποίθηση, ότι η σοβιετική εξουσία δεν μπορούσε να ανατραπεί με κανέναν (!) τρόπο και ότι αν έπεφτε η σοβιετική εξουσία θα ήταν μεγάλη ατυχία για όλο τον κόσμο, γιατί μετά θα ερχόταν χάος και αναρχία...» «Σήμερα, όπου η Ευρώπη βρίσκεται σε κρίσεις πυρετού, σήμερα έχει γίνει κατανοητό, ότι δεν πρέπει να θεωρούμε τη Ρωσία σαν χώρα αναταραχών, ότι είναι απαραίτητο να σωθεί η Ευρώπη από τον χαοτικό πάταγο και ότι γι' αυτό είναι απαραίτητη η Ρωσία και η κυβέρνησή της» («Νέος Κόσμος», Νο 33, Τρίτη 14 Φεβρουαρίου 1922).

Η όλη ανησυχία για τη σοβιετική κυβέρνηση από την πλευρά της «Frankfurter Zeitung» του Φήλιξ Ντόιτς (παρεμπιπτόντως κουνιάδος

29. Σαν «Berliner Westens» αναφέρεται το τμήμα του Βερολίνου γύρω από την Λεωφόρο Κούρφουρστενταμ (Kurfürstendamm), την δημόσια πλατεία Μπράιτσαϊντ (Breitscheidplatz) και την οδό Τάουεντσιν (Tauentzienstraße) και τις συνοικίες Σαρλότενμπουργκ (Charlottenburg), Σόνεμπεργκ (Schöneberg), Βίλμερσντορφ (Wilmerdorf) και Τιργκάρτεν (Tiergarten), που ήταν το σημαντικότερο επιχειρηματικό κέντρο. (Σ.Τ.Μ.)

του Όττο Χέρμαν Καν [Otto Hermann Kahn] στη Νέα Υόρκη] γίνεται αμέσως κατανοητή, όταν γνωρίζουμε ότι το μίσος κατά των Εβραίων βιαστών του ρωσικού λαού, παρ' όλη την αιματηρή τρομοκρατία, γίνεται όλο και πιο ισχυρό. Κάποιος Σόλεμ Ας (Sholem Asch) ομολόγησε και στη ρωσο-εβραϊκή εφημερίδα «Голос России» (δηλαδή, η Φωνή της Ρωσίας), στο Βερολίνο, ότι όλοι οι Εβραίοι ήθελαν να διατηρηθεί η κυβέρνηση των Μπολσεβίκων. Η εβραϊκή εφημερίδα «Εβραϊκή Επιθεώρηση» ήξερε τι έλεγε όταν κατηγόρησε έναν δημοσιογράφο για τη Ρωσία ότι δυστυχώς δεν θεώρησε απαραίτητο να δείξει «τι φρίκη σήμαινε η υπέρβαση του μπολσεβικισμού για τον εβραϊκό πληθυσμό της Ρωσίας» (αρ. 14, 1920). Από την πλευρά του, ο «Κομμουνιστής» της Στουτγάρδης διαβεβαίωσε: «...Οι Εβραίοι εργάτες δεν θα ξεχάσουν ποτέ ότι η ελευθερία και οι ζωές εκατομμυρίων Εβραίων εργαζομένων (!) είναι στενά συνδεδεμένες με τη μοίρα της Ρωσίας» (αρ. 189, 1921).

Το ίδιο ξεκάθαρο με τη «Frankfurter Zeitung» ήταν και η «Berliner Tageblatt», από την οποία ορισμένα δείγματα δεν μπορούν να διαψευστούν.

Στις 19 Νοεμβρίου 1922, ήταν τα «πέμπτα γενέθλια» της Σοβιετικής Δημοκρατίας. Ο ανταποκριτής ο Εβραίος Πάουλ Σέφερ (Paul Scheffer) περιγράφει την εξέδρα μπροστά από το Κρεμλίνο: «Αυτός ο κόκκινος άμβωνας (!) είναι ένα σύμβολο της κυβέρνησης για τις μάζες. Αυτή η κυβέρνηση δεν χρειάζεται μια αίθουσα ατέλειωτης μεγαλοπρέπειας, με τις οποίες η Ρωσία είναι τόσο πλούσια ευλογημένη..., αλλά μια πλατεία, τόσο ατέλειωτη όσο η Κόκκινη και πάνω σ' αυτήν ένας άμβωνας (!), όσο πιο απλός γίνεται, γιατί πρέπει να δείχνει ότι όλα τα αγαθά και οι τιμές ανήκουν στο λαό (π.χ. σκουπίδια, φλοιός δένδρων, ανθρώπινη σάρκα – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) και στην κυβέρνηση τίποτα» (μόνο όλα τα διαμάντια, οι βιομηχανίες, ο χρυσός και οι εκκλησιαστικοί θησαυροί – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ). «Απέναντι στον άμβωνα (ο Εβραίος πάντα αποκαλεί άμβωνα την κερκίδα των δημαγωγών!) στέκεται ο Κόκκινος Στρατός. Έρχεται ο Τρότσκι, με χαρούμενο πρόσωπο και δραστήρια κίνηση, πρώτα βάδισε δυνατά κατά μήκος της κερκίδας... στον βηματισμό του Τρότσκι υπήρχε ένας δυνατός, σταθερός ρυθμός που κράτησε σε όλη τη διαδρομή, που έδωσε μια ζωντάνια στην τεράστια πλατεία και σε όλα όσα ήταν πάνω της (εβραϊκή δημοσιογραφία). Η σιλουέτα που το έκανε αυτό, που ήταν εμφανής ακόμα και σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων (!)..., συνδέθηκε με ιστορικές μνήμες...»³⁰ Ο άμβωνας είχε γεμίσει». Εκτός από τον δημοσιογράφο της της «αστικής» εφημερίδας, ήταν παρούσα και η Εβραία Κλάρα Τσέτκιν-Τσουντέλ (Klara Zetkin-Zundel), στην οποία επιτράπη να ανοίξει το γερμανικό Ράιχσταγκ το 1932 επί κυβέρνησης Φράντς φον Πάπεν (Franz von

30. Ας συγκρίνουμε την χαρακτηριστική εικόνα του Τρότσκι, που μας έδωσε για αυτόν, η σίγουρα καλά πληροφορημένη εβραϊκή «Αυτοάμυνα» (Selbstwehr) στο τεύχος του Απριλίου 1923: «Η έντονη επιθυμία του για εξουσία τον οδήγησε σε τεράστια δραστηριότητα. Η προσπάθεια να είναι ο πρώτος παντού ήταν το βασικό χαρακτηριστικό της φύσης του. Η επανάσταση και το δραστήριο «Εγώ» του ενώθηκαν· ό,τι ήταν πέρα από την επανάσταση ήταν και πέρα από το «Εγώ» του και γι' αυτό δεν τον ενδιέφερε και δεν υπήρχε γι' αυτόν. Οι εργάτες τον ενδιαφέρουν μόνο σαν αναγκαία αντικείμενα της δραστηριότητάς του και της επαναστατικής του δράσης· οι ομοϊδεάτες του τον ενδιαφέρουν μόνο σαν μέσα, μέσω των οποίων η συνεργασία τους θα μπορούσε να πραγματοποιήσει τις φιλοδοξίες του.»

Papen) και Κουρτ φον Σλάιχερ (Kurt von Schleicher), δίπλα της στεκόταν ο Ραντέκ-Ζόμπελσον, «με την μικρή του κόρη, η οποία κληρονόμησε την ζωντανία του πατρικού πνεύματος (ήταν πρώην κλέφτης τρένων,– Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) σε όλο της το πρόσωπο». Μετά την άφιξη του Τρότσκι, ολόκληρη η κοινωνία λέγεται ότι ήταν «πολύ πολιτισμένη, λίγο πατριαρχική». Καταλάβετε;

Ενώ αυτό το εβραϊκό όργανο δεν μπορούσε να ενθουσιαστεί αρκετά με τις εθνικές γερμανικές παρελάσεις, περιέγραψε χωρίς σχόλια την αναχώρηση από την Κόκκινη Πλατεία: «Άνδρες και γυναίκες» φεύγοντας άρπαξαν ανεπιθύμητα στοιχεία και τα πέταξαν «σαν μπάλες στον αέρα». Οι ηγέτες όμως; «Οι άνθρωποι του κόμματος; Ταυτόχρονα όμως αυτοί είναι ολόκληρο (!) το κράτος, το οποίο, ενισχυμένοι απ' το μίσος (!!), το κατέκτησαν (!!)

και το κρατούν για τον εαυτό τους.» Γίνεται όμως ακόμα πιο ξεκάθαρος, ο Εβραίος Σέφερ. Μετά από μια συζήτηση μιας ομιλίας του Ζινόβιεφ-Άπφελμπαουμ, είπε σχετικά: «Είναι πολλά καλά μελετημένα (!) πράγματα, μελετημένα θεωρητικά μέχρι την τελευταία (!) λεπτομέρεια, πρακτικά με εξαιρετική ενέργεια ειπωμένα και υλοποιημένα, χρησιμοποιώντας κάθε (!) μέσο.»

Αυτή είναι σχεδόν κατά λέξη η γλώσσα των πρωτοκόλλων. Η εφημερίδα «Berliner Tageblatt» δεν κρύβει το γεγονός ότι γνώριζε πολύ καλά ότι η ρώσικη φύση βιάστηκε τρομερά από τον μπολσεβικισμό. Στις 14 Φεβρουαρίου 1922, το αποκάλεσε το «πιο ενεργητικό και ευφυές (!) πείραμα που έχει κάνει η ανθρώπινη σκέψη για να διακόψει την ενστικτώδη πορεία της της ιστορίας»· και στο τέλος της έκθεσης λέει: «Από μια χώρα που έχει εξαντληθεί τελείως, όπως η Ρωσία, το κράτος αντλεί μια απόλυτη δύναμη, στην οποία οι λαοί δεν θα υποτάσσονταν υπό κανονικές συνθήκες.» Άρα λοιπόν, μια προγραμματισμένη πείνα, μια μέθοδος μελετημένη «μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια». Στην πρώτη συνεδρία ειπώθηκε ακόμη, ότι μετά την ετυμηγορία έπρεπε να δημιουργηθεί μια «ακλόνητη κυβέρνηση», «η οποία θα αποκαθιστούσε την κανονική πορεία της εθνικής ύπαρξης που είχε διαταραχθεί από την ελευθερία της σκέψης (αυτό το δρόμο ακολουθεί ο μπολσεβικισμός· εδώ ακριβώς βρίσκεται το λάθος του υπολογισμού των Εβραίων). Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». «Η πείνα εξασφαλίζει στην εξουσία του χρήματος πολύ πιο σίγουρα τα δικαιώματα των εργατών, από ό,τι είχαν δοθεί στους ευγενείς από τη νόμιμη εξουσία του βασιλιά», αναφέρθηκε στην τρίτη συνεδρία. Πράγματι, «μελετημένη θεωρητικά μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, και προετοιμασμένη, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο»...

Και μετά άλλη μια κραυγή θριάμβου: Αφού επαίνεσε τον Λένιν, η εφημερίδα «Berliner Tageblatt» (No. 13, 1922), έγραψε: «Το παιχνίδι (!) μεταξύ της Μόσχας και του υπόλοιπου κόσμου γίνεται όλο και πιο λεπτό και περίπλοκο – **παίζεται πιο σφιχτά (!).**»³¹

Το 1939, η δύναμη της παγκόσμιας πολιτικής κατάστασης ήταν ισχυρότερη από τα σχέδια των τελευταίων δεκαετιών.

31. Ο Μπολσεβικισμός είναι ευγνώμων και στους εγκέφαλους του χρηματιστηρίου για τη βοήθειά τους. Στις 23 Νοεμβρίου 1921, η εφημερίδα «Νέος Κόσμος» έδωσε στις δύο εφημερίδες που αναφέρθηκαν παραπάνω την απόδειξη της «σταθερής και αντικειμενικής» δημοσιογραφίας.

Εάν αυτή η παγκόσμια πολιτική συνεργασία μεταξύ των Εβραίων μεγάλων χρηματοδοτών και του μαρξισμού πρέπει να αποδειχθεί πλήρως (θα μπορούσαμε να μιλάμε για ώρες, ακόμη και για τα επόμενα χρόνια), τότε θα πρέπει να αναφερθώ εν συντομία στα ενδιαμέσχα όργανα. Δεν χρειάζεται να αναφερθώ την ιστορία της σύνδεσης της Χρυσής και της δεύτερης κόκκινης Διεθνούς, σημειώνω μόνο τα τελευταία συμπτώματα της παγκόσμιας πολιτικής.

Στις αρχές Ιουνίου του 1923 έγινε στο Αμβούργο η ίδρυση μιας νέας Διεθνούς – Ένωσης των 2 και 2½ – υπό την προεδρία και τη συμμετοχή μια ολόκληρης αγέλης Εβραίων [Τζέικομπ Σιφ (Jacob Schiff), Ρούντολφ Χίλφερντιγκ (Rudolph Hilferding), Φρίντριχ Στάμπφερ (Friedrich Stampfer), Ζαν Λονγκέτ (Jean Longuet), Λεόν Μπλουμ (Léon Blum), Σάλομον Γκρούμπαχ (Salomon Grumbach), Ζάμουελ Γκετς (Samuel Goetz), Σάλομον Αμπράμοβιτς (Solomon Abramowitsch), Άλφρεντ Άντλερ (Alfred Adler), Όττο Μπάουερ (Otto Bauer), Σάντορ Γκάρμπαϊ (Sándor Garbai), Αμεντέο Μοντιλιάνι (Amedeo Modigliani) κ.λπ.]. Το συνέδριο αυτό, το οποίο θα έπρεπε να ασχολείται μόνο με το ζήτημα της εργασίας, ενέκρινε ομόφωνα την ακόλουθη απόφαση:

«Το Συνέδριο της Ενωμένης Διεθνούς καλεί τα σοσιαλιστικά κόμματα όλων των χωρών να εργαστούν για την εξάλειψη του εθνικιστικού μίσους. Αυτό είναι ιδιαίτερα το καθήκον σε εκείνες τις χώρες όπου οι εθνικές μειονότητες στερούνται τα πλήρη πολιτικά και εθνικά τους δικαιώματα.»

«Σε ορισμένες από αυτές τις χώρες, ο φασισμός έχει πάρει την ειδική μορφή του αντισημιτισμού και έχει γίνει μια απειλή, που πρέπει να καταπολεμηθεί από ολόκληρη την εργατική τάξη. Το συνέδριο καλεί τα σοσιαλιστικά κόμματα όλων εκείνων των χωρών όπου υπάρχουν εθνικές μειονότητες, ιδιαίτερα τα σοσιαλιστικά κόμματα στα νέα κράτη που δημιουργήθηκαν από τις συνθήκες ειρήνης, να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να πραγματοποιήσουν τις αρχές της δημοκρατικής αυτοδιοίκησης και της πολιτιστικής ελευθερίας. Μόνο η εφαρμογή αυτών των αρχών μπορεί να συμφιλιώσει τις εθνικές μειονότητες με το κράτος στο οποίο ζουν». [«Εβραϊκή Ηχώ» (Jüdische Echo), No. 23, 1923]

Άρα λοιπόν, και οι μη-Εβραίοι εκπρόσωποι, **χωρίς να εξετάσουν την κατάσταση**, υποχρέωναν τους εργάτες σε όλο τον κόσμο να αγωνιστούν ενάντια στον αντισημιτισμό, παρόλο που γνώριζαν πολύ καλά ότι οι μεγάλοι χρηματοδότες, που σήμερα βαδίζουν σε ένα ενιαίο μέτωπο, εξαρτώνται απόλυτα από τους Εβραίους.

Στην εκλεγμένη ηγεσία της νέας Διεθνούς [μαζί με τον Εβραίο δολοφόνο Φρίτς Άντλερ (Friedrich Adler)] βρισκόταν ο Σιωνιστής, δηλαδή ο Εβραίος εθνικιστής μηχανικός Σλόμο Καπλάνσκι (Shlomo Karlansky). Για να καταλάβουμε τι σημαίνει αυτό, πρέπει να θυμηθούμε την ομιλία του στο Σιωνιστικό Συνέδριο στο Κάρλσμπαντ το φθινόπωρο του 1921. Εκεί κατηγόρησε τον ηγέτη του Σιωνισμού, Καΐμ Βάιζμαν, (συγκρίνετε ξανά το γνωμικό αυτού του βιβλίου), ότι δεν έκανε αρκετά για τον Σιωνισμό. Ο Καπλάνσκι είπε τότε κυριολεκτικά: «*Η καλή μας τύχη (δηλαδή των Εβραίων) και η απόδειξη της βιωσιμότητάς μας βρίσκεται στο γεγονός ότι μπορούμε να βασιστούμε στις προλεταρια-*

κές δυνάμεις της Αγγλίας.» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», No. 72. 1921· όπως αναφέρθηκε αρχικά, οι δύο Εβραίοι εκείνη την εποχή ήταν επικεφαλής του «αγγλικού» εργατικού κόμματος). Ο Βάιζμαν απάντησε σε αυτή την «κατηγορία» αφού μίλησε για «σύμπτωση των εβραϊκών συμφερόντων με εκείνη τη δύναμη που σήμερα (!) είναι η εντολοδόχος δύναμη»: «Υπάρχει όμως και μια άλλη σύμπτωση συμφερόντων: ακριβώς αυτή στην οποία επέστησε την προσοχή ο Καπλάνσκι, αλλά νόμιζε ότι δεν την είχαμε προσέξει. Αυτή είναι, αυτό που λέγεται “καλή θέληση” στα αγγλικά, η “καλή θέληση” του εβραϊκού (!) λαού. Η Αγγλία, με την παγκόσμια εικόνα της, ίσως για λόγους που θα ήθελα να καταδείξω, έχει αντιληφθεί περισσότερο και πιο γρήγορα από οποιοδήποτε άλλο έθνος, ότι το εβραϊκό ζήτημα περιφέρεται σαν μια σκιά πάνω στον κόσμο και μπορεί να γίνει μια τεράστια δύναμη οικοδόμησης και μια τεράστια δύναμη καταστροφής.» «Ξέραμε πολύ καλά ότι δεν βασιζόμασταν στις ξιφολόγχες και **ήξερα την αξία της δύναμης για την οποία μιλάς εσύ, φίλε Καπλάνσκι.** Όταν έρθει η μέρα που οι επιστολές και οι συνομιλίες, τα υπομνήματα και οι διαπραγματεύσεις θα μπορούν να δημοσιευθούν, θα βεβαιωθείτε ότι μπορώ να σας κοιτάξω μέσα στα μάτια, και με περήφανο πρόσωπο και με ψηλά το κεφάλι, να πω: εκπροσωπήσαμε τον εβραϊκό λαό με τιμή» («Εβραϊκή Επιθεώρηση», No. 72, 1921).

Ο Εβραίος εθνικιστής Σλόμο Καπλάνσκι γνώριζε ότι πίσω του βρισκόταν το Αγγλικό Εργατικό Κόμμα και ο ηγέτης του Σιωνισμού του επιβεβαίωσε σε δημόσια συνάντηση ότι αυτό το όργανο είχε χρησιμοποιηθεί σαν απειλή (βλ. το γνωμικό)! Ταυτόχρονα, ο Καπλάνσκι, σαν μέλος της επικεφαλής ηγεσίας της νέας Διεθνούς, είναι μέλος της ανώτατης οικονομικής επιτροπής του παγκόσμιου δανείου Εβραίων εθνικιστών («Εβραϊκή Επιθεώρηση» No 80, 1921).

Αυτή η προσωπική ένωση δεν άφηνε τίποτε που να ήθελε ξεκαθάρισμα. Θα ήθελα επίσης να προσθέσω ότι κατά τη διάρκεια του Συνεδρίου του Αμβούργου το «**Σιωνιστικό-Λαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα “Haroei-Hazair”**» διένειμε ένα φυλλάδιο στο οποίο καλούσε σε μια διάλεξη με θέμα «Ο Σιωνισμός και το εργατικό κίνημα» και τόνισε ότι θα μιλούσαν «εξέχοντες συμμετέχοντες στο συνέδριο».

Βλέποντας αυτή την κατάσταση, οι Εβραίοι είχαν κάθε λόγο να χαίρονται: τα ειδησεογραφικά ιδρύματα και τα πιστωτικά ιδρύματα τα έχουν στην κατοχή τους, τα «εργατικά κόμματα» σαν μέσο πίεσης είναι στη διάθεσή τους· και ταυτόχρονα ολόκληρο τον παγκόσμιο Τύπο, που φαινομενικά διαφωνούσε. Για όποιον ήθελε να καταλάβει, η κατάσταση ήταν όσο πιο ξεκάθαρη γινόταν. Σε αυτό το σημείο, θα μπορούσαν να μείνουν μόνο τα λόγια ενός από τους υπεύθυνους διευθυντές της «Γερμανικής Τράπεζας», του Εβραίου Όσκαρ Βάσερμαν (Oscar Wassermann), ο οποίος μίλησε σε ένα συνέδριο στη Ρηνανία για το προαναφερθέν παν-εβραϊκό παγκόσμιο δάνειο «Keren Hajessod» (υποσημ. 24). Είπε:

«Πρέπει να προχωρήσουμε πέρα από τον Σιωνισμό. Πρέπει να γίνει ένα κίνημα σε όλο τον Ιουδαϊσμό, ένα κίνημα είναι αρκετό μόνο στη Γερμανία... Δεν νιώθουμε μέσα μας τη δύναμη και την ικανότητα να κά-

νουμε κάτι που δεν μπορεί να γίνει στη γερμανική πατρίδα μας: να είμαστε ενωμένοι τώρα και να οικοδομήσουμε με την ενότητα κάτι που πρέπει πάντα να οικοδομείται με ενότητα; Και εμείς οι Εβραίοι σε όλο τον κόσμο (!) δεν νιώθουμε τη δύναμη και την ικανότητα να δείξουμε στον κόσμο ότι όπου υπήρξε καταστροφή, μπορεί να ξαναχτιστεί μόνο μέσω της ενότητας; Εδώ κάθε ιδιωτικό συμφέρον, οποιαδήποτε (!!!) άλλη σκέψη πρέπει να σιωπά. Αυτό αποτελεί ένα μεγάλο έργο, ένα έργο της αναγέννησης του Ιουδαϊσμού.»³²

«Πρέπει για άλλη μια φορά να υιοθετήσουμε το σύνθημα κάτω από το οποίο έχουν ενώσει τις δυνάμεις τους μεγάλοι εβραϊκοί κύκλοι για να υποστηρίξουν τους Εβραίους, το σύνθημα της “Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας”. Όλοι (!) οι Εβραίοι πρέπει να το υποστηρίξουν, τότε θα πετύχει.»

Ο επικεφαλής ενός από τα μεγαλύτερα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στη Γερμανία, ο οποίος έχει όλα τα δικαιώματα ενός Γερμανού πολίτη, παραδέχεται ανοιχτά ότι για τον ίδιο σαν Εβραίο υπάρχουν πράγματα, μπροστά στα οποία όλα τα άλλα πρέπει να μπουν σε δεύτερη μοίρα! **Η ομιλία δόθηκε στις 18 Ιανουαρίου 1923, την επέτειο της ίδρυσης του γερμανικού Ράιχ, το οποίο κατέρρευσε στις 9 Νοεμβρίου λόγω της εβραϊκής υπονόμευσης και προδοσίας.**³³

Το ίδιο ξεκάθαρος ήταν αυτός ο διάσημος γερμανός πολίτης στην προηγούμενη διάσκεψη του «Keren Hajessod» στη Νυρεμβέργη. «Θέλουμε να κερδίσουμε όλους τους Εβραίους, ακόμα και τους αντιπάλους μας· πιστεύω ότι θα τα καταφέρουμε και σε αυτό.» Στη συνέχεια, ο Βάσερμαν εξήρε τη σιωνιστική προσπάθεια, να μετατραπεί το «Keren Hajessod» σε ένα «παν-εβραϊκό κίνημα, μια παν-εβραϊκή πράξη» και είπε ότι θα μπορούσε κανείς να μιλήσει για ένα «εβραϊκό κράτος» μόνον «αν υπήρχε μια εβραϊκή πλειοψηφία που **θα επιβάλει τη θέλησή της στους άλλους. Θα μας πάρει πολύ χρόνο για να το κάνουμε αυτό**» [«Εβραϊκή Ηχώ» (Jüdische Echo), 19 Μαΐου 1922].³⁴

Έτσι ο στόχος έγινε γνωστός σαν παν-εβραϊκός στόχος. Η Κόκκινη και η Χρυσή Διεθνής είχαν γίνει ανοιχτά η εβραϊκή Εθνική, όπως ήταν και πριν κρυφά. Το σχέδιο αποσύνθεσης και υποκίνησης των εθνών καταγράφηκε το 1897. Σήμερα, οι Εβραίοι του χρηματιστηρίου θριαμβολογούν. Ακόμα και αύριο. Μεθαύριο θα έχουν καταρρεύσει.

Μια αδιαμφισβήτητη απόδειξη για την εξάρτηση των μελών της αμερικανικής κυβέρνησης από το χρηματιστήριο παρέχεται από μια ακρόαση μπροστά στην επιτροπή της Αμερικανικής Γερουσίας. Πρόκειται για μια συζήτηση των εκλογών του Θίοντορ Ρούσβελτ (Theodore Roosevelt) και του Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ (William Howard

32. Έτσι τιτλοφόρησε και ο Βάιζμαν τη διάλεξή του, από την οποία προέρχεται το γνωμικό αυτού του βιβλίου.

33. Η ομιλία διανεμήθηκε από τους Εβραίους με τη μορφή φυλλαδίου [τυπώθηκε στον εκδοτικό οίκο του Μαξ Λέσμαν (Max Leßmann), Αμβούργο). Στην ίδια «γερμανική» τράπεζα, όμως, σαν εποπτικός σύμβουλος, κάθεται ο «χριστιανός» δρ. Χάιμ.

34. Οι εκκαθαριστικές ενέργειες του 1939 εναντίον των Αράβων στην Παλαιστίνη έδειξαν πόσο ισχυρή είναι η εβραϊκή πίεση στο Λονδίνο. Ο Εβραίος υπουργός Πολέμου, Λέσλι Χορ-Μπελίσσα (Leslie Hore-Belisha), ήταν ο κύριος καθοδηγητής του πολέμου κατά της Γερμανίας.

Taft) για την οποία ο Πολ Βάρμπουργκ (Paul Warburg) έπρεπε να καταθέσει. Το πρωτόκολλο της συνεδρίασης έχει ως εξής:

Γερουσιαστής Τζόζεφ Λ. Μπρίστοου (Joseph L. Bristow): Τα μέλη της τράπεζάς σας χρηματοδότησαν την προπαγάνδα των εκλογών για τον κ. Γούντροου Ουίλσον;

Πολ Βάρμπουργκ (Paul Warburg): Αυτό είναι δημοσίως γνωστό. Ο κύριος Σιφ (Τζέικομπ Σιφ) το υποστήριξε.

Γερουσιαστής Μπρίστοου: Αν κατάλαβα καλά, ο αδερφός σας υποστήριξε την προπαγάνδα του κ. Ταφτ;

Πολ Βάρμπουργκ: Αυτό είπα.

Γερουσιαστής Μπρίστοου: Δεν είπα κάτι τέτοιο.

Γερουσιαστής Μπρίστοου: Α! Υποστήριξαν τα μέλη την προεκλογική προπαγάνδα του κ. Ρούσβελτ;

Βάρμπουργκ: Δεν θέλω να συζητήσω υποθέσεις των συνεργατών μου.

Γερουσιαστής Μπρίστοου: Καλώς. Αντιλαμβάνομαι ότι ήσασταν Ρεπουμπλικάνος, αλλά όταν ο κ. Ρούσβελτ έγινε υποψήφιος, στρέψατε τη συμπάθειά σας στον κ. Ουίλσον και τον υποστήριξατε;

Βάρμπουργκ: Ναι.

Γερουσιαστής Μπρίστοου: Ενώ ο αδερφός σας χρηματοδότησε τον κ. Ταφτ;

Γερουσιαστής Μπρίστοου: Και ήμουν περίεργος να μάθω αν μέλη της τράπεζάς σας είχαν υποστηρίξει τον κ. Ρούσβελτ.

Βάρμπουργκ: Είναι γνωστό ότι αυτό συνέβη.

Γερουσιαστής Μπρίστοου: Θέλετε να μας πείτε ποιος ήταν;

Βάρμπουργκ: Όχι, κύριε. Δεν θέλω να αποκαλύψω τις υποθέσεις ενός μέλους της τράπεζάς μου («Παλιά Γαλλία», No 233).

Αυτή είναι η διαφθορά της κυβέρνησης που έχει γίνει αρχή, ένας άνευ προηγουμένου δημοκρατικός βάλτος, τον οποίο ελπίζουμε ότι μια μέρα η Αμερική θα τον αποξεράνει, όπως ελπίζουμε και από την Ευρώπη.

Δέκατη τρίτη Συνεδρία

Στους κύκλους της Νέας Υόρκης το 1915 έγινε ένα γεγονός που προκάλεσε αίσθηση για λίγες μέρες. Τότε ο δημοσιογράφος Τζον Σουίντον (John Swinton) εμφανίστηκε στο συμπόσιο για τον «Ελεύθερο Αμερικανικό Τύπο» και είπε: «Γιατί μιλάτε για την ελευθερία του Τύπου, όταν όλοι σας ξέρετε πολύ καλά, ότι καθημερινά πουλάμε το κράτος μας και την φυλή μας για λίγα χρήματα.» Ο άνθρωπος ήξερε τι έλεγε.

Σήμερα στο Λονδίνο και στο Παρίσι γίνεται πολύς λόγος για το ότι στη Γερμανία (και στην Ιταλία) δεν υπάρχει πλέον ελευθερία του Τύπου. Εδώ βρίσκεται η τεράστια εβραϊκή απάτη, ότι μέχρι τώρα υπαινισσόταν στην κοινή γνώμη ότι ο Τύπος ήταν ελεύθερος και αδέσμευτος. Στην πραγματικότητα, κάθε Τύπος ήταν εξαρτημένος από μια κλίκα μετόχων με συγκεκριμένο πολιτικό προσανατολισμό ή θρησκευτική ή οικονομική επιρροή, «ομάδες συμφερόντων» από τις «τάξεις» και τα παρόμοια, αλλά δεν μπορούσε να γράψει ελεύθερα ο Τύπος, όπως θα απαιτούσε το συμφέρον του έθνους ή του Ράιχ. Αυτή είναι η τεράστια διαφορά, ότι στα κράτη όπου η ελευθερία του Τύπου υποτίθεται ότι έχει καταργηθεί, δεν υπάρχει πλέον άλλη κατεύθυνση πέρα από αυτή της πατρίδας, προς μεγάλη θλίψη του εβραϊσμού, που επωφελούνταν από τις αντιπαραθέσεις των απόψεων. Όπως στη Γερμανία, έτσι και σε άλλες χώρες. Δεν μπορούν να παραδεχτούν τις παρακάτω αλήθειες που καταγράφονται στα Πρωτόκολλα:

«Η ανησυχία για το καθημερινό ψωμί αναγκάζει τους μη-Εβραίους να σιωπήσουν και να είναι υπάκουοι υπηρέτες μας. Από αυτούς, διαλέγουμε τα κατάλληλα άτομα για τον Τύπο μας. Το καθήκον σας είναι να συζητήσετε τα πάντα σύμφωνα με τις οδηγίες μας που δεν μπορούμε να δημοσιεύσουμε απευθείας στις επίσημες εφημερίδες. Μόλις τεθεί το επίμαχο ζήτημα, μπορούμε να εφαρμόσουμε με ψυχραιμία τα μέτρα που θέλουμε και να τα παρουσιάσουμε στον κόσμο σαν τετελεσμένο γεγονός. Δεν θα τολμήσει κανείς να ζητήσει την κατάργηση ή την τροποποίηση αυτών των μέτρων, γιατί παρουσιάζονται σαν βελτίωση της προηγούμενης κατάστασης. Ο Τύπος θα στρέψει γρήγορα την κοινή γνώμη σε νέα θέματα.»

Από αυτά τα ένστικτα προήλθαν πριν από τον πόλεμο οι επιθέσεις εναντίον των γερμανικών εξοπλισμών απέναντι στην εισβολή των δυτικών χρηματιστηριακών δυνάμεων, και ρίχτηκαν στη συζήτηση ερωτήματα σχετικά με την παγκόσμια δημοκρατία, την παγκόσμια ειρήνη, την πολιτιστική κοινότητα, την «παν-γερμανική ρητορική μίσους» κ.λπ., έγιναν μόνο θεωρητικές συζητήσεις, αλλά η ουσία της διαμάχης – η γερμανική αυτοσυντήρηση – εξαφανίστηκε μέσα σε έναν χείμαρρο λέξεων από εκατομμύρια φωνές. Κατά τη διάρκεια του πολέ-

μου, προέκυψαν πάλι «νομικά» ζητήματα σχετικά με τη νομιμότητα του πολέμου με τα υποβρύχια κ.λπ. προετοιμάζοντας τα λεγόμενα ειρηνευτικά ψηφίσματα, και έτσι συστηματικά πραγματοποιήθηκε η εξάντληση της γερμανικής θέλησης για αντίσταση, εγείροντας πάντα νέα ζητήματα, εκτός από ένα: πώς θα οδηγήσω τον γερμανικό λαό στη νίκη;

Το ίδιο πράγμα επαναλαμβάνονταν καθημερινά σε όλο τον Τύπο, όταν υπογράφηκε η Ειρήνη των Βερσαλλιών – το αποτέλεσμα της νίκης του εβραϊκού παγκόσμιου χρηματιστηρίου – και άρχισε να εφαρμόζεται η πολιτική εκπλήρωσης του Ράθενου. Η ουσία του σχεδίου καταστροφής δεν συζητήθηκε σχεδόν ποτέ, αλλά υπήρχαν άρθρα ελπίδας για την Κοινωνία των Εθνών, για τη νίκη της λογικής, για τις ευλογίες διεθνών διασκέψεων...

«Ο πιο σημαντικός (!) στόχος του πολέμου του εχθρού, ο εκδημοκρατισμός της Γερμανίας, θα πραγματοποιηθεί», έγραψε ο Λίχνοφσκι³⁵ στο έργο του «Η αποστολή μου στο Λονδίνο» (Meine Londoner Mission), το οποίο ήταν γεμάτο επαίνους για την εβραϊκή-αγγλοσαξονική διπλωματία. Ο Λίχνοφσκι δεν μιλάει για τους Εβραίους στο δηλητηριώδες μικρό βιβλίο του, και όμως σχεδόν στο τέλος του, υπάρχουν λόγια που μέχρι στιγμής έχουν «παραβλεφθεί» από όλους τους επικριτές του. Μετά τη δήλωσή του, ότι η Αγγλία θα νικήσει, διαβάζουμε: «Διότι δεν θα διώξουμε τους γιους του Γιαχβέ, θα εκπληρωθεί το πρόγραμμα του μεγάλου Ρόδου, που είδε τη σωτηρία του κόσμου στη διάδοση της βρετανικότητας, στον βρετανικό ιμπεριαλισμό.»

Αρα λοιπόν, οι γιοί του Ιεχωβά, αποκαλύπτονται εδώ σαν οι κύριοι της Αγγλίας. Είναι μεγάλη παρηγοριά για το βρετανικό λαό που νίκησε τη Γερμανία για να χορέψει στους ρυθμούς του φλάουτου του Εβραίου τραπεζίτη...

Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί η εφημερίδα «Frankfurter Zeitung» εξιδανίκευε την «Αγγλοσαξονική» παγκόσμια κυριαρχία.

Για να το συζητήσουμε αυτό λεπτομερώς θα χρειαζόταν τόμοι. Αρκεί να ανοίξουμε τα μάτια μας για την προγραμματισμένη αποσύνθεση.³⁶

Σαν επιπλέον μέσα για να αποσπάται η προσοχή των λαών από τα βασικά προβλήματα της ύπαρξής τους, προτείνονται τα ακόλουθα:

«Για να αποκρύψουμε οριστικά από το λαό τις αληθινές διασυνδέσεις και να προστατευτούμε από την ανακάλυψη, του αποσπά-

35. Καρλ Μαξ, Πρίγκιπας του Λίχνοφσκι (Karl Max, Fürst von Lichnowsky, 1860 – 1928) (Σ.τ.Μ.)

36. Συγκρίνετέ το με το έργο του σερ Κάμππελ Στιούαρτ (Campbell Stuart) «Μυστικά απ' το κρησφύγετο της συμμορίας» (Geheimnisse aus Crewe House). Εκεί λέγονται τα εξής για τις πηγές που παρείχαν καλό υλικό στους Άγγλους: «Μεταξύ των γερμανικών εφημερίδων που κρίθηκαν ότι ήταν χρήσιμες για αυτούς τους σκοπούς ήταν η Βιεννέζικη “Εφημερίδα των Εργατών” (Arbeiterzeitung), η εφημερίδα “Εμπρός” (Vorwärts), η “Καθημερινή Εφημερίδα του Βερολίνου” (Berliner Tageblatt) και η “Φωνή του Λαού” (Volksstimme) και επιπλέον τα φυλλάδια όπως “Η αποστολή μου στο Λονδίνο” (Meine Londoner Mission) του πρίγκιπα Λίχνοφσκι, το “Ακριβώς επειδή είμαι Γερμανός” (Gerade weil ich Deutscher bin) του Χέρμανν Φέρναου (Hermann Fernau), η “Επιστολή στον Πρόεδρο του Δικαστηρίου” (Brief an das Kommandanturgericht) του δρ. Καρλ Λίμπκνεχτ (Karl Liebknecht), το “Η ενοχή της γερμανικής κυβέρνησης στον πόλεμο” (Die Schuld der deutschen Regierung am Krieg) του δρ. Βίλχελμ Μούλντον (Wilhelm Mühltons).» – Τα σχόλια περιπεύουν...

με την προσοχή με κάθε είδους διασκέδαση, παιχνίδια, πάθη και δημόσιους χώρους. Σύντομα στον Τύπο μας θα εμφανίζονται διαγωνισμοί για βραβεία σε διάφορους τομείς της τέχνης και των αγώνων δύναμης, του αθλητισμού. Μια τέτοια αφθονία διασκεδάσεων και ευκαιριών απασχόλησης θα αποσπάσει οριστικά το μυαλό των μαζών από τα ζητήματα, που διαφορετικά θα έπρεπε να παλέψουμε σκληρά για να το πετύχουμε. Αν οι άνθρωποι χάσουν σταδιακά την ικανότητα να σκέφτονται ανεξάρτητα, θα επαναλαμβάνουν όσα θα παίρνουν από εμάς. Τότε εμείς οι Εβραίοι θα είμαστε οι μόνοι που θα δημιουργήσουμε νέες σχολές σκέψης, φυσικά μόνο μέσω εκείνων των προσωπικοτήτων που δεν είναι ύποπτοι ότι εκπροσωπούν τα κέρδη μας.»

Όποιος ρίξει μια ματιά στη μοντέρνα θεατρική λογοτεχνία, στα καλλιτεχνικά και στα εβραϊκά αθλητικά περιοδικά, ξέρει ότι αυτό που προβλέπεται στα πρωτόκολλα πραγματοποιείται εδώ. Δεν θέλω να υποστηρίξω τη θέση ότι οι Εβραίοι ιδιοκτήτες καμπαρέ και εφημερίδων ακολουθούσαν συνειδητά ένα προετοιμασμένο σχέδιο, αλλά απλώς, ότι αυτές οι θέσεις αντιστοιχούν σε ένα αρχαίο εβραϊκό ένστικτο, που έχει την ίδια επίδραση όπου και αν επιτραπεί.

Ένα κλασικό παράδειγμα της συνεργασίας ολόκληρου του Ισραήλ, ήταν η δίκη του «Reigen»³⁷ (κυκλικός χορός – εννοεί διαπροσωπικό κύκλο) στο Βερολίνο το 1922. Το εάν ο Εβραίος Άρτουρ Σνίτσελερ (Arthur Schnitzler) είχε πορνογραφικές προθέσεις όταν έγραφε αυτό το έργο ή όχι, παραμένει ένα ανοιχτό ερώτημα. Αυτά τα πράγματα, όταν τα βάζεις στη σκηνή, δεν μπορούν παρά να προκαλούν σεξουαλική διέγερση, και ο Εβραίος Σλάντεκ³⁸ βάζει το έργο στη σκηνή για να κερδοσκοπήσει με αυτά τα ένστικτα. Το δικαστήριο του Βερολίνου κάλεσε «εμπειρογνώμονες» κατά την εκδίκαση, από τους οποίους το 90% ήταν Εβραίοι. Όλοι τους αναφέρθηκαν στον μοναδικό Γερμανό που μίλησε εναντίον αυτής της συστηματικής μόλυνσης του γερμανικού θεάτρου, τον δρ. Έμιλ Μπρούνερ (Emil Brunner), σαν ένα «φανατικό άσχετο», ένα «ευκολόπιστο παράσιτο» [όπως ο Άλφρεντ Κερρ-Κέμπτνερ (Alfred Kerr-Kemptoner) σύμφωνα με την εφημερίδα «Vorwärts» στις 16 Νοεμβρίου 1921]· ο συνήγορος υπεράσπισης Βόλφγκανγκ Χάινε (Wolfgang Heine) μίλησε για «πολιτική κροταλίσματος πελαργού» και είπε: «Η παρέμβαση του Μπρούνερ σε θέματα τέχνης είναι επιζήμια για την κοινωνία!» («Εμπρός», 15 Νοεμβρίου 1921). Η ίδια παν-εβραϊκή εφημερίδα «Εμπρός» (Vorwärts) δήλωσε ότι οι κόρες μας πρέπει να ανατρέφονται με τέτοιο τρόπο ώστε κάθε 15χρονη να μπορεί να έχει μια «παράσταση του “Reigen”», «χωρίς να νιώθει τίποτα άλλο εκτός από την εντύπωση ενός χαριτωμένου (!), ωραίου και στοχαστικού (!) παιχνιδιού». «Σήμερα δεν έχουμε φτάσει ακόμη σε αυτό το σημείο», συνεχίζει η εφημερίδα «Vorwärts» (η εφημερίδα των εργα-

37. Το «Reigen» είναι ένα θεατρικό έργο του Άρτουρ Σνίτσελερ το 1897 και ήταν ένα από τα μεγαλύτερα θεατρικά σκάνδαλα του 20ού αιώνα. Σε δέκα διαλόγους περιγράφει πώς ένας άνδρας και μια γυναίκα μιλάνε μεταξύ τους πριν και μετά τη σεξουαλική επαφή. Η λεγόμενη «δίκη του “Reigen”» έλαβε χώρα στο Βερολίνο, μετά την οποία απαγορεύτηκε η παράσταση του έργου. (Σ.Τ.Μ.)

38. Μαξιμίλιαν Σλάντεκ (Maximilian Viktor Sladek), (1875 – 1925), ήταν ηθοποιός του θεάτρου, σκηνοθέτης θεάτρου και διευθυντής θεάτρου. (Σ.Τ.Μ.)

τών»), αλλά «πρέπει να είναι καθήκον μας (δηλαδή των Εβραίων – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) να εκπαιδεύσουμε τους νέους με αυτή την έννοια, να μην τους αφήσουμε να γίνουν χριστιανομεσαιωνικοί σακάτηδες στο χαρακτήρα και στο μυαλό...» Θέλετε κι άλλα; Η παν-εβραϊκή «Εφημερίδα του Φος» (Vossische Zeitung) ανέφερε: «Ένας τέτοιος άνθρωπος (εννοεί τον Μπρούνερ) πρέπει να μεταφερθεί σε μια θέση, που δεν θα τον βάζει πλέον στον πειρασμό να ανακατεύει την επίσημη και την κομματική πολιτική για να ηρεμήσει η δημόσια ζωή μας (των Εβραίων – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ).» Ανεβάστε λοιπόν τα μπουρδέλα στις σκηνές του θεάτρου! Όποιος αντιστέκεται διαταράσσει τη δημόσια τάξη. Σκεφτείτε τα γνωστά λόγια του Εβραίου Κουρτ Μύντσερ (Kurt Münzer) στο μυθιστόρημά του «Ο Δρόμος για τη Σιών» (Der Weg nach Zion), όπου διακηρύσσει με χαρά ότι οι Εβραίοι βεβήλωσαν και κατέστρεψαν τις άλλες φυλές. Με πρόθεση. Και σκεφτείτε ακόμη το στίχο από το τραγούδι του Εβραίου Πάουλ Μάγιερ (Paul Meyer) στο τεύχος Ιανουαρίου του 1913 του «Aktion» του Βερολίνου (εκδότης του εβραϊκού περιοδικού «Pfemfert»):

«Η ψυχή μου απαλό δέρμα
βουνά, πλήρωσα ζητιανεύοντας·
Στοιβες όμως τα λάφυρά μου,
Και οι κόρες σου θα σκιρτήσουν
Με μένα, το φτύσιμο μιας ξένης ερήμου.»

Σκεφτείτε το και κοιτάξτε τα χιλιάδες γεγονότα που γίνονται σήμερα: ο αιώνιος Εβραίος του Σουλχάν Αρούχ θα αναστηθεί μπροστά μας... Και μιλάμε για ηθική, τέχνη, ελευθερία και αγνότητα...³⁹

39. Κοιτάξτε τη συλλογή τέτοιων δηλώσεων στο βιβλίο μου «Ο Βάλτος» (Der Sumpf).

Δέκατη τέταρτη Συνεδρία

Εδώ μας παρουσιάζεται μια εικόνα του μέλλοντος, η οποία αναμφίβολα θα πραγματοποιηθεί, αν τα πράγματα συνεχίσουν να είναι όπως τα επιθυμούν οι Εβραίοι. Μετά την κατάκτηση της παγκόσμιας κυριαρχίας, θα υπάρχει μόνο η εβραϊκή πίστη και επιπλέον:

«Με κάθε ευκαιρία θα δημοσιεύουμε, άρθρα στα οποία θα κάνουμε συγκρίσεις μεταξύ των ωφελειών της κυριαρχίας μας και των αδικιών του παρελθόντος. Τα οφέλη της ειρήνης, αν και έχουν κερδηθεί μέσα από αιώνες αναταραχής, θα αποδείξουν το ευλογημένο πνεύμα της νομοθεσίας μας.» «Οι άσκοπες κρατικές ανατροπές, που έχουμε βάλει τους μη-Εβραίους να κάνουν, για να υπονομεύσουν τα θεμέλια της κρατικής τους ζωής, μέχρι τότε θα είναι τόσο αποκρουστικές για όλα τα έθνη, που θα υπομένουν κάθε είδους σκλαβιά από εμάς για να μην ξαναπέσουν στη φρίκη του πολέμου και των εξεγέρσεων. Τότε εμείς οι Εβραίοι θα τονίσουμε ιδιαίτερα τα ιστορικά λάθη των μη-εβραϊκών κυβερνήσεων· έπειτα θα επισημάνουμε, ότι βασάνιζαν τα έθνη για αιώνες, επειδή δεν είχαν καμία γνώση για το τι είναι ωφέλιμο για τους ανθρώπους και τι εξυπηρετεί το αληθινό τους καλό. Η πλήρης ισχύς των αρχών και των μέτρων μας θα αποδειχθεί από το γεγονός ότι θα τα αντιπαραθέσουμε με τις παλιές, σάπιες κοινωνικές δομές.»

Λίγο πριν από τη χρηματιστηριακή επανάσταση τον Νοέμβριο του 1918, η «Frankfurter Zeitung» έγραψε, προφανώς για να μας προετοιμάσει για αυτά τα εγκλήματα: «*Το σημερινό γερμανικό έθνος δεν είναι αυτό που ήταν κάποτε, που ήταν ευχαριστημένο να ζει μια σκοτεινή (!) ζωή κάτω από δεκάδες μονάρχες*» (7 Νοεμβρίου 1918). Στις 8 Νοεμβρίου, η «Frankfurter Zeitung» απαίτησε την παράδοση στους στασιαστές ναύτες από το Κίελο· στις 23 Νοεμβρίου χαρακτήρισε «ανόητο», να μην «εξοικειωθούν» με την απώλεια του Στρασβούργου· στις 25 Νοεμβρίου, η ίδια καθησύχασε τον αφελή και ευκολόπιστο Γερμανό σχετικά με μια ομιλία του Λόιντ Τζορτζ, που ζητούσε την ειρήνη με «σκληρή σοβαρότητα» και την χαρακτήρισε «εκλογική απάτη» καθώς ο Άγγλος υπουργός μάλιστα είχε αναγνωρίσει τα 14 σημεία του Ουίλσον· στη συνέχεια μιλάει μόνο για την υποχρέωση της εκπλήρωσης και την υποχρέωση των αποζημιώσεων και επαινεί την αγγλοσαξονική (δηλαδή την εβραϊκή) παγκόσμια κυριαρχία, για την οποία θα έπρεπε να χαιρόμαστε όταν θα έφερνε ηρεμία στον ταραγμένο κόσμο...⁴⁰

Ταυτόχρονα, οι έπαινοι στη Σοβιετική Ρωσία είναι άστοχοι...⁴¹

40. Για περισσότερες πληροφορίες, βλ. «Πάλη για την εξουσία» (Kampf um die Macht), σελ. 92

41. Για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα, συγκρίνετε εδώ την άποψη του «αντικειμενικού» ιστορικού του μπολσεβικισμού, του Εβραίου Ηλία Χούρβιτς (Elias Hurwicz). Λέει ότι το σχέδιο για την επανάσταση ολόκληρης της Ανατολής είναι ένα σχέδιο, ««του οποίου την πεισματική, συστηματική υλοποίηση ο γνώστης (!) μπορεί να ακολουθήσει βήμα προς βήμα και πρέπει να θαυμάσει». [περιοδικό «Η Παγκό-

Ο στόχος είναι ξεκάθαρος: Με βάση ειδικά τις «αγγλοσαξονικές» πλουτοκρατίες, ολόκληρη η Δύση πρέπει να κυριαρχηθεί (οι Γάλλοι χαμάληδες δεν παίζουν σημαντικό ρόλο στον «λογαριασμό») και η Κίνα θα χρησιμεύσει σαν χώρος παράταξης κατά των «μιλιταριστών της Ανατολής», δηλαδή κατά των Ιαπώνων. Αυτό είναι το «νόημα της παγκόσμιας ιστορίας» που επαινέθηκε, δοξάστηκε, σαν το «πνεύμα της προόδου» εκθειάστηκε και επαινέθηκε και – έγινε πιστευτό...

σμία Σκηνή» (Die Weltbühne), No. 32, 11 Αυγούστου 1921). Ο φίλος του Βάλτερ Ράθenaus, ο Έμιλ Λούντβιχ-Κον (Emil Ludwig-Cohn), αποκάλεσε τη Σοβιετική Ρωσία «θαυμάσιο πείραμα» και στη συνέχεια δήλωσε: «Ο πόλεμος ξέσπασε, επειδή μισή ντουζίνα ανεπτυγμένων κρατών δεν μπόρεσαν να συμφωνήσουν λογικά, όπως οι έμποροι, πάνω σε φυσικές διαφορές: πραγματοποιήθηκε για να επιβληθούν έτσι οι σύγχρονες μορφές διακυβέρνησης στην Κεντρική Ευρώπη, όπως υπήρχαν παντού γύρω της.»

Ο Κον λοιπόν, ήταν πολύ ευχαριστημένος με το «σύγχρονο κράτος», τη Δημοκρατία του Νοεμβρίου της «Γερμανίας»: δεν μπορεί να εξηγηθεί διαφορετικά. Μετά το 1933 ήταν ένας από τους πιο λυσσώδεις προβοκάτορες στην Ελβετία.

Δέκατη πέμπτη Συνεδρία

Γνωρίζουμε ότι η παγκόσμια επανάσταση υπέστη πολλές ήττες κατά την πραγματοποίησή της· αλλά οι περισσότεροι υπναράδες στη Δυτική Ευρώπη αγνοούν ότι το σχέδιο της γενικής ανατροπής συνεχίστηκε αμείλικτα παρά τις καταρρεύσεις στη Βαυαρία και την Ουγγαρία. Οι απεσταλμένοι της Μόσχας συνέχισαν να εργάζονται μέρα με τη μέρα υπό την προστασία του «φιλελεύθερου» δημοκρατικού κράτους.⁴² Όλοι, όλοι οι Ευρωπαίοι, όχι μόνο οι Γερμανοί, που είναι οι πρώτοι που αντιμετωπίζουν την τελική μάχη για την ελευθερία και την ύπαρξη, θα πρέπει να διαβάσουν τις παρακάτω γραμμές με τη μεγαλύτερη προσοχή:

«Θα χρειασθεί πολύς χρόνος ακόμη, ίσως ακόμη και ένας ολόκληρος αιώνας, για να επιτευχθεί ο στόχος της ανατροπής που προετοιμάζουμε σε όλα τα κράτη για την ίδια μέρα και για να αναγνωριστεί γενικά η πλήρης ανικανότητα των υφιστάμενων κυβερνήσεων. Μόλις επιτύχουμε τελικά τον πλήρη έλεγχο, θα ξέρουμε πώς να διασφαλίσουμε, ότι δεν μπορεί να γίνει καμία συνωμοσία εναντίον μας.

Θα εκτελέσουμε ανελέητα όποιον σηκώσει το όπλο του εναντίον μας και ενάντια στην κυριαρχία μας. Η ίδρυση οποιασδήποτε νέας μυστικής ένωσης θα τιμωρείται επίσης με θάνατο. Οι μυστικές οργανώσεις που υπάρχουν τώρα, που είναι γνωστές σε όλους μας και μας έχουν υπηρετήσει και συνεχίζουν να μας υπηρετούν, θα διαλυθούν όλες.

Αυτό θα κάνουμε κυρίως με τους μη-Εβραίους Μασόνους που έχουν εισχωρήσει πολύ βαθιά στα μυστικά των στοών μας. Αλλά όποιος, για οποιοδήποτε λόγο, συγχωρείται από εμάς, πρέπει να ζει με το διαρκή φόβο της αποβολής.

Η μη-εβραϊκή κοινωνία, στην οποία είμαστε οι δυνάμεις της διχόνοιας και έχει μεγαλώσει στην αντιπαράθεση, μπορεί να επανέλθει στην ειρήνη και την τάξη μόνο με ανελέητα μέτρα. Δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι η κυβέρνηση είναι σε θέση να

42. Το καλύτερο παράδειγμα, ότι το εβραϊκό ζήτημα δεν μπορεί να λυθεί παρά μόνο ριζικά, ή καθόλου, μας το δίνει η Ουγγαρία. Μετά την ανατροπή της δημοκρατίας των Σοβιέτ, όλη η χώρα βρισκόταν σε μια εθνική ανάκαμψη. Η νέα ουγγρική κυβέρνηση, όμως, αντιμετώπισε την πίεση των δυτικών χρηματιστηριακών δυνάμεων, στις οποίες πίστευε ότι έπρεπε να υποκύψει. Οι Εβραίοι τραπεζίτες και οι έμποροι κέρδισαν όλο και περισσότερο την παλιά επιρροή τους όταν ήταν υπό τους Αψβούργους. Η νέα κυβέρνηση διόρισε τον έναν Εβραίο του χρηματιστηρίου μετά τον άλλον σαν κυβερνητικούς, μυστικούς και ανώτατους οικονομικούς συμβούλους, και η Ουγγαρία βρίσκεται σήμερα στην ίδια γραμμή όπως πριν από την εβραϊκή δικτατορία του Μπέλα Κουν (Béla Kun) και του Τίμπορ Σάμουελι (Tibor Szamuely).

Οι εθνικές ενώσεις κυνηγήθηκαν και οι αρχηγοί τους απομονώθηκαν και συκοφαντήθηκαν όσο το δυνατόν περισσότερο. Το 1923 οι τραπεζίτες προσπάθησαν να δωροδοκήσουν τη Βουλή των Αντιπροσώπων για υποταγή δίνοντάς τους δωρεάν μετοχές σε εβραϊκές εταιρείες. Μερικοί τις δέχτηκαν, άλλοι αρνήθηκαν. Το όλο σκάνδαλο σκεπάστηκε από τον βουλευτή δρ. Φέρεντς Ουλίν (Ferenc Ulain) στα τέλη Ιουλίου του 1923, που προκάλεσε μια οργή άνευ προηγουμένου.

εφαρμόσει τη θέλησή της με σιδερένιο χέρι ανά πάσα στιγμή. Τότε οι θυσίες που απαιτεί η μελλοντική ευημερία δεν θα έχουν καμιά σημασία.

Εφόσον δεν έχουμε ακόμη επιτύχει την κυριαρχία, θα πρέπει να αυξήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο τον αριθμό των μασονικών στοών σε όλο τον κόσμο, σε αντίθεση με τις αρχές που αναπτύχθηκαν πριν. Θα ενισχύσουμε την επιρροή των στοών παρέχοντας σε αυτές όλες τις προσωπικότητες που παίζουν, ή τουλάχιστον θα μπορούσαν να διαδραματίσουν, έναν σημαντικό ρόλο στη δημόσια ζωή· γιατί αυτές οι στοές θα γίνουν το κεντρικό σημείο ενημέρωσης, και από αυτές θα ρέει μια μεγάλη επιρροή.

Όλες αυτές οι στοές συνοψίζονται κάτω από μια κύρια ηγεσία, η οποία είναι γνωστή μόνο σε εμάς, αλλά παραμένει κρυμμένη από όλους τους άλλους, δηλαδή την κύρια ηγεσία των σοφών μας. Οι στοές θα έχουν τον πρόεδρό τους, ο οποίος θα πρέπει να είναι ικανός να καλύπτει τις μυστικές εντολές της αρχής μέσω του προσώπου του. Σε αυτές τις στοές θα ενώνονται τα νήματα όλων των ανατρεπτικών και ελεύθερων προσπαθειών. Τα μέλη των στοών θα είναι από διάφορους κύκλους της κοινωνίας.»

Έχουμε ήδη αναφερθεί στην κεντρική ηγεσία του Μασονισμού: Είναι το παν-εβραϊκό τάγμα των B'nai B'rith. Δεν κατονομάζεται ρητά στα σχετικά πρωτόκολλα και αν κατηγορηθεί ότι έκανε σχέδια παρόμοια με αυτά που αναφέρονται στα πρωτόκολλα, τότε θα ήταν «ηθικά» αγανακτισμένο γι' αυτό. Ήταν όμως αρκετά πικάντικο να διαβάσει κανείς στην επετειακή έκδοση της γερμανικής περιφέρειας για την 25η επέτειο από την πένα του κυρίου Γκουστάβ Καρπέλες (Gustav Karpeles): *«Η ιδέα του μασονισμού προέκυψε επίσης από τον Ιουδαϊσμό σαν μια εσωτερική ανάγκη· αν και εντοπίζει την προέλευση του τάγματός του πίσω στον βασιλιά, που εκεί είδε το απόγειο της ακμής του Ισραήλ (!), ένα σημαντικό μέρος της τελετουργίας του αναφέρεται ρητά στην ανέγερση του ναού του Σολομώντα, και η φρασεολογία του συχνά λαμβάνεται από αυτό.»* Και σε ένα κείμενο που δημοσιεύτηκε το 1910, έκανε λόγο για το *«παγκόσμιας εμβέλειας τάγμα του B'nai B'rith» «στην περιοχή του οποίου ο ήλιος δεν δύει»*. Το γεγονός ότι όλοι οι Εβραίοι πολιτικοί ανήκουν στο Ανεξάρτητο Τάγμα B'nai B'rith, το έχουμε δει. Θα έρθει μια εποχή, που θα υπάρξει πλήρης διαύγεια.

Συνεχίζει λέγοντας:

«Ο θάνατος είναι το αναπόφευκτο τέλος όλων των ανθρώπων. Γι' αυτό είναι καλύτερο να επισπεύσουμε αυτό το τέλος για όσους βλάπτουν την υπόθεσή μας, παρά να περιμένουμε να χτυπήσουν και εμάς, τους δημιουργούς του έργου. Στις μασονικές στοές εκτελούμε τη θανατική ποινή με τέτοιο τρόπο, που κανένας άλλος εκτός από τους αδελφούς των στοών, δεν μπορεί να τους υποψιαστεί, ούτε καν τα θύματα: όλοι πεθαίνουν όταν είναι απαραίτητο, φαινομενικά από φυσικό θάνατο. Γνωρίζοντας αυτό

το γεγονός, οι αδελφοί των στοών, δεν τολμούν να προβάλουν αντίρρηση. Με τέτοιες αμείλικτες τιμωρίες έχουμε καταπνίξει μέσα στις στοές κάθε αντίρρηση στις διαταγές μας.»

Με αυτά τα λόγια, θίγεται ένα από τα πιο αμφιλεγόμενα ζητήματα της παγκόσμιας πολιτικής σήμερα: σε ποιο βαθμό μπορούν να αποδοθούν στους Μασόνους οι πολιτικές δολοφονίες επιφανών προσωπικοτήτων; Μετά τα έργα του δρ. Φρίντριχ Βίχτλ και του Καρλ Χάιζε, δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί, παρά τις αρνήσεις, ότι ένας μεγάλος αριθμός πολιτικών δολοφονιών έχουν σαν αιτία μασονικές συνωμοσίες. Αλλά η απαρίθμηση και η ατομική εξέταση προβληματικών γεγονότων δεν ανήκουν εδώ· πρέπει να τονιστούν μόνο μερικά γεγονότα.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου του 1870/71, δέκα στοές του Παρισιού στις 16 Σεπτεμβρίου 1870, εξέδωσαν ένα κατηγορητήριο για παραβίαση του όρκου κατά του βασιλιά της Πρωσίας και του διάδοχου πρίγκιπα Φρειδερίκου (που, ως γνωστόν, ήταν Γερμανοί «αδελφοί»). Τον Νοέμβριο του ίδιου έτους, η στοά του Ερρίκου Δ' κάλεσε μια μασονική διάσκεψη στη Λωζάννη, για να δικαστούν οι δύο «αποστάτες». Δύο στοές της Λυών, όμως, εξέδωσαν την 26η Νοεμβρίου 1870 την ακόλουθη απόφαση:

1. Ο Γουλιέλμος (βασιλιάς της Πρωσίας) και οι δύο σύντροφοί του ο Όττο φον Μπίσμαρκ και ο Χέλμουτ Μόλτκε τίθενται εκτός νόμου σαν τρία τρελά σκυλιά.

2. **Όλοι οι αδελφοί μας στη Γερμανία και σε όλο τον κόσμο** έχουν την υποχρέωση να εκτελέσουν αυτή την απόφαση.

3. Για κάθε ένα από αυτά τα τρία θηρία, έχει εγκριθεί ένα εκατομμύριο φράγκα, πληρωτέα στους εκτελεστές αυτής της απόφασης ή στους κληρονόμους τους από τις επτά κεντρικές στοές.

Αν και δεν βρέθηκε κανένας που να τόλμησε να κερδίσει αυτά τα χρήματα, τα γεγονότα όμως παραμένουν. **Ο επικεφαλής όμως των Γάλλων μασόνων ήταν ο ιδρυτής της Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας, ο Ίσαακ Αντόλφ Κρεμιό (Isaac Adolphe Crémieux)!**

Οι επαναστάσεις στην Πορτογαλία, τη Βραζιλία, τη Ρωσία, όλες έχουν εβραϊκό-μασονιακό υπόβαθρο. Όπως και η δολοφονία του Αρχιδούκα Φερδινάνδου. Ένας από τους μασόνους δολοφόνους ομολόγησε στο δικαστήριο: «*Στη Μασονία επιτρέπεται να σκοτώνεις.*»

Αυτό και πολλά άλλα (π.χ. η δολοφονία του Ζαν Ζωρές) είναι πράγματα που θα μπορούσαν να διευκρινιστούν. Αυτό όμως, όπως συνέβη για παράδειγμα με έναν αριθμό μαρτύρων κατηγορίας του Εβραίου και υψηλόβαθμου μασόνου Άλφρεντ Ντρέιφους, που πέθαναν από «φυσικό» θάνατο, δύσκολα μπορεί να αποδειχθεί πλήρως σήμερα· μήπως δηλητηριάστηκε και ο Βίτε ντε Βίθ; Πώς συνέβη που ο προκάτοχος του Αλεξάντρ Μιλιεράν-Σέινς (Alexandre Millerand-Caëns) έπεσε ξαφνικά από το βαγόνι του τρένου ενώ ταξίδευε και στη συνέχεια εξαφανίστηκε σιγά-σιγά, αυτό και πολλά άλλα πράγματα που κρύβονται από το σκοτάδι της παγκόσμιας συνωμοσίας, δεν πρόκειται ποτέ να διαφωτιστούν. Αυτό που είναι σημαντικό όμως, είναι οι τεκμηριωμένες

αποδείξεις ότι η θέληση για φόνο είναι μια αρχή που εφαρμόζεται πολλές φορές εδώ και δεκαετίες. Η αναγνώριση των πρωτοκόλλων είναι απλώς η επιβεβαίωση αυτού του ιστορικού γεγονότος.

Δέκατη έκτη Συνεδρία

Εάν ο εβραϊσμός θέτει πράγματι σαν στόχο να κυριαρχήσει σε έναν λαό ή σε ένα έθνος μέσω μιας δικτατορίας, τότε πρέπει να είναι σαφές ότι αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τη βοήθεια μιας άβουλης μάζας, που στερείται εθνικής διανόησης. Η καταστροφή του στρώματος της πνευματικής ηγεσίας και η αποτροπή της γέννησης νέας θα είναι επομένως το μεγαλύτερο μέλημα της εβραϊκής κυριαρχίας. Στη σημερινή Γερμανία του 1918, ο ένας Εβραίος μετά τον άλλο τοποθετείται σαν καθηγητής στους Γερμανούς φοιτητές, ενώ οι Γερμανοί καθηγητές των πανεπιστημίων πετάχτηκαν στην άκρη, συκοφαντήθηκαν σαν αντιδραστικοί με τη βοήθεια του κίτρινου Τύπου και έτσι δεν μπορούσαν να εξελιχθούν. Η φτωχή μεσαία τάξη βρέθηκε ανίκανη να στείλει τα παιδιά της στα πανεπιστήμια, τα οποία με αυτόν τον τρόπο γέμισαν με τους γιους και τις κόρες των Εβραίων τραπεζιτών και των «Γερμανών» συναδέλφων τους.

Στη Ρωσία, τα «πολιτικά κατοικίδια» – η ρωσική εθνική διανόηση – αφήνονται να λιμοκτονήσουν, θα πρέπει να εγκαταλείψουν τη χώρα (τρία εκατομμύρια Ρώσοι μετανάστες ήδη περιπλανιούνται σε όλο τον κόσμο) ή να δολοφονηθούν. Αυτά τα γεγονότα του σήμερα αποδεικνύονται επίσης ότι είναι οι συνέπειες ενός σχεδίου που αναπόφευκτα προκύπτει από όλα όσα προηγήθηκαν. Γι' αυτό η 16η συνεδρία ξεκινάει με τα εξής λόγια:

«Επειδή θέλουμε να καταστρέψουμε κάθε συμμαχία δυνάμεων εκτός από τη δική μας, γι' αυτό πάνω απ' όλα πρέπει να αχρηστέψουμε τα πανεπιστήμια, από αυτό το πρώτο στάδιο της σύμπραξης, δίνοντάς τους νέες κατευθυντήριες γραμμές. Η διοίκηση και οι καθηγητές θα προετοιμαστούν σύμφωνα με λεπτομερείς, μυστικούς κανόνες για τη δραστηριότητά τους, από τους οποίους δεν θα πρέπει να παρεκκλίνουν με ποινή τιμωρίας. Θα είμαστε πολύ προσεκτικοί στην πρόσληψη των καθηγητών, θα τους κρατήσουμε σε πλήρη εξάρτηση από την κυβέρνηση.

Από το πρόγραμμα σπουδών θα εξαιρέσουμε το κρατικό δίκαιο και γενικά οτιδήποτε σχετίζεται με κρατικά θέματα. Αυτά τα μαθήματα θα διδάσκονται μόνο από ένα μικρό κύκλο ειδικά καταρτισμένων ατόμων, που θα επιλέξουμε από τον πληθυσμό των μνημένων.»

Οι συνθήκες στην Αυστρία ήταν ενδεικτικό του τι έχει ήδη επιτευχθεί – χάρη στις πολιτικές πιέσεις και την οικονομική δύναμη – με την επιβολή της διδασκαλίας των επαγγελματιών. Η «Νότια Περιφέρεια» (Südmark), μια αλπική μηνιαία εφημερίδα, δημοσίευσε στην έκτη έκδοση της το 1923 μια συγκλονιστική αναφορά για το τέλος του λαού μας, που θα έπρεπε να ξυπνήσει κάθε Ευρωπαίο. Μετά ακολουθεί η Βιέννη:

Μαθητές το 1914: στα γυμνάσια: ακαδημαϊκοί 204 Άριοι, 235 Εβραίοι· 2η Περιφέρεια 83 προς 482· 3η Περιφέρεια: 245 προς 54· 5η Περιφέρεια: 397 προς 69· 6η Περιφέρεια: 213 προς 140· 7η Περιφέρεια: 190 προς 27· 8η Περιφέρεια: 341 προς 120· 12η Περιφέρεια: 366 προς 49· 16η Περιφέρεια: 169 προς 37· 17η Περιφέρεια: 464 προς 94· 21η Περιφέρεια: 325 προς 58· συνολικά 2.997 Άριοι, 1.365 Εβραίοι.

Μαθητές το 1918: στα γυμνάσια: ακαδημαϊκοί 157 Άριοι, 236 Εβραίοι. 2η Περιφέρεια: 80 προς 538· 3η Περιφέρεια: 197 προς 71· 5η Περιφέρεια: 341 προς 105· 6η Περιφέρεια: 131 προς 124· 7η Περιφέρεια: 170 προς 36· 8η Περιφέρεια: 224 προς 157· 12η Περιφέρεια: 339 προς 60· 16η Περιφέρεια: 205 προς 86· 17η Περιφέρεια: 412 προς 95· 21η Περιφέρεια: 397 προς 47· συνολικά 2.653 Άριοι, 1.555 Εβραίοι.

Η παραπάνω σειρά αριθμών δείχνει ότι το 1914 οι μη-Εβραίοι μαθητές ήταν το 69% του συνολικού αριθμού των μαθητών, οι Εβραίοι ήταν το 31%, ενώ το 1918 ο αριθμός των Αρίων μαθητών μειώθηκε στο 63%, αλλά ο αριθμός των Εβραίων αυξήθηκε στο 37%. Αυτή η σύγκριση θα φαινόταν πολύ πιο σωστή αν ήταν δυνατό να υπολογιστεί ποσοτικά ο αριθμός των βαπτισμένων Εβραίων, καθώς υπολογίζεται ότι υπήρχαν περίπου 210.000 βαπτισμένοι Εβραίοι που ζούσαν στη Βιέννη.

Η εβραιοποίηση του Πανεπιστημίου της Βιέννης είναι πολύ μεγαλύτερη από εκείνη των γυμνασίων της Βιέννης. Ενώ το 1870 στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης μόνο το 19% των φοιτητών ήταν Εβραίοι, το καλοκαιρινό εξάμηνο του 1918 το 92% των φοιτητών ήταν ξένοι και Εβραίοι (οι μη Εβραίοι φοιτητές ήταν όλοι στα χωράφια). Η διαρκώς αυξανόμενη εβραιοποίηση του Πανεπιστημίου της Βιέννης, που αναγνωρίζεται παγκοσμίως σαν εξαιρετική πανεπιστημιούπολη, φαίνεται στον παρακάτω πίνακα, τα ποσοστά του οποίου προέρχονται εν μέρει από την «Γερμανική πανεπιστημιακή εφημερίδα» (Deutsche Hochschulzeitung) και εν μέρει από μια ομιλία του βουλευτή Μαξ Πάουλι Max Pauly), που έδωσε στο Κοινοβούλιο στις 29 Απριλίου 1921.

Χειμερινό εξάμηνο 1910/11: στη νομική σχολή 25%, στην ιατρική σχολή 36%, στη φιλοσοφική σχολή 19% Εβραίοι. Χειμερινό εξάμηνο 1917/18: στη νομική σχολή 39%, στην ιατρική σχολή 58%, στη φιλοσοφική σχολή 45% Εβραίοι. Χειμερινό εξάμηνο 1920/21: στη νομική σχολή 59%, στην ιατρική σχολή 65%, στη φιλοσοφική σχολή 45% Εβραίοι.

Ενώ η φοίτηση στο πανεπιστήμιο των Άριων φοιτητών μειώθηκε από 73,5% σε 53% σε 44% στις αρχές του θερινού εξαμήνου του 1921, αυτή των Εβραίων φοιτητών παρουσίασε αύξηση από 26,5% σε 47% σε 56% κατά το ίδιο χρονικό διάστημα. Τον Ιούνιο του 1921, στο Πανεπιστήμιο Παγκόσμιου Εμπορίου καταμετρήθηκαν 60% Εβραίοι και στη Βιεννέζικη Εμπορική Ακαδημία στη Λάντστρασε ακόμη και 84%. Η εβραιοποίηση των ακαδημαϊκών σπουδών προχώρησε και στα επαρχιακά πανεπιστήμια. Έτσι, στο Πανεπιστήμιο του Γκρατς το 1910, το 25% των φοιτητών ήταν Εβραίοι, αλλά το 1912 το ποσοστό ήταν ήδη 39%.

Η εβραιοποίηση των ακαδημαϊκών καθηγητών, ιδιαίτερα στα πανεπιστήμια της Βιέννης, ήταν πολύ μεγαλύτερη από αυτή των φοιτητών και των ακροατών. Το 1888, στη Βιέννη, από τους 280 καθηγητές, οι 93 ήταν Εβραίοι, δηλαδή το 30%. Τον Αύγουστο του 1920, στο ιατρικό τμήμα της Βιέννης, το 70% των καθηγητών ήταν Εβραίοι, ενώ στο τμήμα πολιτικών και νομικών επιστημών το 60% ήταν Εβραίοι.

Στον πολιτιστικό σύλλογο της Βιέννης υπήρχε ένα εκπαιδευτικό σχολείο, στο οποίο από τους 58 καθηγητές, οι 40 ήταν πραγματικοί Εβραίοι.

Αυτό που ίσχυε για την Αυστρία ίσχυε και για τις άλλες χώρες της Ευρώπης. Αλλά όταν οι Γερμανοαυστριακοί ήθελαν να λάβουν μέτρα για να σταματήσουν αυτή την πλημμύρα της χώρας, έπρεπε να υποκύψουν στην πολιτική πίεση της «συνείδησης του κόσμου» (όπως έλεγε η «Ισραηλιτική Εβδομαδιαία Εφημερίδα για την Ελβετία») και να χορηγήσουν στους Εβραίους νέα δικαιώματα.⁴³

Με την κυριαρχία των Εβραίων στις πανεπιστημιακές έδρες και στις βιβλιοθήκες αναγκαστικά έγινε μια συστηματική παραποίηση της ιστορίας.

Η δολοφονία του πατέρα Θωμά στη Δαμασκό από Εβραίους στις 5 Φεβρουαρίου 1840 προκάλεσε μεγάλο σάλο για δεκαετίες. Οι δολοφόνοι καταδικάστηκαν για το έγκλημά τους, αλλά έπρεπε να αφεθούν ελεύθεροι κάτω από την πίεση των Εβραίων των Χρηματιστηρίων του Λονδίνου και του Παρισιού. Ο ίδιος ο Μόουζες Μοντεφιόρε (Moses Montefiore) ταξίδεψε στην Αίγυπτο και με χρυσάφι και απειλές απέτρεψε την εκτέλεση της ποινής. Και ο Ίσακ Κρεμιό ο συνοδός του, δήλωσε αργότερα περήφανα ότι είχε επιβάλει την ανáιρεση της καταδικαστικής απόφασης «στο όνομα των Εβραίων όλου του κόσμου» [«Ισραηλιτικά Αρχεία» (Arch. Israélites), 1864, 25ος τόμος, σελ. 519]. Και τώρα έρχεται το χαρακτηριστικό! Οι φάκελοι από τη δίκη παραδόθηκαν στο υπουργείο εξωτερικών στο Παρίσι. Δεν ήταν δυνατό να διαπιστωθεί αν υπάρχουν ακόμη σήμερα. Τέλος πάντων, κανείς δεν επιτρεπόταν να πλησιάσει· όμως ολόκληρος ο εβραϊκός Τύπος χαρακτήρισε την όλη υπόθεση σαν συκοφαντία [για τις δικαστικές αναφορές βλ. στα εξαιρετικά σπάνια έργα του Αχίλ Λορέν (Achille Laurent), «Το Θέμα της Συρίας» (Affaires de Syrie), Παρίσι 1846, τόμος 2ος και του Ροζέ Γκουζενό Μουσό (Roger Gougenot Mousseaux «Ο

43. Εξαιρετικά ενδιαφέρουσα είναι και μια άλλη ομολογία του «Στο γερμανικό Ράιχ» (Im Deutschen Reich), το όργανο της Κεντρικής Ένωσης, που ανέφερε τον Σεπτέμβριο του 1921: «Μερικές φορές η Ένωση [εννοώντας την «Αυστριακή Ισραηλιτική Ένωση» (Österreichische Israelitische Union)], χρειάστηκε **ακόμη και** να αναλάβει δράση ενάντια σε αντισημιτικά διατάγματα που είχαν εκδοθεί από τις ανώτατες στρατιωτικές αρχές, όπως εκείνα του Ευγένιου, αρχιδούκα της Αυστρίας (Erzherzog Eugen von Österreich) και του αρχιστράτηγου Άρθουρ Άζα φον Στράουσενμπουργκ (Arthur Arz von Straußenburg), και κάθε φορά με μεγάλη επιτυχία.»

Το «ακόμα και» είναι καλό! Φυσικά, η επιτυχία δεν μπορούσε να αποφευχθεί όταν το παντοδύναμο Ισραήλ απειλούσε. Συνέχισε:

«Όταν, αμέσως μετά, υποβλήθηκε στην Εθνοσυνέλευση μια αντισημιτική πρόταση, ότι στο μέλλον μόνο άτομα Άριας καταγωγής θα επιτρέπεται να κατέχουν θέσεις δημοσίων υπαλλήλων στην Αυστρία, η παρέμβαση της Ένωσης στον Πρόεδρο της Αυστρίας Καρλ Σάιτς (Karl Seitz) και στον Καγκελάριο Καρλ Ρέννερ (Karl Renner), είχε σαν αποτέλεσμα η αντισυνταγματική (!) αυτή πρόταση **να θαφτεί στα αρχεία της Εθνοσυνέλευσης.**» Οι φτωχοί καταδικωμένοι Εβραίοι...

Εβραίος» (Le Juif), Παρίσι 1869].

Ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (Houston Stewart Chamberlain) στο βιβλίο του «Γκαίτε» αποδεικνύει ότι ο συντάκτης της αλληλογραφίας μεταξύ του Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε και του Καρλ Λούντβιγκ φον Κνέμπελ, ο Εβραίος Γκουαέρ (Gottschalk Eduard Guhrauer), απλώς έσβησε τα αντισημιτικά αποσπάσματα. Αν διαβάσετε, λοιπόν, αυτά τα πράγματα, τις εβραϊκές εκδόσεις ή τις παγκόσμιες ιστορίες που γράφτηκαν από Εβραίους, τις εβραϊκές μονογραφίες, θα μάθετε ότι καθημερινά παραπλανιόμαστε συστηματικά για το παρελθόν μας.

Κάθε ιστορία έχει μια υποκειμενική πινελιά, μια γερμανική αναπαράσταση διαφέρει φυσικά από μια γαλλική. Γι' αυτό είναι φυσικό, όταν οι Εβραίοι στη 16η συνεδρία, σε σχέση με πανεπιστημιακά θέματα, ομολογούν:

«Αντί για τον ανθρωπισμό και την εκμάθηση της αρχαίας ιστορίας, που προσφέρει πολύ περισσότερα κακά παραδείγματα παρά καλά, θα δώσουμε έμφαση στην απασχόληση με τις κατευθυντήριες γραμμές του μέλλοντος. Θα διαγράψουμε από τη μνήμη της ανθρωπότητας όλα τα γεγονότα της ιστορίας που μας κάνουν να νιώθουμε άβολα, και θα αφήσουμε μόνο εκείνα που αναδεικνύουν ιδιαίτερα τα λάθη των μη-εβραϊκών κυβερνήσεων.»

Αυτό είναι αυτονόητο. Αλλά δεν είναι αυτονόητο όταν οι Ευρωπαίοι δεν παίρνουν αυτό το δεδομένο σαν δεδομένο και αφήνουν να γράφεται και να διδάσκεται η εθνική τους ιστορία από Εβραίους.

Στο τέλος της 16ης συνεδρίας υπάρχουν δύο προτάσεις, που για μένα, για λόγους λαϊκής ψυχολογίας, μιλούν περισσότερο για την αυθεντικότητα των πρωτοκόλλων. Λένε:

«Η υποδούλωση της ικανότητας της σκέψης χρησιμοποιείται ήδη στα λεγόμενα πρακτικά μαθήματα. Η κύρια αποστολή του είναι να μετατρέψει τους μη-Εβραίους σε ένα κοπάδι με νωθρή σκέψη, υπάκουα ζώα που δεν μπορούν να καταλάβουν τίποτα μέχρι να τους το παρουσιάσουν σε μια εικόνα. Στη Γαλλία, ένας από τους καλύτερους έμπιστούς μας, ο μπουρζουάς, έχει ήδη δεσμευτεί για τα πρακτικά μαθήματα, πάνω στα οποία θέλει να οικοδομήσει ένα εντελώς νέο πρόγραμμα σπουδών.»

Ο Εβραίος, όπως είναι γνωστό, στερείται κάθε ταλέντου στην εικαστική τέχνη. Ποτέ δεν είχε καμία αρχιτεκτονική, ποτέ δεν ζωγράφιζε ή δεν έκανε κάποιο δικό του γλυπτό· ακόμη και η γνωστή ικανότητα της «κατανόησης» απέτυχε εντελώς εδώ. Αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος για την απαγόρευση της Παλαιάς Διαθήκης, ότι δεν πρέπει κανείς να φτιάχνει την εικόνα του Θεού. Το γεγονός ότι αυτή η εικαστική ανικανότητα δικαιολογείται με την «απομάκρυνση από την ειδωλολατρία» είναι κατανοητό σε έναν κόσμο συντριπτικής ομορφιάς, αλλά εξίσου άγονο με ολόκληρη την ιστορική ζωή των Εβραίων. Η τέχνη αντικαταστάθηκε από την «σκέψη», η οποία όμως δεν είναι σκέψη με την έννοια της ινδικής, της ελληνικής ή της ευρωπαϊκής φιλοσοφίας και της θρησκείας, αλλά μια

περιστασιακή εικασία, ένα διαλεκτικό παιχνίδι λέξεων και μια άψυχη νομοθεσία. Όποιος έχει διαβάσει το Ταλμούδ και το Σουλχάν Αρούχ [για παράδειγμα τη μετάφραση των ευχών, του Ζαν ντε Πόλι (Jean de Pauly), του Λούι Λόουε (Louis Loewe) και άλλων], θα μπορέσει να καταλάβει πλήρως πόσο εντελώς ανίκανος είναι ο Εβραίος για να καταλάβει τον «Κόσμο των βλεμμάτων» (Welt des Auges) ενός Γκαίτε ή έναν Πραξιτέλη και να νιώσει πόσο εσωτερικά και για πάντα έχει απομακρυνθεί από το γλυπτό της ψυχής του Φραγκίσκου της Ασίζης και ενός Μαρτίνου Λούθηρου. Η διαμόρφωση της ικανότητας της αντίληψης ενάντια στις ανόητες αφηρημένες εννοιολογικές κατασκευές είναι ένα τεράστιο επίτευγμα της παιδαγωγικής μας. Όμως, μόνο ένα άτομο που το φτωχό του μυαλούδκι δεν γνωρίζει τίποτα άλλο παρά πονηριές και συνδυασμούς για υλικούς σκοπούς μπορεί να θεωρήσει αυτή τη μέθοδο διδασκαλίας σαν αποσύνθεση. Στην παραπάνω πρόταση, ο Εβραίος έκανε ένα σημαντικό λάθος και θεώρησε ότι κάτι που θα μπορούσε να τον βγάλει από την πορεία του, θα μπορούσε να είναι και ένα όργανο αποσύνθεσης για εμάς.

Αυτές είναι απόψεις, οι οποίες πιστεύω, ότι δεν θα μπορούσαν να πάνε στο μυαλό ενός Ευρωπαίου, και ειδικά ενός Ρώσου που λατρεύει τις εικόνες. Μάλλον, είναι υποσυνείδητες αυτο-ομολογίες της αρχαίας, μη δημιουργικής, εβραϊκής μοναδικής φύσης.

Δέκατη έβδομη Συνεδρία

Μετά από ένα χαρακτηρισμό της «άσπλαχνης, στυγνής» φύσης των δικηγόρων και μετά από προτάσεις, ότι θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για την εβραϊκή κυριαρχία, τα Πρωτόκολλα προχωρούν τώρα στο θέμα του Χριστιανισμού. Εκεί λένε:

«Με παρότρυνσή μας ο κλήρος των μη-Εβραίων υποβιβάστηκε στα μάτια του λαού και στερήθηκε κάθε επιρροής στις μάζες. Αν είχε ακόμα τις μάζες πίσω του, αυτό θα αποτελούσε σοβαρό εμπόδιο για την υλοποίηση των σχεδίων μας. Αλλά η επιρροή του στο λαό μειώνεται κάθε μέρα όλο και περισσότερο.

Η ελευθερία της συνείδησης αναγνωρίζεται πλέον παντού. Καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι απέχουμε μόνο χρόνια από το χρονικό σημείο που η χριστιανική κοσμοθεωρία θα καταρρεύσει εντελώς· με τα άλλα θρησκευτικά δόγματα θα τελειώσουμε ακόμη πιο γρήγορα, αλλά είναι πρόωρο να μιλήσουμε γι' αυτά. Μόλις επιτύχουμε την κυριαρχία, θα περιορίσουμε τους μη-Εβραίους κληρικούς σε τέτοιο βαθμό που η επιρροή τους θα είναι αντιστρόφως ανάλογη με την προηγούμενη ισχύ τους.»

Ένα από τα πιο γνωστά μαρξιστικά συνθήματα ήταν: «Η θρησκεία είναι όπιο για τον λαό». Έτσι, στη μεταπολεμική Γερμανία, τα σχολεία του Καρλ Μαρξ πολλαπλασιάστηκαν, εκπαιδεύοντας σκόπιμα τα παιδιά σε ένα υλιστικό (και «ταξικό αγώνα») πνεύμα, απέναντι στο οποίο οι αστοί και χριστιανοί πολιτικοί ήταν αβοήθητοι. Η έλλειψη χαρακτήρα αυτών των κομμάτων, που ακολουθούσαν μια λεγόμενη εθνική και χριστιανική πολιτική, έγινε ιδιαίτερα εμφανής από τις παραχωρήσεις που έγιναν στα εβραϊκά, αθεϊστικά και διεθνιστικά κόμματα, γιατί εξαγόρασαν ακριβά το τίμημα της συνέχισης της ύπαρξης. Μόνο το κράτος του Αδόλφου Χίτλερ εξάλειψε αυτή τη μόλυνση της παιδικής ψυχής με το κλείσιμο των μαρξιστικών σχολείων.

Ο Γκαίτε είπε κάποτε ότι δεν πρέπει να συγχέουμε την ανεκτικότητα των χριστιανικών δογμάτων μεταξύ τους με την ανεκτικότητα απέναντι στον ακόρεστο Ιουδαϊσμό. Αυτό όμως είχε κάνει η Ευρώπη, που ήταν άρρωστη από τον φιλελευθερισμό, και με το σύνθημα της ελευθερίας της συνείδησης ο Εβραίος μπήκε στην ευρωπαϊκή κοινωνία σαν καταστροφέας.

Το γεγονός ότι οι Εβραίοι αισθάνονται τον εχθρό τους στην πνευματική προσωπικότητα του ίδιου του Χριστού, ακόμη και σήμερα, πολύ λίγοι το συνειδητοποιούν. Με δεδομένη τη σπουδαιότητα αυτού του ζητήματος, είναι απαραίτητο να δώσουμε περισσότερες λεπτομέρειες για τις πραγματικές εκφράσεις μίσους εναντίον του Ιησού Χριστού εδώ και σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια.

Οι πνευματικοί ηγέτες του αρχαίου Ιουδαϊσμού αποκαλούσαν τον Ιη-

σού γιο πόρνης, μπάσταρδο, πλάσμα κτηνοβασίας κ.λπ. Στο Ζόχαρ της Τορά (αναδημοσίευση το 1880) χλευάζεται σαν ένα νεκρό σκυλί θαμμένο στην κοπριά και στο αρχαίο εβραϊκό βιβλίο «Η Ιστορία της ζωής του Ιησού» (Toledot Yeshu) γελοιοποιείται με τον πιο βδελυρό τρόπο (αναφέρομαι στα βιβλία μου «Το Ίχνος του Εβραίου στο Πέρασμα των Αιώνων» και «Η Ανηθικότητα στο Ταλμούδ»). Αλλά το πόσο σκληρά οι Εβραίοι συνέχισαν την εχθρική στάση τους απέναντι στην προσωπικότητα του Χριστού, το δείχνουν τα ακόλουθα τόσο χαρακτηριστικά όσο και άγνωστα γεγονότα.

Στα τέλη του 19ου αιώνα, ο Εβραίος Λιόν Σλόσμπεργκ (Léon Schloßberg) δημοσίευσε ένα αραβικό κείμενο από την Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού «Διαμάχη επισκόπου» (Controverse d'un évêque) στο οποίο ο πραγματικός (Εβραίος) συγγραφέας, κάτω από την κάλυψη ενός επισκόπου που είχε προσηλυτιστεί στον Ιουδαϊσμό, επιτίθεται με τον πιο χειρότερο τρόπο στην προσωπικότητα του Χριστού, παραποιεί αποσπάσματα από τη Καινή Διαθήκη κ.λπ. Ο Εβραίος εκδότης, φυσικά, ενθουσιάζεται με το έργο, το θεωρεί «σημαντική συνεισφορά στην Βιβλική κριτική» και υπόσχεται να το μεταφράσει σε όλες τις γλώσσες. Μερικά δείγματα από αυτό: «Όταν ο Ιησούς μεγάλωσε, το μόνο που είχε στο μυαλό του ήταν το ποτό» (σελ. 10)· στο ίδιο το Ευαγγέλιο, μαρτυρείται ότι μέθυσε σε γάμο· αυτό έκανε και στο σπίτι του Σίμωνα Πέτρου και του Ιακώβου (σελ. 11). «Με αυτόν τον τρόπο, αυτός ο καταραμένος (!) δεν είχε άλλη δουλειά και άλλη έγνοια (!) από το να μεθάει με κρασί. Αν βρισκόταν τέτοιο κουσούρι σε ένα νέγρο σκλάβο που αγοράστηκε μόνο με δέκα δραχμές θα τον πουλούσαν αμέσως.» Ο Ιησούς όχι μόνο έπινε, αλλά έκλεβε κιόλας:

«Δεν ξέρετε πώς ο Ιησούς φοβήθηκε, ίδρωσε, κατέρρευσε, φώναξε τον Θεό για βοήθεια και είπε: “Η ψυχή μου είναι κοντά στο θάνατο;” Ύστερα είπε στον Πέτρο: “Σε παρακαλώ να κλέψεις για μένα ένα νεαρό μουλάρι, αλλά πρόσεχε να μην το μάθουν οι άνθρωποι που το έχουν!” Τότε ο Πέτρος πήγε και έκλεψε ένα μουλάρι που ανήκε σε έναν φτωχό. Αλλά ο Ιησούς ανέβηκε στο μουλάρι και το ‘σκασε!»

Συνεχίζει λέγοντας, ότι η παραμάννα του Ιησού ήταν μια πόρνη με το όνομα Σελίμε· όταν κοιμήθηκε στο σπίτι του Σίμωνα, ήρθε μια Σαμαρείτισσα πόρνη και τον φίλησε: «Έτσι κοιμόταν και σε πολλά κοινά μέρη που δεν ήταν κατάλληλα ούτε για στάβλους βοοειδών.»

Αυτές οι απόψεις συμφωνούν πλήρως με αυτές του Ταλμούδ. Ένας από τους σημαντικότερους Εβραίους του 17ου αιώνα, ο καθηγητής της φιλοσοφίας και της ιατρικής στην Τουλούζη, Ισαάκ Ορόμπιο ντι Κάστρο (Isaac Orobio de Castro), βγάζει το πιο ξεκάθαρο συμπέρασμα με τα ακόλουθα λόγια:

«Μόλις έγινε γνωστός ο Χριστός, έδωσε εμφανείς αποδείξεις για την ασέβεια του προς τον θείο νόμο· και μόνο μετά από μια απολύτως ακριβή και αμερόληπτη έρευνα, που απέδειξε ότι **οι διδασκαλίες και η ηθική του (!) ερχόντουσαν σε αντίθεση με το θέλημα του Θεού, καταδικάστηκε σε θάνατο.**» (Σύμφωνα με τη γαλλική έκδοση «Το Ισραήλ εκδικείται» (Israël venge), Παρίσι, 1845.)

Ο ντι Κάστρο στη συνέχεια λυπάται, που οι Εβραίοι δεν είχαν μεγάλη

δύναμη, γιατί σε αυτή την περίπτωση «η ειδωλολατρία (!) θα είχε τερματιστεί αμέσως μετά την έναρξή της, **θα είχε καταστραφεί μέχρι τις ρίζες της!**» Σχεδόν τα ίδια λόγια με τα πρωτόκολλα!

Από τον 17ο αιώνα ένα άλμα στον 19ο αιώνα.

Το «Εβραϊκό περιοδικό λογοτεχνίας» (Jüdische Literaturblatt) με επικεφαλής τον ραβίνο Μορίτζ Ράμερ (Moritz Rahmer) εκείνη την εποχή έθεσε ρητά το έθιμο του εορτασμού των Χριστουγέννων και του χριστουγεννιάτικου δέντρου στο ίδιο επίπεδο με την Ασερά (Asherah), τους παγανιστικούς στύλους των ειδώλων της θεάς των Χαναναίων. Μερικές φορές, στην αναφορά των θεραπευτικών μεθόδων της αρχαιότητας, αναφέρεται η δράση του σάλιου και προστίθεται περιφρονητικά: «Μια ακόμη μεγαλύτερη ταχυδακτυλουργία έγινε γνωστή από τον Ιησού, ο οποίος με το σάλιο θεράπευσε ακόμη και έναν άνδρα που γεννήθηκε τυφλός.»

Στο Νο 51, του περιοδικού, ο γεννημένος το 1877, ραβίνος Μορίτζ Ντούσακ (Moritz Duschak) από την Κρακοβία, αφού πρώτα συνέκρινε τον Ιησού με τον Βαλαάμ: «Είναι γνωστό ότι και ο Ρενάν τον κατηγορεί (τον Ιησού) ότι προτιμά να συναναστρέφεται με το ωραίο φύλο!» Στις 3 Αυγούστου του 1881, το περιοδικό έγραψε ότι η τιμωρία του Ιησού στην κόλαση – σύμφωνα με την Ιουδαϊκή άποψη, θα κρινόταν σε «βρασμένα κόπρανά» – ήταν απλώς μια πράξη αυτοάμυνας! Αυτή είναι η εβραϊκή «θεολογία» του 19ου αιώνα.

Ο μεγαλύτερος ηγέτης του φιλελεύθερου Ιουδαϊσμού, ο Αβραάμ Γκάιγκερ (Abraham Geiger), είπε κάποτε ότι ο Ιησούς δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, ότι δεν εξέφρασε ούτε μια νέα σκέψη (Διαλέξεις για τον Ιουδαϊσμό,... 1865). Αυτή η άποψη εξόργισε τον μεγάλο φίλο των Εβραίων, καθηγητή Φραντς Ντέλιτς (Franz Delitzsch), και είχε το θράσος να γράψει ένα φυλλάδιο κατά του δρ. Γκάιγκερ. Ο Γκάιγκερ απάντησε με τα ακόλουθα λόγια όταν μιλούσε σε έναν κύκλο διαλέξεων από τον Σύλλογο της Ένωσης: «Οι φτωχοί άνθρωποι βιάζονται με τη λογική και την ιστορία και δεν μπορούν να ξεφύγουν. Ο Ιησούς πρέπει να ήταν κάτι το εξαιρετικό, είναι και παραμένει στο επίκεντρο της ιστορίας, και αφού τελικά δεν έκανε τίποτα, πρέπει να δημιουργηθεί από αυτόν ένα είδος Θεού, ακόμα κι αν ήταν εξασθενημένος.»

Ο αδιάλλακτος καθηγητής έγραψε μια επιστολή μήκους ενός μέτρου στον «αξιολύπιο δρ. Γκάιγκερ» και ικέτευσε για λίγα καλά λόγια. Η απάντηση ήρθε, πολύ ψυχρή, χωρίς τόνο λύπης. Όταν έλαβε την απάντηση ο καθηγητής Ντέλιτς ήταν πολύ λυπημένος, δεν είπε σε κανέναν τίποτα για την αλληλογραφία του, ελπίζοντας ότι ο δρ. Γκάιγκερ θα το κρατούσε μυστικό. Αλλά να που κι αυτός, με χλευασμό, δημοσίευσε και τις δύο επιστολές στο περιοδικό του!

Αυτά τα πράγματα τα λέει ο καθηγητής Ντέλιτς γεμάτος θλίψη στο βιβλίο του «Χριστιανισμός και εβραϊκός Τύπος». Και είχε να αναφέρει τα εξής για μια άλλη χαρακτηριστική περίπτωση:

Στο Σινσινάτι ο ραβίνος Ισαάκ Μάιερ Γουάιζ (Isaac Mayer Wise) (αν και πρόγονος του σημερινού Σιωνιστή ηγέτη) εξέδιδε μια εβραϊκή οικογενειακή εφημερίδα που ονομαζόταν «Ντέμπορα». Με την ευκαιρία

των Χριστουγέννων του 1880, αυτός ο αξιότιμος θρησκευόμενος έγραψε:

«Είναι Μαζέλ (τύχη) που ήρθε στον κόσμο ο Ταλούι (ο σταυρωμένος). Ο παλιός θρύλος, ότι ο Ταλούι προέρχεται από τους Εβραίους, ισχύει ακόμα και σήμερα· αλλά ας αντιστρέψουμε τη σειρά των πραγμάτων για την ώρα και ας πούμε ότι οι Εβραίοι οφείλουν τα μεγαλύτερα κέρδη όλης της χρονιάς στον γιο της Μαρίας. Οι βιτρίνες έχουν ελκυστική εμφάνιση είναι γεμάτες με τα πιο όμορφα, τα πιο εκλεκτά πράγματα... και πολλά όμορφα κορίτσια χαίρονται όταν φτάνουν τα γενέθλια του “πράου και ταπεινού”, που γεννήθηκε ανάμεσα σε γαϊδούρια και άλλα τέτοια... Παρεμπιπτόντως, είναι πολύ καλύτερο να έχουμε Χριστούγεννα παρά ανεμοβλογιά· και αν η παρθένα, μας έδινε κι άλλο ένα αγοράκι το καλοκαίρι για να έχουμε δύο φορές Χριστούγεννα, ευχαρίστως θα της έδινα!!! τα κινέζικά μας (!)»

Δεν μπορούμε να φανταστούμε πιο σαρκαστικό χλευασμό. Και αυτό το έγραψε ένας «ιερέας» για την οικογένεια! Ο Ντέλιτς εκ μέρους όλων είχε το θάρρος και εξέδωσε μια σκληρή ετυμηγορία για τον ραβίνο Γουάιζ. Και καθώς και ο Εβραίος δρ. Λέβι Χιρς (Lewy Hirsch) έκανε ένα υποτιμητικό σχόλιο γι' αυτόν, ο Γερμανός καθηγητής, που βρισκόταν σε κατάσταση χαρούμενης έκστασης, (λέγεται ότι δεν ήταν εντελώς αληθινό) του έγραψε μια ευχαριστήρια επιστολή στην οποία, μεταξύ άλλων, υπήρχαν και κάποιες επικρίσεις κατά του προαναφερθέντος δρ. Γκάιγκερ. Η απάντηση ήταν – μια υπεράσπιση της θέσης του Γκάιγκερ. Ο κ. Χιρς, λοιπόν, συμφωνούσε με τον Γκάιγκερ και με τον Γουάιζ, αλλά δεν θεωρούσε σκόπιμο να εκφραστεί τόσο ανοιχτά όσο ο δεύτερος.

Αλλά όλες αυτές οι θεραπείες με το νερό δεν βοήθησαν, ο καθηγητής συνέχισε να πολεμά ενάντια στους κακούς αντισημίτες που ισχυρίζονταν ότι «ο Εβραίος, επειδή είναι Εβραίος, δεν μπορεί να είναι Γερμανός» και οι οποίοι τόλμησαν να αποκαλούν και τους σημερινούς τύπους των απατεώνων σαν αγίους «Πατριάρχες». Όπως και πολλοί άλλοι, μορφωμένοι, έτσι και ο Ντέλιτς θεωρούσε την Καινή Διαθήκη σαν την εκπλήρωση της λεγόμενης Παλαιάς Διαθήκης, εξ ου και η διττή φύση των θεολόγων μας και των δύο θρησκειών. Έτσι, ένας καθηγητής ο Χέρμαν Στρακ (Hermann Strack) μπόρεσε να δηλώσει δημόσια: *«Είμαι Γερμανός εθνικιστής μέχρι το κόκαλο, αλλά δεν είμαι αντισημίτης»*. Αυτό μπορεί να το πει μόνο ένας άνθρωπος στον οποίο η μόρφωση έχει εξατμίσει κάθε ένστικτο.

Ο «Αβραάμ», ο «Ιακώβ» και οι ομοειδείς τους είναι από τη φύση τους εξίσου αντι-Άριοι τύποι όπως οι δάσκαλοι του Ταλμούδ, οι σημερινοί Εβραίοι μελετητές, το εβραϊκό χρηματιστήριο και οι επαναστάτες κερδοσκόποι, οι Εβραίοι συγγραφείς και σκηνοθέτες του θεάτρου... Έτσι, για παράδειγμα, την ημέρα των Χριστουγέννων του 1919 – για να γιορτάσουμε σωστά την ημέρα των Χριστουγέννων – έβαλαν τους ηθοποιούς να εμφανιστούν εντελώς γυμνοί. Αυτό έγινε στο θέατρο «Τρίμπιουν» (Tribüne) στο Βερολίνο. Και ένας άλλος σκηνοθέτης του θεάτρου παρουσίασε το «Βρακί» του Εβραίου Καρλ Στερνχάιμ (Carl Sternheim). Το θέμα του έργου είναι ένα χαμένο γυναικείο βρακί. Πέρα από αυτό, μιλάει για την «Αγία Καθολική Εκκλησία». Τα λόγια «σήμερα

θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο» ακούγονται στην κρεβατοκάμαρα! Αυτό έγινε στο Βερολίνο στην παράσταση του «Μικρός Παιχνιδότοπος» του Γκεόργκ Όλτμαν (Georg Altmann) την ημέρα των Χριστουγέννων του 1919. Αργότερα, σε σκηνοθεσία του Μαξ Ράινχαρντ-Γκόλντμαν (Max Reinhardt-Goldmann, ακολούθησε το έργο κηλίδωσης «Οι γάμοι γίνονται στον παράδεισο».

Κι έτσι συνεχίστηκε. Ο Άλφρεντ Κερρ πιστεύει ότι ο Χριστός οπωσδήποτε έκανε κομπίνες, ο Κόνσταντιν Μπρύνερ [Constantin Brunner – πραγματικό όνομα Άριε Γιεχούντα Βέρτχαϊμερ (Arieh Yehuda Wertheimer)] χλευάζει τον «μεγάλο γιο του Ιωσήφ», η εφημερίδα «Vossische Zeitung» μιλάει για τον «εξυψωμένο περιπλανώμενο». Ο «εικονογράφος» Τζορτζ Γκρος (George Grosz), τον οποίο λάτρευαν όλες οι εβραϊκές εφημερίδες, δημοσίευσε μια ολόκληρη σειρά εικόνων από οίκους ανοχής, όπου ποτέ δεν ξέχασε να σχεδιάσει έναν σταυρό γύρω από το λαιμό των ιερόδουλων. Σχεδίασε τον Χριστό με μάσκα αερίου. Αν τον σχεδίαζε σαν τρελό, θα τον σχεδίαζε σαν ένα σταυρό φτιαγμένο από λουκάνικα πάνω σε μια πιατέλλα...⁴⁴ Από αυτόν τον Τζορτζ Γκρος, στα τέλη του 1922, δημοσιεύθηκε ένα «έργο ζωής» το οποίο, όπως έλεγε η συστατική επιστολή του εβραϊκού εκδοτικού οίκου του «Der Malik», εξέπληξε τόσο τους κριτικούς όσο και το κοινό «με την πανανθρώπινη φύση και την τεράστια σοβαρότητα της θέσης του». Αυτή η πανανθρώπινη ιδιότητα ήταν μια συστηματική μόλυνση των Γερμανών, που παρουσιάζονταν όλοι σαν ηλίθιοι, απατεώνες και βάνουσοι· επιπλέον ήταν μια γκαλερί γεμάτη με πρόστυχη χαρά (αν και καλλιτεχνικά ηλίθια) με πόρνες και σταυρούς. Αυτός ο τύπος ονόμασε το νέο του έργο «Ιδού ο άνθρωπος!» (Ecce homo!)... Ο Εβραίος Καρλ Αϊνστάιν (Carl Einstein) έγραψε ακόμη και ένα «δράμα» με τον τίτλο «Το κακό μήνυμα» (Die schlimme Botschaft), στο οποίο ο Χριστός στο σταυρό παζαρεύει τα απομνημονεύματά του και τον βάζει να απαιτεί το 100% από τα καθαρά έσοδα... Το αναιδές έργο του Καρλ Αϊνστάιν είναι ελάχιστα γνωστό, ακόμη και στη Γερμανία. Αυτά είναι μόνο μερικά παραδείγματα του πώς το αρχαίο εβραϊκό μίσος εκδηλώνεται όταν αφήνεται ελεύθερο. Μια σκηνή με έναν έμπορο μπροστά από τον Ιησού που πεθαίνει στο σταυρό:

Ο έμπορος στο αυτοκίνητο μπροστά από το σταυρό.

Έμπορος: Τελικά ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα.

Δεύτερος έμπορος: Αλλά όχι για τους δικούς μας ανθρώπους.

Πρώτος έμπορος: Οι καιροί είναι δύσκολοι. Ο σοσιαλισμός έχει κάποιες πιθανότητες· δηλαδή οι φίλοι μας οι σοσιαλιστές. Παράτησα την

⁴⁴. Σε ό,τι αφορά αυτόν τον Γκρος είχε δημοσιεύσει και ένα ντοσιέ με σχέδια, που χλεύαζαν τον γερμανικό εθνικό στρατό και τους ηγέτες του κατά τη διάρκεια του Παγκόσμιου Πολέμου. Σε μια συζήτηση γι' αυτό το αηδιαστικό έργο στο εβραϊκό εβδομαδιαίο περιοδικό «Η Παγκόσμια Σκηνή» (Die Weltbühne), ο Εβραίος Ίγκνατς Βρόμππελ (Ignaz Wrobel), [στην πραγματικότητα Κουρτ Τουχόλσκι (Kurt Tucholsky)], είπε, αφού χλεύασε τους «δολοφόνους αξιωματικούς» και τα «χαϊβάνια τους πατριώτες»: «Αλλά θέλουμε να κοιτάξουμε μέσα σε αυτό το βιβλίο με εικόνες και να θυμηθούμε εκείνη την παρθένα Γερμανία, που εκπορνεύτηκε με κάθε αξιωματικό, μέχρι και το λοχία. Και πείτε: "Ετσι φαίνεται."» («Die Weltbühne», No 23, 18 Αυγούστου 1921). Αυτός ο τύπος δεν κλήθηκε από κανέναν εισαγγελέα. Του επιτράπη να μολύνει το σύμβολο του γερμανικού λαού ανενόχλητος. Πολέμησε για τα εβραϊκά ιδεώδη του δικαίου και της δικαιοσύνης. Το 1933 κατέφυγε στην Τσεχοσλοβακία – και εκεί αυτοκτόνησε.

επανάσταση και ξεφορτωθήκαμε την επανάσταση· γιατί να μην πουλήσω και μια πίστη;

Δεύτερος έμπορος: Ένα παλιόμouτρο! Μακάρι να μην ήταν Εβραίος.

Πρώτος έμπορος: Πούλησα έναν Χύφμαν στον μεγαλύτερο Γερμανό ζωγράφο· Εβραίος ήταν κι αυτός.

Δεύτερος έμπορος: Ο Χύφμαν δεν μπορεί να το παρουσιάσει έτσι· δόθηκε σε πλούσιους.

Πρώτος έμπορος: Θα το παραγγείλουν στον νεκρό βαν Γκογκ.

Μικρός έμπορος: Αν δεν πιάσει, θα το πουλήσουν σαν νέγρικο γλυπτό.

Πρώτος έμπορος: Ο Γιάντσε (Heinrich Janzen), από τον Πότερ (Paulus Potter) δεν θα ήταν κακός.

Πίσυ Μπουκ: Ανοησίες· ο εσταυρωμένος του Γιάντσε δεν έχει υπογραφή. Στην πραγματικότητα το θέμα είναι εξπρεσιονιστικό. Η Μαρία όμως δεν είναι καλή. (Προς τη Μαρία): Αγαπητή κυρία, θα έπρεπε να το κάνεις έτσι. Περισσότερη απελπισία, περισσότερη απελπισία! Νέγρική γλυπτική!

Μικρός έμπορος: Νέγρική γλυπτική!

Πρώτος έμπορος: Πίσυ, το κάνεις καλύτερα από τη Μητέρα του Θεού, πολύ καλύτερα.

Μικρός έμπορος: Ναι καλά, η μικρή προλεταριάτισσα· συντετριμμένη πάνω από το σωρό!

Πρώτος έμπορος: Μικρέ, ο τύπος· πώς τον λένε, Ιησού;, ο σημαδεμένος. Δεν σταυρώθηκε καθόλου· είναι μια αξιοθρήνητη παραχάραξη από τους ανταγωνιστές. (Βγάζουν το φακό. Ψάχνουν τον Ιησού σαν τις ψείρες.)

Η Μαρία έρχεται.

Μαρία: Αφήστε με να δω τον γιο μου!

Πρώτος έμπορος: Πιστεύεις ότι ο συναισθηματισμός σου κάνει την εικόνα πιο πωλήσιμη; Ο Θεός ξέρει ότι ο πόνος της μητέρας δεν πωλείται. Η κορυφαία τεχνολογία πληρώνεται. Ο συναισθηματισμός είναι ξεπερασμένος.

Μαρία: Ο γιος μου είχε μια αποστροφή για τις επιχειρήσεις που μου φάνηκε δυσάρεστη· μια αποστροφή που τον κρέμασε στο σταυρό. Θέλω στο πνεύμα του ετοιμοθάνατου...

Σκηνοθέτης: Είσαι μέλος της Ένωσης Κινηματογράφου;

Μαρία: Όχι.

Σκηνοθέτης: Τότε δεν έχεις δικαίωμα να συμμετέχεις σε συγκεντρώσεις που προκαλούν εντύπωση, που το κοινό δικαιούται να συμμετέχει. Αυτό είναι αθέμιτος ανταγωνισμός! Μην εισβάλλεις! Παραβιάζεις τον χώρο! Η κινηματογραφική μου μηχανή, η χώρα μου!

Κριτικός: Κυρία, γράψτε τις αναμνήσεις σας· θα το κάνεις, αν έχεις ακόμα ίχνος σκέψης.

Πρώτος έμπορος: Θέλουμε να κάνουμε μόνιμη συμφωνία. Είναι ένας άνετος νεαρός. Δεν είναι μάννα εξ ουρανού να σταυρώνεται κάποιος κάθε μέρα. Ο Πίσυ κάνει το πράγμα για τους γνώστες, ο Όλλε για το κοινό, κατά κάποιο τρόπο σαν αντίγραφο. Με αυτόν τον τρόπο, το στυλ και ο νατουραλισμός έρχονται από μόνα τους και μπορείτε να κάνετε και

τις δύο πλευρές της επιχείρησης.

Κριτικός: Η γριά τρέχει κατά μία έννοια σαν ψεύτικη.

Πρώτος έμπορος: Τα πρωτότυπα είναι αντίγραφα· η φύση είναι ψεύτικη. (Τοποθετούν τη Μαρία.)

Θεατρώνης (προς τη Μαρία): Περισσότερη ευαισθησία! Μικρέ, πρέπει να δείξεις το ενδιαφέρον σου για αυτό το θέμα!

Η Μαρία φτύνει, ουρλιάζει.

Θεατρώνης: Μην είσαι τόσο χαζή! Ναι!!

(Τα βουνά γέμισαν ομίχλη με τα στεναγμούς του σταυρωμένου. Σαν φωτιά ζεσταίνει το ποτάμι. Ο Ιησούς (!!!) ουρλιάζει στον θανατηφόρο σταυρό.)

Ιησούς: Είμαι κρεμασμένος στο αίμα μου. Η δίψα μου με τυφλώνει από τον ήλιο. Μόνος μου. Ο πόνος μου θα ωφελήσει άλλους, θα τους μεταμορφώσει; που θα πίνουν το αίμα μου, βάζουν τα βρώμικα δάχτυλά τους στο πλευρό μου για να δουν το βάθος της τρύπας. Οι έξυπνοι μαθητές πιστεύουν ότι αυτό μπορεί να τους λυτρώσει. Ποιος μπορεί να λυτρώσει ποιον; Κανείς κανέναν. Ο καθένας κρέμεται από το δικό του σταυρό. Ανάμεσά τους είναι ο πόνος, ο χλευασμός, η δυστυχία και η απάτη. Κανείς δεν βλέπει κανέναν από την κορυφή του σταυρού. Ο πόνος εξηγείται. Χώρια από μένα, βλέπω. Κανείς κανέναν. Κάτω και άορατο. Συνειδητοποιείτε και το ποτήρι θα περάσει. Ο καθένας πίνει το δικό του ποτό της θλίψης και πεθαίνει. Γιατί εγώ για τους άλλους; Πού είναι ο Θεός; Είναι τόσο αδύναμος που να χρειάζεται τον σταυρό μου; Αν είναι αδύναμος, δεν είναι Θεός. Κάτω.

Κάτω στο βρόμικο χώμα όπου μας έσπειρε.

Με τα ματωμένα χέρια αρπάζω το δολοφονικό σύννεφο. Πετάω τη δόξα από το κεφάλι μου. Μακάρι να χαθεί στα μπλεγμένα μου μαλλιά. Αν είμαι καλύτερος, γιατί να πεθάνω;

Αυτό είναι νόμος;

Μακριά από τον παράδεισο.

Να ξεφύγουμε.

Τα βουνά τρυπάνε τα σύννεφα.

Μέσα στο κρυμμένο σώμα τους.

Αχ! Αχ! Αχ!

[Ο σταυρωμένος αγγίζει το σταυρό με τις άκρες των δακτύλων του, τα δάχτυλα των ποδιών και το κεφάλι του. Η σάρκα του σχίζεται, σχίζεται με βρυχηθμό στο σταυρό. Οι δημοσιογράφοι ορμούν μεθοδικά προς το μέρος του με απληστία για τα μπερδεμένα (!!)]

(Ο παχουλός διευθυντής έρχεται μπροστά· ένα μείγμα εικόνων στραγαλιού που περπατάει, ταξιδιωτικού συμβούλου, άθλιου γούστου και επαγγελματία κομμουνιστή.)

Ο διευθυντής (απειλώντας τους δημοσιογράφους): Θα σας διώξω όλους!

Δημοσιογράφος (οπισθοχωρεί και φωνάζει): 35 πφένιχ τη γραμμή!

Διευθυντής: Να τελειώσεις όμως το γράψιμο! Παντού!

Δημοσιογράφος: Παντού!

Διευθυντής: Γνωρίζω τη σημασία του κομμουνισμού και εκτιμώ την

επιχειρηματική του αξία. Ο κομμουνισμός και η πορνογραφία είναι τα βασικά στοιχεία της σημερινής επιχείρησης. Είμαστε πνευματικοί άνθρωποι· αφήστε μου τα απομνημονεύματά σας και θα σας δώσω πέντε εκδόσεις προκαταβολικά και το 15% της λιανικής τιμής.

Ιησούς (στενάζοντας): Το εκατό τοις εκατό.

Διευθυντής: Ακόμα και οι στρατηγοί μας αρκούνται στο τριάντα τοις εκατό.

Ιησούς: Εκατό τοις εκατό!

Διευθυντής: Χάζεψε.

Με αυτόν τον τόνο γράφτηκε ολόκληρο το βιβλίο, που τελικά απασχόλησε και τον εισαγγελέα, ο οποίος καταδίκασε τον Αϊνστάιν σε μερικές χιλιάδες μάρκα. Έτσι ο ετοιμοθάνατος Χριστός στο σταυρό παζάρεψε το ποσοστό των απομνημονευμάτων του! Είναι δυνατόν να φανταστεί κανείς πιο καταραμένο χλευασμό; Αυτός ο χλευασμός και το μίσος είναι σχεδόν 2000 ετών...

Αυτό το απύθμενο, αιματοβαμμένο εβραϊκό μίσος έρχεται στο προσκήνιο όπου είναι δυνατόν. Και κανένας χριστιανός θεολόγος ή καθηγητής δεν φωνάζει για την ντροπή στον κόσμο, ω όχι. Σε πολλές πόλεις της Γερμανίας, προτεστάντες και καθολικοί ιερείς και αρχηγοί κομμάτων δηλώνουν ότι ο αγώνας κατά του Ιουδαϊσμού είναι παράλογος, ανήθικος και αντιχριστιανικός.⁴⁵

Πράγματι, η δύναμη του «μη-Εβραϊκού κλήρου» είναι πολύ μικρή σήμερα. Στη Ρωσία, ο κλήρος έχει σχεδόν εξαλειφθεί και μόνο η λεγόμενη «Νέα Εκκλησία» επιτρέπεται να έχει μια άθλια ύπαρξη. Τα μοναστήρια και οι εκκλησίες έχουν λεηλατηθεί, αιώνια ιερά έχουν βεβηλωθεί και εκεί που οι ιερές εικόνες, γεμάτες με δώρα, παλαιότερα έδιναν τη θρησκευτική λατρεία στον ρωσικό λαό, τώρα, όπως περιφρονητικά ανέφερε η εφημερίδα «Berliner Tageblatt», βλέπουμε έναν βρώμικο μαύρο πίνακα. Στην Δυτική Ευρώπη, χιλιάδες κληρικοί, που ενδιαφέρονται για την ευημερία των λαών και των εκκλησιών τους, δεν μπορούν να μιλήσουν, επειδή οι ανώτεροί τους πιστεύουν ότι με τους συμβιβασμούς με την εβραϊκή παγκόσμια χρηματιστηριακή αγορά και τον Τύπο, θα αποτραπεί η επικείμενη έκρηξη της αντεθνικής και αντιχριστιανικής παγκόσμιας επανάστασης. Το γεγονός ότι οι εκκλησίες ήταν εν μέρει υπεύθυνες για αυτό μέσω της στάσης τους απέναντι στο λαό είναι ένα θέμα από μόνο του.

Εκτός από τις μαρτυρίες που αναφέρονται για το μίσος των Εβραίων, σημειώστε τα ακόλουθα λόγια από τα πρωτόκολλα:

«Όταν θα έρθει η ώρα για να καταστρέψουμε οριστικά η δύναμη του Πάπα, το δάχτυλο ενός αόρατου χεριού θα οδηγήσει τα έθνη στην παπική αυλή. Όταν βρεθούν εκεί, για να εκδικηθούν για τους αιώνες καταπίεσης, τότε εμείς θέλουμε να εμφανιστούμε σαν υπο-

45. Αξιοπρεπής εξαίρεση ήταν ο εφημέριος δρ. Φιλίπ Χόιζερ (Philipp Häuser) συγγραφέας του «Εβραίος και Χριστιανός» (Jud und Christ), ο Κάπλαν Ροθ «Καθολικισμός και Εβραϊσμός» (Katholizismus und Judentum), ο Φρίντριχ Άντερσεν «Ο Γερμανός Σωτήρας» (Der deutsche Heiland), ο Οτοκάρ Προχάσκα (Ottokár Prohászka) ο οποίος μίλησε στο Καθολικό Συνέδριο στη Φρανκφούρτη στον ποταμό Μάιν, φώναξε την αλήθεια στον κόσμο το 1921 χωρίς να το αντιληφθεί ο «χριστιανικός» Τύπος.

τιθέμενοι προστάτες του Πάπα και να αποτρέψουμε μεγαλύτερη αιματοχυσία. Με αυτό το τέχνασμα, θα μπορούμε στα πιο ενδότερα δωμάτια της παπικής αυλής και δεν θα βγούμε από εκεί, μέχρι να ανακαλύψουμε τα μυστικά και μέχρι να διαλύσουμε εντελώς όλη τη δύναμη της παπικής εξουσίας.»

Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε στη δεύτερη φάση της μάχης. Για δεκαετίες, ο Καθολικός κλήρος και ο Πάπας δέχτηκαν επίθεση από ολόκληρο το δημοκρατικό και μαρξιστικό παγκόσμιο Τύπο. Κάθε ολίσθημα ενός χριστιανού πάστορα απεικονιζόταν με φιληδονία και διαδίδονταν στις εφημερίδες του κόσμου. Και σήμερα, για να αποφύγει τις επιθέσεις του ακόμα πιο ισχυρού εβραϊκού παγκόσμιου χρηματιστηρίου, η Εκκλησία έχει κάνει συμβιβασμούς σε πολλές περιπτώσεις (στη Γερμανία το κέντρο με τους μαρξιστές· στη Γαλλία οι καθολικοί στρατάρχες με τους εβραίο-μασόνους πολιτικούς).⁴⁶ Δεν θέλουμε να καταλάβουμε ότι αυτός ο συμβιβασμός θα θεωρηθεί από τους Εβραίους μόνο σαν μια σύντομη εκχειρία, η οποία, επιπλέον, θα έχει σαν συνέπεια, ότι οι ειλικρινείς Καθολικοί, που αντιλαμβάνονται τον παγκόσμιο κίνδυνο, θα χάνουν όλο και περισσότερο την πίστη σε μια σωτήρια πολιτική του Βατικανού. Πολύ περισσότερο γιατί τα λεγόμενα «χριστιανικά» κόμματα παντού μάχονται σκληρά ενάντια στην εθνική ιδέα του κράτους την ίδια στιγμή που κάνουν ανακωχή με τον Ιουδαϊσμό...

«Ο βασιλιάς των Ιουδαίων θα είναι ο αληθινός Πάπας και ο Πατριάρχης της εβραϊκής παγκόσμιας εκκλησίας», δηλώνει ξεκάθαρα. Καταλαβαίνω ότι κάποιοι θα κοροϊδεύουν και θα γελούν με αυτή την «τρέλα». Αν αυτοί οι άνθρωποι διάβαζαν μόνο εβραϊκές ορθόδοξες εφημερίδες, θα έβρισκαν τις ίδιες ιδέες εκεί, και σχεδόν με την ίδια ακρίβεια. Η εφημερίδα ο «Ισραηλίτης» (Israelit) που δημοσιεύεται στη Φρανκφούρτη του Μάιν γράφει: **«Ο στόχος αυτής της (εβραϊκής) ηθικής διδασκαλίας είναι ο Μεσσιανισμός. Είναι όμως ένα**

46. Ο κ. Λούντβιγκ Μιούλερ (Ludwig Müller von Hausen), ο εκδότης του «Στην πρώτη γραμμή» (Auf Vorposten), έχει συμβάλει πολύ στην καταπολέμηση της αλαζονείας του Ιουδαϊσμού. Δημοσίευσε μια επιστολή από την περιφερειακή ένωση του Ανόβερου της Κεντρικής Ένωσης Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστεως προς έναν Εβραίο δικηγόρο στο Ανόβερο. Εκεί λέει, μεταξύ άλλων: «Θα πρέπει να επιδιώξουμε να δημιουργήσουμε ένα κενό ανάμεσα στο κέντρο και τους αντισημίτες, όπως μεταξύ των σοσιαλδημοκρατών και των αντισημιτών. Προχωράμε από το εξής σκεπτικό: Μερικοί από τους αντισημίτες δεν φοβούνται να κάνουν μια ξαφνική επίθεση στο Χριστιανισμό... και στο κέντρο ως τέτοιο. Συλλέγουμε προσεκτικά όλα τα φαινόμενα αυτού του είδους και θα παρουσιάσουμε τις χειρότερες αποτυχίες τους... στο μεγάλο πλήθος. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούμε καθολική κάλυψη, γιατί δεν πρέπει να εμφανιστούμε σε αυτή τη διαδικασία.» Από όσο γνωρίζω, η «πλαστογραφία» αυτού του εγγράφου δεν μπόρεσε να αποδειχθεί...

Το ίδιο περιοδικό, στα τεύχη Νο 1 – 6, του 1923, δημοσίευσε ένα νέο, εκτενές έγγραφο από την ίδια εβραϊκή ένωση, στο οποίο εξετάζονται όλα τα γερμανικά κόμματα για τη χρησιμότητά τους για τους εβραϊκούς σκοπούς. Για το κέντρο έγραφε: «Εδώ η τακτική συνίσταται σε μεγάλο βαθμό στην επισήμανση της θρησκευτικής και χριστιανικής εχθρότητας του αντισημιτισμού... Τα κηρύγματα που παίρνουν θέση ενάντια στον αντισημιτισμό πρέπει να τυπωθούν, κάτι που έχει ήδη συμβεί στο Μπρεσλάου: και η Φρανκφούρτη πιθανότατα θα μας παράσχει ένα άρθρο από την πλευρά των Καθολικών. Αυτά τα κηρύγματα θα έχουν κατά κύριο λόγο αντίκτυπο στον αγροτικό πληθυσμό.» Για τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα έγινε η εξής παραδοχή: «Είναι όλα καλά εφοδιασμένα με το αντίστοιχο υλικό. Έχουμε στη διάθεσή μας περίπου 80 σοσιαλδημοκρατικές εφημερίδες που είναι πρόθυμες να δεχθούν τα άρθρα μας.»

Η έκθεση αυτή προήλθε από μια συνεδρίαση της Κεντρικής Ένωσης στις 2 Μαΐου 1920 στη στοά του τάγματος B'nai B'rith στο Βερολίνο, στην οδό Κλάις (Kleiststrasse) Νο. 10. Ο εκδότης του «Στην πρώτη γραμμή» (Auf Vorposten), ανέλαβε την ευθύνη για την αυθεντικότητα ενός αντιγράφου που έπεσε στα χέρια του.

χονδροειδές λάθος, να περιγράψουμε τη Μεσσιανική εποχή σαν “χρυσή”· γιατί όλοι οι λαοί τοποθετούν τη χρυσή εποχή στο παρελθόν, μόνο ο εβραϊκός λαός ελπίζει για την ανάπτυξη της ανθρωπότητας στο μέλλον» («Ισραηλίτης», Νο 29, 21 Ιουλίου 1921). Και στο Νο 31 της ίδιας χρονιάς λέει: «Γιατί εμείς πρέπει να είμαστε οι λίγοι (!) και οι ευγενείς (!), έχοντας επίγνωση της προσωρινής μας μοναδικής (!) αποστολής να είμαστε αγνός λαός του Θεού και συνειδητοποιώντας τους αγώνες που μας κοστίζει αυτή η αποστολή.»

Εξίσου καθαρά μίλησε η εφημερίδα του Αμβούργου «Ισραηλιτική Οικογενειακή Εφημερίδα» (Israelitische Familienblatt), (Νο. 25, 21 Ιουνίου 1923): «Η έννοια του Ιουδαϊσμού δεν περιέχει τίποτα περισσότερο από την ιδέα ενός λαού του Θεού. Δεν χρειάζεται περαιτέρω σκέψη για να διαπιστώσουμε ότι ο λαός του Θεού και το σύγχρονο κράτος είναι αντίθετα.» Αυτό γράφτηκε στην ίδια σελίδα όπου επαινούσαν τον ΡάθENAΟΥ, – ο εκπρόσωπος των σύγχρονων δημοκρατικών-πλουτοκρατικών κρατών – τη «δημιουργική του δύναμη του πνεύματος», τη «πίστη του στην ανθρωπότητα», ο ίδιος ο ΡάθENAΟΥ που ήθελε να μας βάλει όλους σε ένα διεθνές ιδιωτικό συνδικάτο. Ο «λαός του Θεού» εργάζεται για την «Εβραϊκή Παγκόσμια Εκκλησία»...

Οι εθνικιστές Εβραίοι μιλούν ακόμη πιο καθαρά. Η εφημερίδα «Εβραϊκή Ηχώ» (Jüdische Echo) γράφει: «Η αρχαία εβραϊκή θρησκεία περιλάμβανε και την πολιτική και όλα τα ζητήματα της εθνικής ζωής και, όπως η σύγχρονη θρησκεία, δεν αναγνώριζε τον διαχωρισμό θρησκείας και πολιτικής» (Νο. 51, 1921). Και ένας από τους σιωνιστές ηγέτες, ο δρ. Άρθουρ Ρούππιν (Arthur Ruppin), έγραψε στο βιβλίο του «Οι Εβραίοι του Σήμερα» (Die Juden der Gegenwart) (σελ. 17, 1904): «Από την αρχή, ο εβραϊκός ορθοδοξισμός ήταν πολύ λιγότερο μια θρησκεία, παρά μια μαχητική οργάνωση ντυμένη με θρησκευτική ενδυμασία για τη διατήρηση του εβραϊκού λαού.» Αν το συγκρίνουμε με την ομιλία του Ίσαακ Κρεμιό του 1861, που αναπαράγεται στην αρχή, δεν υπάρχει αμφιβολία για την εσωτερική γνησιότητα των σχεδίων των πρωτοκόλλων.

Πρέπει όμως να προχωρήσω βαθύτερα. Πολλοί Ευρωπαίοι εξακολουθούν να έχουν την ψευδαίσθηση, ότι οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης αφορούν το μέλλον. Αυτός ο μύθος, ο οποίος είναι ευρέως διαδεδομένος κυρίως στον Αγγλοσαξονικό κόσμο, έχει δημιουργήσει πολλές βιβλικές εταιρίες και συλλόγους, που συνδέουν κάθε λέξη του Αββακούμ και του Μαλαχία με τα αντίστοιχα παγκόσμια πολιτικά γεγονότα. Όπως ο Μεσαίωνας προείπε με ακρίβεια την καταστροφή του κόσμου σε κάθε μεγάλη συμφορά της Βίβλου, έτσι και σήμερα η «Διεθνής Ένωση Σοβαρών Σπουδαστών της Βίβλου» προειδοποιεί κυριολεκτικά για την αιώνια ζωή σε αυτή τη γη. Υποτιμάμε την έκταση της ανοησίας και της βλακείας σε αυτόν τον κόσμο, αν υποθέσουμε ότι δεν θα μπορούσε να επινοηθεί για εθνικούς πολιτικούς λόγους. Σε αυτό βασίζεται όλος ο μαρξισμός και πολλοί άλλοι. Σε όλα τα κράτη. Παρουσιάζονται σαν πλανόδιοι κήρυκες, μοιράζουν εκατομμύρια φυλλά-

δια, δίνουν διαλέξεις σε ακριβά δωμάτια και όλα δωρεάν· πουλάνε βιβλιαράκια σε γελοίες τιμές και κηρύττουν την επερχόμενη διακυβέρνηση του Ιεχωβά και του εβραϊκού λαού σαν τη θεϊκά καθορισμένη μοίρα του κόσμου. (Στο κράτος του Χίτλερ οι μελετητές της βίβλου διαλύθηκαν και τα ανόητα βιβλιαράκια τους κατασχέθηκαν.)

Ο Αμερικανός δικαστής Ιωσήφ Φραγκλίνος Ρόδερφορντ (Joseph Franklin Rutherford), έγραψε – τουλάχιστον έδωσε το όνομά του σε αυτό – ένα βιβλιαράκι, το οποίο, όπως δήλωσε, κυκλοφόρησε σε 800.000 αντίτυπα. Είπε: «Εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν τώρα δεν θα πεθάνουν ποτέ.» Είναι απαραίτητο εδώ να παρατηρήσετε τον Εβραίο στη δουλειά.

Σήμερα ο «Ρόδερφορντ» βλέπει μια παγκόσμια εποχή να τελειώνει, δηλαδή την «Εποχή των Εθνών», μια περίοδο «κατά την οποία τα έθνη κυβερνούν τους λαούς της γης». Αυτή η εποχή, όπως «αποδεικνύεται» από το χέρι των Βιβλικών αριθμών, πρέπει να έληξε το 1914: «Κάθε έθνος κάτω από τον ήλιο γίνεται όλο και πιο αδύναμο»· είναι ξεκάθαρο, «ότι ο παλιός κόσμος τελείωσε νόμιμα το 1914» και ότι η διαδικασία της εκκαθάρισης των ξεπερασμένων συστημάτων προχωρά, **«σαν προετοιμασία για την εγκαθίδρυση του Μεσσιανικού Βασιλείου»**. Και αυτό πρέπει να το κυβερνούν οι Εβραίοι, στους οποίους ο νόμος του Θεού προφήτευσε «τα πράγματα που έρχονται στο μέλλον». Η εποχή της δυσμένειας του Ιεχωβά έχει τελειώσει. Η περίοδος της χάριτος πριν από τον Χριστό ήταν 1845 χρόνια. Το 1878 θα ήταν ακριβώς το χρονικό διάστημα του όνειδος, δηλαδή από το έτος 33 μ.Χ. (το έτος του θανάτου του Χριστού). Σ' αυτή τη χρονιά θα είχε αρχίσει η ανάβαση του λαού του Θεού. Και πράγματι, το καλοκαίρι του 1878 συνήλθε το Συνέδριο του Βερολίνου. Εκεί, ο Εβραίος Ντισραέλι εμφανίστηκε σαν ο πραγματικός ηγέτης σαν Πρωθυπουργός της Αγγλίας. Ο «Ρόδερφορντ» παραθέτει την «Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια», η οποία λέει κυριολεκτικά για την τροποποίηση της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου: **«Η Τουρκία ανακηρύχθηκε ελεύθερη και ανεξάρτητη, αλλά με την προϋπόθεση ότι οι Εβραίοι θα είχαν πολιτικά και θρησκευτικά δικαιώματα.»** Η «αύξηση της χάρις του Θεού» επρόκειτο να «φθάσει και σε μια ιδιαίτερη κορύφωση» το 1918 (συγκρίνετε με αυτήν την κοροϊδία τα γεγονότα στη Γερμανία και τη Ρωσία). «Σύμφωνα με τη μέθοδο του Θεού» ένας προφήτης πρέπει πάντα να εμφανίζεται την κατάλληλη στιγμή. Εμφανίστηκε ο Τέοντορ Χερτσλ (ο συγκλητής του Συνεδρίου της Βασιλείας!). Επειδή το εβραϊκό έτος αρχίζει το φθινόπωρο, το φθινόπωρο του 1917 είναι η πραγματική αρχή του 1918. Στην κορυφή της «Χάριτος του Θεού» βρίσκεται η Διακήρυξη του Μπάλφουρ, την οποία ο «Ρόδερφορντ» εκτυπώνει αυτολεξεί. Σαν πρόγραμμα του Σιωνιστικού Συνεδρίου στη Βασιλεία, ο Ρόδερφορντ παραθέτει τις αρχές, με την 4η να αξίζει να μην ξεχαστεί ποτέ: «Η εξεύρεση τέτοιων κυβερνητικών νόμων που είναι απαραίτητοι για την επίτευξη των στόχων του Σιωνισμού.» Άρα λοιπόν, οι νόμοι όλων των κρατών πρέπει να βασίζονται στις εβραϊκές εθνικές επιθυμίες! Αυτό είναι το ίδιο, που απαιτείται στα πρωτόκολλα.

Ύστερα ο ο «Ρόδερφορντ» γίνεται ακόμα πιο ξεκάθαρος. Ο σκοπός

του κηρύγματος του ευαγγελίου δεν είναι ο προσηλυτισμός, αλλά, «για να βγάλει από τον κόσμο έναν λαό για το όνομά του (Ιεχωβά)». Αυτή η «νέα τάξη» αρχίζει τώρα. Ο Θεός «με τη σοφία του» προέβλεψε τον σχηματισμό της Κοινωνίας των Εθνών (Ησαΐας 8:9,10). Αλλά το σημερινό ας μην είναι αληθινό. Αλλά η σωτηρία έρχεται στον κόσμο. – Το 1925 θα ξεκινήσει η φοβερή αντί-εικόνα της ιστορίας. Ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και «άλλοι πιστοί» (!) της παλαιάς διαθήκης θα ανασταίνονταν για να περπατήσουν στη γη (σελ. 50) σαν οι ορατοί νόμιμοι εκπρόσωποι της νέας τάξης πραγμάτων. **«Από Σιών θα βγει ο νόμος και από την Ιερουσαλήμ ο λόγος του Ιεχωβά και θέλει κρίνει μεταξύ πολλών λαών, και θέλει κρίνει ισχυρά έθνη μέχρι το μακρινό μέλλον.»** (Βλέπε την ομιλία του Σιωνιστή ηγέτη Σμάρια Λέβιν (Шмарьяху Хаимович Левин), στη σελίδα 7 του βιβλίου, στην οποία επαίνεσε τον Άχαντ Χα΄αμ (Ahad Ha'am) σαν τον «προβλέποντα» το εβραϊκό μέλλον και το όρος Σιών σαν το κέντρο της Κοινωνίας των Εθνών.) Δεν υπάρχει πιο αναιδής τρόπος να μιλήσεις.

«Τρέλα!» λένε. Αλλά μεθοδικά, εκατομμύρια σε όλο τον κόσμο εργάζονται γι' αυτήν την «τρέλα». Επικαλούνται την πίστη στο αλάθητο των λόγων της βίβλου, τα διορθώνουν για να ταιριάζουν στους εβραϊκούς σκοπούς και με αυτόν τον τρόπο υπνωτίζουν εκατομμύρια ανθρώπων που δεν έχουν κρίση, τους τρελαίνουν στα πάντα και προετοιμάζουν νοερά τη «θρησκευτική»-πολιτική εβραϊκή κυριαρχία στον κόσμο αυξάνοντας τη σύγχυση. Αυτό που επιτυγχάνουν η δημοκρατία και ο Μαρξισμός στον πολιτικό τομέα, το επιτυγχάνουν οι μελετητές της βίβλου στον εκκλησιαστικό και θρησκευτικό τομέα. – Ο «πλασμένος δαίμονας της παρακμής της ανθρωπότητας» σε δράση.⁴⁷

Όταν σήμερα, μετά την εκκαθάριση του κράτους από τα αθεϊστικά στοιχεία, οι εκκλησίες ανοίγουν την αγκαλιά τους υπερβολικά και εύκολα για να καλωσορίσουν συλλήβδην αυτούς που ήταν πριν αβάπτιστοι και άπιστοι στο πιστό ποίμνιό τους, οι εκκλησιαστικοί ποιμένες θα πρέπει να θυμούνται ότι μερικά άγρια πρόβατα, που δέχονται με χαρά τον αγιασμό, θα εισχωρήσουν κρυφά, αν έτσι βρουν την είσοδο σε μια κοινότητα όπου μπορούν να επιδιώξουν παλαιούς σκοπούς χρησιμοποιώντας νέες μεθόδους. Οι εκκλησίες φέρουν ευθύνη για αυτή τη στάση.

47. Βλέπε, Άουγκουστ Φετς (August Fetz), «Παγκόσμια καταστροφή από Μελετητές της Βίβλου και Εβραίους» (Weltvernichtung durch Bibelforscher und Juden).

Εικοστή Συνεδρία

Μετά από τις 18η και 19η συνεδρίες, όπου διατυπώνονται απόψεις σχετικά με τα αναγκαία μέτρα προστασίας του Εβραίου βασιλιά του κόσμου, σε μια μορφή που είναι φυσική για τα καμπαλιστικά-ταλμουδικά διδακτορικά μυαλά, τελικά θίγεται το χρηματοοικονομικό πρόβλημα και με αυτό τον τρόπο το πραγματικά σοβαρό μέσο της πολιτικής πίεσης. Αυτές οι λεπτομέρειες αναφέρονται σαν «πυρήνας του σχεδίου». Μετά από διαμάχες σχετικά με την ηθική κατανομή των φόρων στο επερχόμενο εβραϊκό κράτος, αποκαλύπτεται ποια είναι η πραγματική αιτία της οικονομικής μας καταστροφής. Τα παρακάτω λόγια του 1897 ακούγονται πολύ επίκαιρα:

«Για να προκαλέσουμε ζημία στους μη-Εβραίους, δημιουργήσαμε εκτεταμένη στασιμότητα (κρίσεις) στην οικονομική ζωή. Χρησιμοποιήσαμε την απλή μέθοδο ανάληψης όλων των διαθέσιμων χρημάτων από την κυκλοφορία. Τεράστια χρηματικά ποσά μαζεύτηκαν στα χέρια μας ενώ τα μη εβραϊκά κράτη έμειναν χωρίς χρήματα και τελικά αναγκάστηκαν να μας ζητήσουν δάνεια. Με αυτά τα δάνεια, τα μη-Εβραϊκά κράτη ανέλαβαν σημαντικές υποχρεώσεις για τόκους, γεγονός που επιβάρυνε σημαντικά τους εθνικούς προϋπολογισμούς τους και τελικά τα έκανε πλήρως εξαρτημένα από τους μεγάλους χρηματοδότες. – Η μετάβαση της βιοτεχνίας και των μεσαίων επιχειρήσεων στη βιομηχανία μεγάλης κλίμακας απορρόφησε όλες τις υγιείς δυνάμεις του λαού και τελικά και τις δυνάμεις του κράτους.»

Με αυτά τα λόγια το όλο πρόβλημα των λεγόμενων «αποζημιώσεων» και η οικονομία των δανείων αποκαλύπτεται στις ρίζες του. Ήταν μια από τις πιο ατυχείς αρχές του φιλελεύθερου 19ου αιώνα, να αναγνωρίζεται σαν νόμος η δυνατότητα του κράτους να συνάπτει έντοκα δάνεια από ιδιωτικές τράπεζες. Οι πόλεμοι και οι επαναστάσεις που χρηματοδοτήθηκαν από τους τραπεζίτες-Εβραίους έφεραν το ένα κράτος μετά το άλλο σε μια ολοένα και πιο αισθητή οικονομική εξάρτηση. Αυτή τη κατάσταση οι σοφοί της Σιών την ονόμασαν «υποχρεώσεις τόκων», οι εβραϊκές εφημερίδες το λένε καθημερινά στον γερμανικό λαό «υποχρεώσεις αποζημιώσεων». Αλλά φυσικά όχι για να έχουν πλεονέκτημα οι Άγγλοι ή οι Γάλλοι. Όλοι τους – όπως έχω ήδη εξηγήσει – σήμερα χρωστούν στους τραπεζίτες τους δέκα φορές περισσότερα απ' όσα χρωστούσαν πριν τον πόλεμο. Έτσι το έγκλημα εκδικείται τη μοίρα του ίδιου του έθνους του.⁴⁸

48. Άλλη μια εικόνα από το παρόν. Η «Ισραηλιτική Εβδομαδιαία Εφημερίδα» γράφει: «Στη συνεδρίαση της Λιθουανικής επενδυτικής τράπεζας που πραγματοποιήθηκε στο Κόβνο (σημ: Κάουνας), ο Εβραίος τραπεζίτης Λεόντινας Σολοβέτσικας (Leontinas Soloveičikas) αδελφός του υπουργού εβραϊκών υποθέσεων, εξελέγη στο συμβούλιο. Στην ελεγκτική επιτροπή εκλέχθηκαν οι δύο Εβραίοι τραπεζίτες ο Σλόμο Σβίρσκι (Shlomo Swirski) και ο Αμπραάμας Φραένκελς (Abraomas Fraenkelis). Σε αξιόπιστους

Σήμερα, η Γερμανία βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στους τοκογλύφους του κόσμου και στους δημοκρατικούς τους, μαρξιστές, ακόμη και τους «χριστιανούς» μαστροπούς τους. Αυτός ο αγώνας διεξάγεται συνειδητά μόνο στη Γερμανία και είναι καθήκον του πολιτικού κόμματος, το οποίο έγινε φορέας της γερμανικής κρατικής ιδέας στις 30 Ιανουαρίου 1933.

Την πειστική απόδειξη για την αυθεντικότητα του εβραϊκού σχεδίου που περιγράφηκε παραπάνω δεν μας την δίνει κανένας άλλος από τον πατέρα του Σιωνισμού και τον συγκλητή του Συνεδρίου της Βασιλείας, Τέοντορ Χερτσλ.

Η εναρκτήρια ομιλία του δημοσιεύτηκε στο Νο. 66 της εφημερίδας «Εβραϊκή Επιθεώρηση» της 22ας Αυγούστου του 1922 με τον τίτλο «25 χρόνια πριν». Από αυτή παίρνω τα παρακάτω αποσπάσματα:

«Θέλουμε να βάλουμε τον θεμέλιο λίθο για το σπίτι, που μια μέρα θα στεγάσει το εβραϊκό έθνος. Αυτός ο θεμέλιος λίθος είναι τόσο μεγάλος, που πρέπει να τον αναφέρουμε με απλά λόγια. Στο βαθμό που μπορεί να κριθεί τώρα, θα δοθεί σε αυτές τις τρεις ημέρες μια επισκόπηση της παρούσας κατάστασης του εβραϊκού ζητήματος. Το τεράστιο υλικό είναι δομημένο από τους ομιλητές μας.»

«Ο Σιωνισμός έχει ήδη επιτύχει κάτι περίεργο, που κάποτε θεωρούνταν αδύνατο: **τη στενή σύνδεση των πιο σύγχρονων στοιχείων του Ιουδαϊσμού με τα πιο συντηρητικά.** Δεδομένου ότι αυτό συνέβη, χωρίς να γίνουν ανάξιες παραχωρήσεις ή θυσίες της διανοήσης από τη μία ή την άλλη πλευρά, αυτό είναι μια ακόμη απόδειξη, αν χρειαζόταν ακόμη μια απόδειξη, για την εθνικότητα των Εβραίων. Μια τέτοια συνένωση είναι δυνατή μόνο με βάση το έθνος.»

Αφού περιέγραψε τις παραχωρήσεις που θα έπρεπε να κάνουν οι κυβερνήσεις υπέρ του παλαιστινιακού σχεδίου, ο Χερτσλ συνεχίζει:

«Τα πλεονεκτήματα, που μπορεί να προσφέρει σε αντάλλαγμα ένας ολόκληρος λαός, είναι τόσο σημαντικά, που οι διαπραγματεύσεις από την αρχή παίρνουν αρκετή σοβαρότητα. Θα ήταν ένα άσκοπο ξεκίνημα, να μιλάμε σήμερα πολύ για το σε ποια νομική μορφή θα πρέπει να πραγματοποιηθεί τελικά η συμφωνία. Μόνο ένα πράγμα πρέπει να κρατηθεί ακλόνητο: η βάση μπορεί να είναι μόνο ένα κράτος δικαίου και όχι της ανεκτικότητας. Με την ανεκτικότητα και την προστασία του εβραϊσμού έχουμε αρκετές εμπειρίες με την ανάκλησή τους.

κύκλους υπολογίζεται ότι τουλάχιστον το ήμισυ όλων των μετοχών, δηλαδή 600.000 δολάρια, βρίσκονται σε εβραϊκά χέρια. Η εβραϊκή κεντρική τράπεζα συμμετέχει με 500 μετοχές για συνολικά 5.000 δολάρια.» Συνεχίζει:

«Σχετικά με την κατάρρευση της κρατικής τράπεζας στη Δανία. Το γεγονός της κατάρρευσης της κρατικής τράπεζας της οποίας προήδρευε ο γνωστός Εβραίος χρηματοδότης, δημοσιονομικός σύμβουλος Εμίλ Γκλούκστατ (Emil Glückstadt) (γνωστός σαν ο Δανός οικονομικός εμπειρογνώμονας στην Κοινωνία των Εθνών), κρατά ακόμη σε αγωνία το κοινό της Δανίας. Όπως αποδείχθηκε, μεταξύ των ζημιωμένων καταθετών, οι περισσότεροι είναι Εβραίοι. Η καθημερινή εφημερίδα της Κοπεγχάγης «Πολιτική» περιγράφει τα γεγονότα μπροστά από το κεντρικό κτίριο της κρατικής τράπεζας, μπροστά από το οποίο στέκονταν με ανήσυχα πρόσωπα μεγάλος αριθμός ευυπόληπτων Δανών Εβραίων, οι οποίοι είχαν χάσει τα κέρδη της πλούσιας ζωής τους από την τολμηρή λειτουργία της διοίκησης της τράπεζας. Επιπλέον, στην περίπτωση της κρατικής τράπεζας, βρίσκεται τώρα σε εξέλιξη μια ριζική επιχείρηση αναδιάρθρωσης, στην οποία συμμετέχει η κυβέρνηση και οι μεγάλες τράπεζες.» («Ισραηλιτική Εβδομαδιαία Εφημερίδα για την Ελβετία», Νο 41, 13 Οκτωβρίου 1922.)

Έτσι, εάν οι Εβραίοι χρεοκοπήσουν, το κράτος της Δανίας πρέπει να τους σώσει.

Σε κάποιες χώρες, η σύγκρουση με τους Εβραίους έχει γίνει καταστροφική για την κυβέρνηση. Αν πάρει το μέρος των Εβραίων θα έχει απέναντί της τις ταραγμένες μάζες. Αν πάρει θέση εναντίον των Εβραίων, αυτό έχει γι' αυτήν **συχνά σοβαρές οικονομικές συνέπειες, δεδομένης της ιδιαίτερης επιρροής των Εβραίων στο παγκόσμιο εμπόριο**. Αν η κυβέρνηση παραμείνει ουδέτερη, οι Εβραίοι θεωρούν τον εαυτό τους απροστάτευτο στην υπάρχουσα τάξη και καταφεύγουν στην ανατροπή.»

Οι κυβερνήσεις λοιπόν, απαιτούσαν προνόμια για τους Εβραίους, αλλιώς απειλούνταν με ανατροπή! Έτσι μπορούσαν να μιλήσουν δημόσια! – Και μυστικά; –

Και συγκρίνετε μ' αυτό τη δημόσια ομιλία για το ζήτημα των Εβραίων στη Γερμανία στο συνέδριο των Σιωνιστών της Πράγας το 1933, για την οποία η επίσημη εφημερίδα της συνεδρίου της 25ης Αυγούστου 1933 ανέφερε:

«Κάτω από τη γενική ένταση στο πλήρως γεμάτο Σώμα, που αντιλαμβάνεται τη σημασία του ζητήματος που βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη της συνεδρίασης, ο πρόεδρος της Σιωνιστικής Εκτελεστικής Αρχής Ναχούμ Σοκόλοφ παίρνει το λόγο για την έκθεση:

“Η σημερινή κατάσταση των Εβραίων στον κόσμο”.»

Στη συνέχεια, ο Σοκόλοφ, με βάση την ομιλία του Νόρνταου στη συνέλευση της Βασιλείας, εξετάζει την θέση των Εβραίων στην Ρωσία και στην Πολωνία, και στη συνέχεια έκανε τις ακόλουθες δηλώσεις για τη Γερμανία:

«Κάτι πρωτόγνωρο (!) συνέβη πρόσφατα μπροστά στα μάτια μας, κάτι που κυριαρχεί αυτή τη στιγμή σε ολόκληρη την παγκόσμια κατάσταση του εβραϊκού λαού. – Το νέο γερμανικό κράτος έκανε τη φυλετική θεωρία βάση του. Παίρνει τη θέση ότι μόνο οι εξ αίματος Γερμανοί εθνοσύντροφοι μπορούν να είναι πολίτες του κράτους. Τα ίσα δικαιώματα για τους Εβραίους, μια ακλόνητη (!) αρχή της πολιτισμένης ανθρωπότητας εδώ και αιώνες, έχει καταργηθεί στη Γερμανία... **Είναι αδύνατον για εμάς, να αφήσουμε τον αντισημιτισμό να μαίνεται χωρίς να τον αντιμετωπίσουμε με έντονες και δυναμικές διαμαρτυρίες** (δυνατό χειροκρότημα, οι σύνεδροι σηκώνονται από τις θέσεις τους). Θα ήταν μοιραίο να κάνουμε τον αντισημιτισμό να πιστέψει ότι η αντικατάσταση της ισότητας των δικαιωμάτων με ένα σύστημα περιορισμού της πρόσβασης (*numerus clausus*) είναι αποδεκτή από τον παγκόσμιο Εβραϊσμό και ότι η ψυχή της χειραφέτησης είναι νεκρή... Έχει επινοηθεί ο μύθος, ότι οι Γερμανοί Εβραίοι είναι εχθροί του γερμανικού κράτους. Το πατριωτικό πνεύμα, η ακλόνητη αφοσίωση των Γερμανών Εβραίων στο Γερμανικό κράτος, στη γερμανική κουλτούρα και γλώσσα είναι τόσο αληθινά που δεν χρειάζονται καμία διαβεβαίωση. – Την τελευταία περίοδο ο εβραϊκός λαός έχει αφυπνιστεί στη ζωή του και έχει αναπτύξει μια νέα αυτογνωσία, και εμείς, το σιωνιστικό κίνημα, νιώθουμε ότι είμαστε οι πρωτοπόροι του εβραϊκού λαού των δεκαέξι εκατομμυρίων, και σαν τέτοιοι, απορρίπτουμε με περηφάνια τις προσβολές που γίνονται στο έθνος μας. Σαν ένας από τους αρχαιότερους πολιτισμένους λαούς στον κόσμο, σαν ο λαός της Βίβλου

και των Δέκα Εντολών, σαν ο λαός της πίστης στο πνεύμα και την ηθική των προφητών, είμαστε υπεράνω της θεωρίας της υποτιθέμενης κατωτερότητας της φυλής μας.»

Μετά από όλες αυτές τις εκκωφαντικές δηλώσεις, δικαίως αναρωτιέστε για το τι θα πρέπει να σας εκπλήσσει περισσότερο: η εβραϊκή αυθάδεια, η υπερβολή, η αλαζονεία, η τέχνη της διαστρέβλωσης ή η ανοχή των λαών, που επανειλημμένα δέχτηκαν με αγάπη το Μεφιστοφελή της ανθρωπότητας, μέχρι που έπρεπε να χαθούν από το δηλητήριο που είχαν απορροφήσει.

Όταν εγκρίθηκε το «ψήφισμα» για τα «μέτρα» κατά της Γερμανίας, υπήρξε μια διαμάχη επειδή τα «ρεβιζιονιστικά κόμματα» του συνεδρίου βρήκαν το δημόσιο ψήφισμα πολύ ήμερο. Το ψήφισμα αυτό προτείνει

1. κάλεσε την Κοινωνία των Εθνών και ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο να αγωνιστούν για την ανάκτηση των δικαιωμάτων των Εβραίων στη Γερμανία·

2. από την Αγγλία σαν διοικητική δύναμη της Παλαιστίνης ζήτησε να κινηθεί όσο το δυνατόν γρηγορότερα για να ιδρύσει την εβραϊκή εθνική εστία·

3. από το κοινό όλων των κρατών την ενεργή υποστήριξη για την Παλαιστίνη. Τέλος το συνέδριο κάνει έκκληση για αγώνα κατά της στέρησης και της παραβίασης των δικαιωμάτων των Γερμανών Εβραίων και δηλώνει ότι δεν θα ησυχάσει μέχρι να αποκατασταθεί αυτή η αδικία.

Οι ρεβιζιονιστές, από την άλλη πλευρά, ζήτησαν ακόμη και δημόσια, το συνέδριο να μιλήσει ενάντια σε μια αναθεώρηση της υπαγόρευσης των Βερσαλλιών και να κηρυχθεί το σιωνιστικό κίνημα σαν κέντρο για το μποϊκοτάζ κατά της Γερμανίας· γιατί «η πολιτική νοοτροπία του κυβερνώντος συστήματος στη Γερμανία εγκυμονεί τους μεγαλύτερους κινδύνους για την ευημερία όλων των εθνών, για την παγκόσμια ειρήνη και την ίδια την ανθρώπινη ηθική».

Άρα λοιπόν, η πιο ξεδιάντροπη υποκίνηση πολέμου.

Για να δείτε ότι αυτή η «στάση» των Εβραίων δεν είναι καινούργια, συγκρίνετε τα ημερολόγια του Χερτσλ, τα πρώτα τεύχη των οποίων εμφανίστηκαν το 1922. Παρέχουν συμπληρωματικές πληροφορίες που διευκρινίζουν το πρόβλημα των πρωτοκόλλων και ρίχνουν φως στη σημερινή παγκόσμια πολιτική. Στις 10 Ιουνίου 1895 (δηλαδή δύο χρόνια πριν από το συνέδριο της Βασιλείας) ο Χερτσλ σημείωσε: «... ότι ο επόμενος ευρωπαϊκός πόλεμος δεν μπορεί να βλάψει, αλλά μόνο να προωθήσει, επειδή όλοι οι Εβραίοι θα φέρουν τα υπάρχοντά τους σε ασφάλεια εκεί πέρα· παρεμπιπτόντως, όταν συναφθεί η ειρήνη, θα εμφανιστούμε σαν χρηματοδότες και θα πετύχουμε τα οφέλη της αναγνώρισης μέσω της διπλωματικής οδού.»

Αφού μίλησε για την εβραϊκή λογοτεχνία που βγάζει χρήματα, είπε για την Ιερουσαλήμ: «Έτσι μπορώ να κάνω την πρωτεύουσα το κορυφαίο μέρος της παγκόσμιας αγοράς χωρίς καμία ανησυχία.» (σελ. 57) «Το κρατικό μονοπώλιο χρηματιστηριακών συναλλαγών» φαίνεται να είναι η «ευφυής λύση» του Χερτσλ.

Με αυτό τον τρόπο βάζει το δάχτυλο στην πληγή της Ευρώπης. Όσο

υπάρχει μια πραγματική εθνική κυβέρνηση σε μια χώρα, ένα μονοπώλιο των τραπεζών και των χρηματιστηρίων θα ήταν ο θάνατος της Εβραϊκής οικονομικής κυριαρχίας. Στο εβραϊκό κράτος όμως, η οικονομία θα έπρεπε να μονοπωλείται. Έτσι είναι, για παράδειγμα, η τράπεζα της Αγγλίας που είναι ένα ιδιωτικό ίδρυμα με κρατικά προνόμια.

Στις 22 Ιουλίου 1923, οι παν-εβραϊκές εφημερίδες γιόρτασαν τα 100ά γενέθλια του Λούντβιγκ Μπάμπεργκερ (Ludwig Bamberger), του Εβραίου ηγέτη του φιλελευθερισμού, αντίπαλου του Μπίσμαρκ. Η «Berliner Tageblatt» (No. 339 της 21ης Ιουλίου 1923) έγραψε χαρακτηριστικά: «Ο Μπάμπεργκερ ουσιαστικά δημιούργησε δύο από τους βασικούς πυλώνες της γερμανικής (;) οικονομικής ζωής, τη τράπεζα του Ράιχ και τον κανόνα του χρυσού, και τους υπερασπίστηκε με επιτυχία ενάντια στις συνεχώς επαναλαμβανόμενες επιθέσεις από τα αγροτικά συμφέροντα (!). **Ο χαρακτήρας της τράπεζας του Ράιχ σαν ιδιωτικό ίδρυμα, που έχει αποδείξει τη θεμελιώδη σημασία της για τη γερμανική οικονομία τα τελευταία χρόνια, καθορίστηκε μετά από συμβουλές του.**»

Όμως η «Vossische Zeitung» δήλωσε περήφανα: «Η μεταρρύθμιση του γερμανικού νομίσματος με τους δύο ακρογωνιαίους πυλώνες της, την τράπεζα του Ράιχ και τον κανόνα του χρυσού, είναι αδιανόητη χωρίς την καθοριστική συνεργασία του Μπάμπεργκερ» (No. 341, 21 Ιουλίου 1923).

Σε αυτή τη χαρά συγκρίνετε τα ακόλουθα λόγια των πρωτοκόλλων:

«Γνωρίζετε ότι ο κανόνας του χρυσού ήταν μια καταστροφή για όλα τα κράτη που τον υιοθέτησαν. Δεν μπόρεσαν να ικανοποιήσουν τις μεγάλες ανάγκες των λαών για χρήμα, γιατί αποσύραμε τα χρήματα από την κυκλοφορία όπου ήταν δυνατόν.

Στο δικό μας κράτος πρέπει να εισαχθεί ένα νόμισμα, που θα βασίζεται στο κόστος της εργασίας, μπορεί τα μέσα κυκλοφορίας του να είναι από χαρτί ή από ξύλο. Θα υπολογίσουμε τις χρηματικές ανάγκες όλων των πολιτών, αυξάνοντας τα μέσα κυκλοφορίας του χρήματος για κάθε νεογέννητο και μειώνοντάς τα για κάθε θάνατο. Κάθε επαρχία και κάθε περιφέρεια πρέπει να κάνει τους υπολογισμούς.»⁴⁹

Σήμερα, τα δύο τρίτα του χρυσού βρίσκονται στα θησαυροφυλάκια των εβραϊκών τραπεζών της Νέας Υόρκης. Το γεγονός ότι η ανάκαμψη της Ευρώπης – μετά την επίλυση του ζητήματος της πολιτικής ισχύος – θα πρέπει να ξεκινήσει με μια νομισματική μεταρρύθμιση, μόνο και μόνο για να επανέλθουν τα νομίσματα που έχουν υποτιμηθεί στα περισσότερα κράτη σε μια αξιόπιστη βάση για ανταλλαγές –, σήμερα είναι σαφές σε όποιον έχει αρχικά κατανοήσει το πρόβλημα της αξίας,

⁴⁹. Ας συγκρίνουμε κάποια λόγια από την 6η συνεδρία: «Οι γαιοκτήμονες μας ενοχλούν, καθώς είναι ανεξάρτητοι στον βιοπορισμό τους. Γι' αυτό πρέπει πάση θυσία να τους στερήσουμε τη γη τους. Ο καλύτερος τρόπος για να γίνει αυτό είναι να αυξηθούν οι φόροι και τα στεγαστικά χρέη. – Η βιομηχανία πρέπει να απογυμνώσει τη χώρα τόσο από εργάτες όσο και από κεφάλαια. Ταυτόχρονα, θα διασφαλίσουμε ότι όλες οι πνευματικές δυνάμεις των μη-Εβραίων θα εκδιωχθούν από τη χώρα. Αυτά τα μέτρα θα καταστήσουν την ιδιοκτησία γης απόλυτα εξαρτημένη από εμάς.» – Καταλαβαίνετε τώρα τα δεινά της οικονομίας της γερμανικής γεωργίας, τις απογυμνωμένες εκτάσεις στην Ανατολή, τις υπερπληθυσμένες μεγάλες πόλεις, που ήταν οι εστίες του κομμουνισμού; –

έστω και σε γενικές γραμμές.

Το εμπόδιο είναι οι υπάρχουσες ενστικτώδεις τάσεις του ενός Ευρωπαίου ενάντια στον άλλον που έχουν φτάσει στο σημείο του φανατισμού, παραβλέποντας τον πραγματικό υποκινητή και καθοδηγητή. Σ' αυτή τη ζήλια βασίστηκε ο Τέοντορ Χερτσλ, όταν έγραψε στο ημερολόγιό του:

«Θα πρέπει μόνο να ζηλεύουν ο ένας τον άλλον: Άγγλοι και Ρώσοι, Προτεστάντες και Καθολικοί. Θα πρέπει να με διαφωνούν μεταξύ τους – έτσι θα προχωρήσει η υπόθεσή μας.»

Και με τον ίδιο κυνισμό μιλούσε αυτός ο Εβραίος για τους εργάτες. Όπως ο Μαρξ και ο Λασσάλ, έτσι κι αυτός τους έβλεπε μόνο σαν ένα μέσο για τον εβραϊκό πολιτικό του σκοπό. Σκέφτεται να τους υποσχεθεί την επτάωρη μέρα: *«Για την ώρα, για μένα, η επτάωρη εργάσιμη ημέρα είναι μια μορφή παγκόσμιας διαφήμισης, – ίσως να είναι και εφικτή για πάντα. Αν όχι, “ο κανόνας του παιχνιδιού”, θα το ξαναρυθμίσει.»*

Έτσι νόμιζαν, ακριβώς έτσι νόμιζαν οι Σοβιετικοί Εβραίοι! Πρώτα, ζητήθηκε η οκτάωρη εργάσιμη ημέρα, ο κομμουνισμός εξυμνήθηκε σαν ιδεώδες. Τώρα το «ο κανόνας του παιχνιδιού», δηλαδή, το καθαρό και ανεξέλεγκτο, το ιδιωτικό καπιταλιστικό ένστικτο χιλιετιών, έχει ξεκινήσει την συγχώνευση των επιχειρήσεων και κάλυψε τη χώρα με μια σειρά από εβραϊκές τράπεζες, με επικεφαλής τον Εβραίο Ααρών Σέινμαν (Aaron Scheinmann) για μεγάλο χρονικό διάστημα.

«Εάν πάμε σε μια περιοχή, όπου υπάρχουν άγρια ζώα που είναι ασυνήθιστα για τους Εβραίους», γράφει ο Χερτσλ μια άλλη φορά, «τότε θα χρησιμοποιήσω τους ιθαγενείς, πριν τους μεταφέρω στις χώρες προορισμού τους, για να εξοντώσω αυτά τα ζώα. Μεγάλες αμοιβές για τα δέρματα των φιδιών, κ.λπ., και για την αναπαραγωγή.»

Ποτέ να μην δημιουργείς, πάντα να εκμεταλλεύεσαι τους άλλους, είτε πρόκειται για την εξόντωση φιδιών είτε για την καταστροφή άλλων πλασμάτων. Ο Χερτσλ είναι σίγουρα το πιο θερμόαιμο μυαλό που έχει δημιουργήσει ο σύγχρονος Ιουδαϊσμός. Και από μέσα του, από τα βάθη του, βγαίνει το παράσιτο, ο δημαγωγός, ο αποσυνθέτης και ο υποκινητής...

Αυτό που προκύπτει από όλα αυτά είναι το παρακάτω χρηματοδοτικό πρόγραμμα, όπως το βλέπουμε να υλοποιείται εδώ και δεκαετίες και που σήμερα μας οδηγεί πιο γρήγορα από ποτέ στην καταστροφή.

«Κάθε δάνειο ενός κράτους αποτελεί σαφή απόδειξη της κακής διαχείρισης του κράτους και της αδυναμίας του να ασκήσει σωστά τα κυριαρχικά του δικαιώματα. Τα δάνεια κρέμονται σαν Δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια των μη-Εβραίων ηγεμόνων· αντί να καλύπτουν τις ανάγκες τους μέσω ενός εφάπαξ, έκτακτου φόρου από τους υπηκόους τους, παρακαλούν τους Εβραίους μας χρηματοδότες με τα χέρια υψωμένα σε δέηση. Τα δάνεια από το εξωτερικό είναι σαν τις βδέλλες στο σώμα του κράτους, που δεν μπορούν να αφαιρεθούν μέχρι να πέσουν από μόνες τους ή έως ότου το κράτος τα αποβάλει με τη βία. Αλλά τα μη εβραϊκά κράτη δεν έχουν την απαραίτητη δύναμη για να το κάνουν αυτό: αντιθέ-

τως, προσκολλούν όλο και περισσότερες βδέλλες στο άρρωστο σώμα τους, ώστε τελικά καταστρέφονται από την αιμορραγία που προκάλεσαν μόνα τους.

Ένα δάνειο ενός κράτους και μάλιστα από το εξωτερικό δεν είναι τίποτε άλλο από μια εθελοντική αιμοδοσία από το σώμα του κράτους. Το δάνειο αποτελείται από χρεωστικά ομόλογα του κράτους που περιέχουν την υποχρέωση τόκων. Ο τόκος ποικίλλει ανάλογα με το ύψος του απαιτούμενου χρηματικού ποσού και την αξιοπιστία του κράτους. Εάν ο τόκος είναι 5 τοις εκατό, το κράτος πρέπει να αποπληρώσει το σύνολο του δανεισμένου ποσού με τόκους σε διάστημα 20 ετών· σε 40 χρόνια έχει πληρώσει μόνο σε τόκους το διπλάσιο, σε 60 χρόνια το τριπλάσιο του ποσού του χρέους, αλλά εξακολουθεί να είναι υπόχρεο για το σύνολο του αρχικού χρέους, αν, όπως υποτίθεται εδώ, δεν έχουν πραγματοποιηθεί αποπληρωμές.

Εάν πρόκειται για ένα υπανάπτυκτο κράτος που εξακολουθεί να διατηρεί τον παλιό κατά κεφαλή φόρο, έχουμε την ακόλουθη εικόνα: το κράτος πιέζει τους φτωχούς του με τη μορφή φόρου κατά κεφαλή για να τους πάρει και την τελευταία δεκάρα και με αυτό τον τρόπο πληρώνει τους τόκους στους πλούσιους χρηματοδότες του εξωτερικού, στους οποίους είναι χρεωμένο. Σκλαβώνει τους υπηκόους του και όμως δεν βγαίνει ποτέ από τη δική του σκλαβιά. Δεν θα ήταν χιλιάδες φορές καλύτερα αν δεν είχε μπει ποτέ σε αυτή τη σκλαβιά του εξωτερικού χρέους, αλλά να έπαιρνε αμέσως από τους υπηκόους του ό,τι χρειαζόταν και μετά να χρησιμοποιούσε όλα τα πρόσθετα φορολογικά έσοδα προς όφελός του;

Υπάρχει καλύτερη απόδειξη για την απόλυτη ανικανότητα της καθαρά θεωρητικής αντίληψης των μη-Εβραίων στους τομείς της νομισματικής και φορολογικής οικονομίας από το γεγονός, ότι δανείστηκαν από εμάς έναντι υποχρεώσεων υψηλών τόκων, χωρίς να σκεφτούν ότι τελικά θα πρέπει να βγάλουν τα ίδια ποσά μόνο με την προσαύξηση του υψηλού τόκου; Δεν θα ήταν πολύ πιο εύκολο να πάρουν τα απαραίτητα ποσά από τους δικούς τους υπηκόους και να γλιτώσουν τους τόκους;

Σ' αυτό φαίνεται το εξαιρετικά κοφτερό μυαλό του περιούσιου λαού μας: καταφέραμε να παρουσιάσουμε το ζήτημα των κρατικών δανείων στους μη-Εβραίους κάτω από τέτοιο πρίσμα, που πίστεψαν ότι θα έβλεπαν ακόμη και πλεονεκτήματα για τους εαυτούς τους, αν τα δεχόντουσαν.»

Πάνω απ' όλα, οι Γερμανοί προειδοποίησαν. Οι φωνές του Πάουλ ντε Λαγκάρντ (Paul de Lagarde) και του Όιγκεν Ντούρινγκ (Eugen Dühring) όμως δεν εισακούστηκαν, όπως κάποτε το κάλεσμα αφύπνισης του Αλφόνς Τουσενέλ (Alphonse Toussenel) στο έργο του «Οι Εβραίοι, μήνας της εποχής» (Les Juifs, mois de l'époque). Η Ευρώπη τώρα έπρεπε να πληρώσει το τίμημα της κατάστασης που δημιούργησε. Και είναι βαρύ το τίμημα. Ας ελπίσουμε ότι τελικά θα το συνειδητοποιήσει και θα αναλάβει δράση...

Η ιδέα της Διεθνούς, που κάποτε αναγνωρίστηκε στο εσωτερικό σαν κάτι που θα έπρεπε να επιδιωχθεί, ήταν φυσικά αναπόφευκτο να οδηγήσει σε μια εξέλιξη των καταστάσεων σε όλους τους τομείς, που θα επέτρεπε μόνο μια κορύφωση. Στον πολιτικό τομέα ονομαζόταν Παγκόσμια Δημοκρατία, Διεθνής του προλεταριάτου με ένα κυρίαρχο κεφάλι· καλλιτεχνικά είχε αντίκτυπο στο δόγμα της «διεθνούς ανθρωπίνης τέχνης»· φιλοσοφικά, επαινούσε την «ανθρωπιά» και την υπέρβαση των «εθνικών φραγμών»· οικονομικά, το αντεθνικό υλιστικό ιδεώδες εκφράστηκε στην «παγκόσμια οικονομία», στο «διεθνές ιδιωτικό συνδικάτο» του Βάλτερ Ράθναου. Όσον αφορά τη δημοσιονομική πολιτική, η εξέλιξη ήταν φυσικά η ίδια. Ο δεδομένος συνδετικός κρίκος των επιδιώξεων των μεγάλων χρηματοδοτών ήταν φυσικά ο Ιουδαϊσμός. Αξιοσημείωτες και συμβολικές της οικονομικής κυριαρχίας των καπιταλιστών δανειστών Εβραίων είναι μερικές οικογένειες, στις οποίες εδώ θα ήθελα να περιοριστώ.

Οι Ρότσιλντ. Από την εποχή της απάτης με την παραπλανητική είδηση για τη μάχη του Βατερλό, ο Οίκος των Ρότσιλντ συνεχίζει να «εργάζεται» προς την ίδια κατεύθυνση. Η οικογένεια, που ήταν «διασκορπισμένη» στη Φρανκφούρτη, τη Βιέννη, το Παρίσι και το Λονδίνο, καθόρισε σαν βασική της αρχή τη στενότερη συνεργασία μεταξύ των επιμέρους υποκαταστημάτων. Ποτέ δεν έγινε κάποια σημαντική ενέργεια χωρίς προηγούμενη συζήτηση. Και αν ένα υποκατάστημα έπρεπε να υποφέρει από μια «επανάσταση», τα άλλα κέρδιζαν δέκα φορές περισσότερα. Ο Κλέμενς φον Μέττερνιχ (Klemens von Metternich) από το 1845 είχε δηλώσει: «Ο Οίκος των Ρότσιλντ διαδραματίζει πολύ μεγαλύτερο ρόλο στη Γαλλία από οποιαδήποτε (!) ξένη κυβέρνηση, με εξαίρεση ίσως την Αγγλία.» Η «Αγγλική» κυβέρνηση όμως, βρισκόταν κάτω από την άμεση επιρροή του Ναθάνιελ Ρότσιλντ (Nathanael Rotschild) και ο Ρίχαρντ Έρενμπεργκ (Richard Ehrenberg), ένας πολύ συντηρητικός συγγραφέας, αναφέρει: «Στο Λονδίνο, η θέση του λόρδου Ναθάνιελ Ρότσιλντ εξακολουθεί να είναι εξαιρετικά ισχυρή. Τα μη ευρωπαϊκά κράτη, όπως η Βραζιλία και η Χιλή, εξαρτώνται από αυτόν οικονομικά και οι κυβερνήσεις τους τον ακούνε και σε άλλα ζητήματα...» («Μεγάλες περιουσίες» (Große Vermögen), Ιένα 1902, τόμος 1ος, σελ. 161). Ακριβώς την ίδια θέση όμως είχε πάρει το τραπεζικό ίδρυμα στη Βιέννη, στην Πορτογαλία, όμως, η συμμορφούμενη κυβέρνηση διόρισε τον «δικό της» βαρόνο Καρλ φον Ρότσιλντ (Karl von Rothschild) Ιππότη του Τάγματος της παρθένου Μαρίας. Το 1871, ένας Ρότσιλντ από τη γαλλική πλευρά υπέγραψε την οικονομική συμφωνία με τη Γερμανία [από τη γερμανική πλευρά, υπέγραψε ο τραπεζίτης Εβραίος Γέρσον φον Μπλάιχρεντερ (Gerson von Bleichröder)] και με το ξέσπασμα του Παγκόσμιου Πολέμου βλέπουμε τον Οίκο των Ρότσιλντ, με περίπου 40 δισεκατομμύρια ελεγχόμενα φράγκα, σαν την πλουσιότερη οικογένεια του πλανήτη να ξεκινά τις «επιχειρήσεις» της. Οι Γάλλοι ευλογήθηκαν με έναν Ρότσιλντ σαν «εκπρόσωπο του λαού» στη περιοχή που συνορεύει με τα Πυρηναία (για τον οποίο ο επίσκοπος του Ταρμππ δεν ντρεπόταν να κάνει προπαγάνδα)· το δεύτερο όνομα του

Μάντελ⁵⁰ (Georges Mandel), «γραμματέα» του Ζωρζ Κλεμανσώ, ήταν Ρότσιλντ· ο Λάιονελ Ρότσιλντ (Lionel Rothschild) ήταν πρόεδρος της «Ένωσης των Βρετανών Εβραίων» και Σιωνιστής· την «διακήρυξή του» ο Μπάλφουρ την έστειλε για έγκριση στο λόρδο Ρότσιλντ· ένας ταγματάρχης Βάλτερ Ρότσιλντ (Walther Rothschild) ζει σαν ένας Εβραίος κύριος στην Ιερουσαλήμ· ο Άντονι Ρότσιλντ (Antony Rothschild), συνοδεύει τους Άγγλους υπουργούς σε όλα τα συνέδρια σαν «ειδικός σύμβουλος». Και η αναμόρφωση της Αυστρίας πραγματοποιήθηκε βάζοντας την Αυστρία κάτω από την πλήρη κυριαρχία των Ρότσιλντ που ήταν εκεί. Ο βαθμός στον οποίο βρισκόταν η Αυστρία κάτω από την εβραϊκή οικονομική δύναμη, δεν αποδεικνύεται μόνο από την κατάρρευση του τραπεζίτη Εβραίου Ζίγκμουντ Μπόζελ (Siegmund Bosel), αλλά κυρίως από την κατάρρευση του μεγάλου Συνδέσμου τραπεζών Creditanstalt, ο οποίος δεν παρέσυρε μόνο μια ολόκληρη σειρά μικρότερων τραπεζών, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος της αυστριακής βιομηχανίας. Σαν διασώστης έκτακτης ανάγκης έπρεπε στη συνέχεια να παρέμβει το κράτος σαν εγγυητής. Το 1933, ο Ιουδαϊσμός στην Αυστρία είχε επιτύχει τους μεγαλύτερους θριάμβους του: ήταν ο κύριος ένοχος για την ατυχή σύγκρουση με τη Γερμανία. Το 1938 όμως εκεί κατέρρευσε για πάντα!

Οι Βάρμπουργκ. Τους έχουμε συναντήσει ήδη πολλές φορές. Ο Φέλιξ Βάρμπουργκ (Felix Warburg) και ο Πάουλ Βάρμπουργκ (Paul Warburg) σαν συνιδιοκτήτες της πολυεθνικής τράπεζας επενδύσεων «Kuhn, Loeb & Co.» στη Νέα Υόρκη, επηρέαζαν την αμερικανική πολιτική. Στο Αμβούργο, το τραπεζικό ίδρυμα των Βάρμπουργκ, ανήκε στους αδελφούς τους Μαξ και Φριτς [και στον Εβραίο Καρλ Μέλχιोर (Carl Melchior)]. Ένας πέμπτος Βάρμπουργκ, ο καθηγητής Όττο Βάρμπουργκ, κάθισε στο Ανώτατο Συμβούλιο του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Οργανισμού. Ο Μαξ Βάρμπουργκ, ο μεγάλος τραπεζίτης, ήταν ηγέτης της γερμανικής οικονομικής επιτροπής στις Βερσαλλίες [μαζί με τους Πάουλ Λέβι (Paul Levy), Όσκαρ Βάσερμαν (Oscar Wassermann), Άρτουρ Ζάλομονζον (Arthur Salomonsohn)]· ο ηγέτης του προλεταριάτου Φριτς Έμπερτ (Fritz Ebert) έμεινε στο σπίτι του και ο «εθνικός» καγκελάριος του Ράιχ, Βίλχελμ Κούννο [που είχε μεγαλώσει κάτω από τον Εβραίο Άλμπερτ Μπαλλίν (Albert Ballin)] θεωρούσε τον Μαξ Βάρμπουργκ «φίλο» του. Ένας συμβολισμός: στη Συνδιάσκεψη των Βερσαλλιών ο Μαξ Βάρμπουργκ καθόταν «στη γερμανική πλευρά» και ο αδελφός του Φέλιξ Βάρμπουργκ σαν εμπειρογνώμονας από την πλευρά της Αντάντ. Για τους «Γερμανούς» Βάρμπουργκ το 1933 ήρθε το τέλος.

Οι Στράους. Ο Όσκαρ Στράους (Oskar Strauß) και ο Λιούις Στράους (Louis Strauß) έχουν ήδη αναφερθεί σαν οι μεγαλύτεροι ηγέτες του Ιουδαϊσμού. Ο Γιόζεφ Στράους (Joseph Strauß), ο διοικητής των αμερικανικών ναυτικών δυνάμεων στον Ειρηνικό, επίσης. Ο Νέιθαν Στράους (Nathan Strauß) ο «μεγάλος φιλόanthρωπος», δεν έχει περάσει απαρατήρητος. Όταν η Αγγλία αναγνώρισε τα «δικαιώματα» των Εβραϊ-

50. Ο Μάντελ ήταν υπουργός των αποικιών στο υπουργικό συμβούλιο του Εντουάρ Νταλαντιέ (Édouard Daladier) το 1939!

ων στην Παλαιστίνη, ο Νέιθαν Στράους είπε σε μια μαζική συγκέντρωση στις 24 (!) Δεκεμβρίου του 1917 στο Κάρνεγκι Χολ (Carnegie Hall) της Νέας Υόρκης, ότι η Αγγλία εκπλήρωσε όλες τις επιθυμίες του εβραϊκού λαού. Εδώ ανήκει και ο Πολ Στράους (Paul Strauß), ο «Γάλλος» υπουργός υγείας και ο ρόλος του «Γερμανού» Εβραίου Οτμάρ Στράους (Ottmar Strauß) στα παρασκήνια της γερμανικής πολιτικής θα πρέπει να φωτιστεί για άλλη μια φορά.

Οι Σπάγιερ. Ο πρώην διευθυντής της «Γερμανικής Τράπεζας» (Deutsche Bank), ο Άρτουρ φον Γκβίνερ (Arthur von Gwinner) έχει σχέσεις μαζί τους, ο κύριος Έντουαρτ Μπάιτ φον Σπάγιερ (Eduard Beit von Speyer), που είναι και συνιδιοκτήτης της τράπεζας «Αδερφοί Σπάγιερ» (Speyer Brothers) στο Λονδίνο, κάθισε στο εποπτικό συμβούλιο. Ο άλλος ιδιοκτήτης είναι ο λόρδος Έντγκαρ Σπάγιερ (Edgar Speyer). Σαν αντιπρόσωπος στη Νέα Υόρκη ήταν ο Τζέιμς Σπάγιερ (James Speyer). Με την τράπεζα της Δρέσδης υπήρχε μια υπόγεια διασύνδεση. Ένας από τους Σπάγιερ αποκαλούσε τον εαυτό του φον Σπάγιερ-Μπέλγκερ ήταν στο εποπτικό συμβούλιο και ταυτόχρονα επικεφαλής της τράπεζας της Βασιλείας Speyer & Co.

Αυτά είναι μόνο μερικά ονόματα. Επιπλέον, υπάρχουν οι τραπεζικοί οίκοι Μέντελσον (Mendelssohn) στο Βερολίνο και το Άμστερνταμ [ο Φραντς φον Μέντελσον (Franz von Mendelssohn), ήταν πρόεδρος του «Γερμανικού» Οικονομικού Συμβουλίου του Ράιχ· οι Όπενχαϊμ (Oppenheim) και οι Όπενχαϊμερ (Oppenheimer) στη Φρανκφούρτη, το Βερολίνο, τη Χάγη, το Λονδίνο (όπου ήταν εταίροι στην Speyer-Brothers)· οι Βέρνερ, οι Μπάιτ, οι Ούντερμαγιερ, οι Σλέσινγκερ, οι Ντρέιφους και οι Φρίντλεντερ κ.λπ., όλοι αποτελούν την εβραϊκή οικονομική κυριαρχία του ντροπιαστικού σήμερα.

Γι' αυτό είναι κάτι παραπάνω από φυσικό, οι επιμέρους εβραϊκές τραπεζικές οικογένειες να συγκλίνουν όλο και περισσότερο και να γίνονται μια ενιαία οικογένεια, η οποία κυβερνά άσχημα τον κόσμο σύμφωνα με τους «άγραφους νόμους», όπως είπε η «Frankfurter Zeitung». Αυτό γίνεται κρυφά εδώ και πολύ καιρό, αλλά σήμερα γίνεται δημόσια.

Αυτή η διεθνής συνεργασία καθιστά κατανοητό το γεγονός ότι η ιδέα της «Τράπεζας των Εθνών» ή της «Παγκόσμιας Τράπεζας» παρουσιάστηκε σαν ένα ιδανικό που αξίζει να επιδιωχθεί. Ήταν ο μακαρίτης τραπεζίτης Έρνεστ Κασέλ (Ernest Cassel) που, από όσο ξέρω, το προπαγάνδισε δημόσια για πρώτη φορά. Μετά από αυτόν ακολούθησε, λίγο πριν το συνέδριο της Γενεύης⁵¹ ο διευθυντής της γερμανικής «Ασφάλι-

51. Ο Μαξιμίλιαν Χάρντεν [Maximilian Harden – αρχικά λεγόταν Φέλιξ Ερνστ Βιτκόφσκι (Felix Ernst Witkowski)], έγραψε για τη συμμετοχή των Εβραίων σε αυτή τη συνάντηση «Κοσέρ» στο «Μέλλον» του, (Zukunft), αφού ανέφερε ότι ο Λούντβιχ Στάιν (Ludwig Stein) στο εβραϊκό εβδομαδιαίο περιοδικό «Η Ανατολή και η Δύση» του Σικάγο θριαμβεύει με χαρά για τους πολλούς Εβραίους: «Κάρλο Σάντσερ (Carlo Schanzer), Άντολφ Γιόφε (Adolph Joffe), Μαξιμ Λιτβίνοφ (Maxim Litvinov), Λεονίντ Κράσιν (Leonid Krasin) οι περισσότεροι από τους Ρώσους εμπειρογνώμονες· ο Βάλτερ Ράθναου..., ο Γιάκομπ Χίρς (Jacob Hirsch), ο Γιόζεφ Μέλχιोर (Josef Melchior), ο Φέλιξ Μέντελσον (Felix Mendelssohn), ο Μπέρνχαρντ Βάχσταϊν (Bernhard Wachstein), ο Γιόζεφ Κρέμερ (Josef Krämer)· δεν αναφέρθηκαν οι σίγουρα όχι λιγότερο σημαντικοί κύριοι, ο Όττο φον Μάλτσαν (Otto von Maltzan), ο Ερνστ φον Σίμσον (Ernst von Simon), ο Ρούντολφ Χίλφερντινγκ (Rudolf Hilferding), ο Βας Μπον (Wash Bonn), ο Έρικ Βάιτς (Eric Weitz), ο Λούντβιχ Βολφ (Ludwig Wolff), ο Έρχαρντ Λούντβιχ (Erhard Ludwig) και τελευταίος αλλά εξίσου σημαντικός, ο ίδιος ο Στάιν, και μερικοί άλλοι ακόμα.» [«Μέλλον» (Zukunft), No. 37, 10 Ιουνίου 1922.]

ση ζωής στο σπίτι, ΑΕ» (Hausleben Versicherungs-AG) ο δρ. Χανς Χέιμαν (Hans Heymann) με το φυλλάδιο «Η Τράπεζα των Εθνών» (Die Völkerbank). Αυτός ο δρ. Χέιμαν ανέφερε: *«Χρειαζόμαστε έναν τεράστιο μηχανισμό δυνάμεων (Τι Γερμανός!) για να επιβάλουμε το διεθνές σύστημα πολιτικής οικονομίας.»* Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της τράπεζας των Εθνών. Το έργο της θα πρέπει να βασίζεται σε μια σειρά από θέσεις:

1. ένα ενιαίο διεθνές νόμισμα.⁵²

2. η καθιέρωση ενός τέτοιου ενιαίου νομίσματος απαιτεί την σύσταση μιας υπερεθνικής εκδότριας τράπεζας με το δικαίωμα της έκδοσης χαρτονομισμάτων...

3. το κύριο καθήκον της μελλοντικής τράπεζας των Εθνών είναι να χορηγεί βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα δάνεια έναντι της απόκτησης ασφαλώς τεκμηριωμένων απαιτήσεων έναντι των δανειοληπτών στις επιμέρους χώρες.

Με αυτά τα λόγια, η «υποχρέωση του τόκου» των πρωτοκόλλων απαιτεί την ενεχυρίαση της γης, της βιομηχανίας και της γεωργίας, της εργασίας και της ζωτικής ενέργειας όλων των λαών.

Επί πλέον, είπε: *«Για τη χρηματοδότηση νέων εγκαταστάσεων παραγωγής, μεταφορικών εγκαταστάσεων, κ.λπ... απαιτείται επίσης η ίδρυση εθνικών μονοπωλιακών επενδυτικών τραπεζών (χρηματοπιστωτικά συνδικάτα) που προτείνω να τις ονομάσουμε... “αναπτυξιακές τράπεζες”...»* Η 8η θέση προβλέπει το εξής: *«Μετά την έκδοση τίτλων, τα μέσα παραγωγής που δημιουργούνται από το δάνειο μπορούν να εξοπλιστούν.»*

Αυτές και άλλες παρόμοιες θέσεις ο κ. Χέιμαν τις υποστήριξε στη συνέχεια με μεγάλη δυναμικότητα. Σχεδόν όλες οι προτάσεις ακολουθούν τις ίδιες γραμμές που περιγράφονται στα Πρωτόκολλα και συνάδουν με τις εβραϊκές αρχές που μας έμπλεξαν όλους στην ξένη οικονομική κυριαρχία. Η υιοθέτηση της λεγόμενης «γνωμοδότησης του Ντόους» [Τσαρλς Γκέιτς Ντόους (Charles Gates Dawes)], σήμανε το τέλος μιας εποχής σκλαβιάς.

⁵². Σε αυτό το πλαίσιο, σκεφτείται την Εσπεράντο του Πολωνο-Εβραίου Λουδοβίκου Λάζαρου Ζαμένχοφ (Ludwik Lejzer Zamenhof).

Εικοστή πρώτη Συνεδρία

Μετά το πρόβλημα των δανείων του κράτους από το εξωτερικό, οι διψασμένοι για τόκους σοφοί εξετάζουν το ζήτημα των δανείων από το εσωτερικό. Τα σχέδια δεν είναι τίποτα άλλο από μια σύντομη ιστορία των οικονομικών των τελευταίων δεκαετιών. Λένε:

«Όταν ένα κράτος θέλει να πάρει ένα εσωτερικό δάνειο, συνήθως έρχεται σε επαφή με τους μεγάλους χρηματοδότες της χώρας. Αυτοί καθορίζουν, κατά κανόνα, την τιμή και τους λοιπούς όρους της σύναψης του συμβολαίου. Όταν η προκαταβολή είναι μεγάλη συνήθως χορηγούν έκπτωση στις δόσεις τους. Μόνο τότε το κράτος δημοσιεύει τους όρους της εγγραφής και καλεί τους υπηκόους του να εγγραφούν στα ομόλογα σταθερού επιτοκίου μέσα σε ορισμένη χρονική περίοδο. Προκειμένου να γίνει το δάνειο διαθέσιμο σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο αριθμό ατόμων, το δάνειο διανέμεται σε μεγάλο βαθμό σε ονομαστικές αξίες. Η ονομαστική αξία των μεμονωμένων κομματιών κυμαίνεται από εκατοντάδες έως χιλιάδες. Μετά από λίγες μέρες, η τιμή του ομολόγου αυξάνεται τεχνητά, επειδή υποτίθεται ότι όλα καταρρέουν. Αμέσως μετά λέγεται ότι τα ταμεία του θησαυροφυλακίου είναι γεμάτα και ότι δεν μπορούν να χωρέσουν πολλά χρήματα. Κανένας δεν πέφτει στην εσωτερική αντίφαση να χορηγήσει δάνειο κάτω από τέτοιες συνθήκες. Όλοι είναι περήφανοι για το γεγονός ότι το ποσό που συγκεντρώθηκε φέρεται να υπερκαλύπτεται πολλές φορές. Όπως υποστηρίζεται γενικά, δεν θα μπορούσε να υπάρξει καλύτερη απόδειξη της εμπιστοσύνης του λαού στη νομισματική οικονομία του κράτους.

Μόλις τελειώσει το παιχνίδι των ομολόγων, το κράτος έρχεται αντιμέτωπο με το γεγονός της σημαντικής αύξησης του εθνικού του χρέους. Για να πληρώσει τους τόκους αυτού του χρέους συνήθως καταφεύγει σε νέα δάνεια. Κατ' αυτόν τον τρόπο αυξάνονται όλο και περισσότερο τα χρέη και οι τόκοι. Εάν το κράτος έχει εκμεταλλευτεί μέχρι τα όρια, την εμπιστοσύνη που του δόθηκε, δεν χρειάζεται να καλύψει με νέους φόρους το χρέος, αλλά μόνο τους τόκους. Τότε χάνεται για πάντα και τίποτα δεν θα μπορεί να το απελευθερώσει από τη σκλαβιά του χρέους.»

Παρέθεσα πολλές φωνές που ικέτευαν για εβραϊκά χρήματα και για την «εμπιστοσύνη της παγκόσμιας οικονομίας», καθώς και τους θριαμβευτικούς και ταυτόχρονα απειλητικούς ήχους από το εβραϊκό στρατόπεδο. Ακόμη και ο Αμερικανός πρόεδρος, ο οποίος στα τέλη Μαΐου 1923 σε μια επίσημη επιστολή του προς την Εβραϊκή Ιστορική Εταιρεία έγραψε: «Η συμβολή των Εβραίων στην ανάπτυξη της Αμερικής είναι μια από τις πιο ένδοξες (!) σελίδες στην ιστορία της κοινής μας

πατρίδας» [«Εβραϊκό Κέντρο Τύπου Ζυρίχης» (Jüdische Preßzentrale Zürich), No. 245, 1923]. Το να παρουσιάζεις την κυριαρχία της εβραϊκής χρηματοδότησης σαν μια «ένδοξη» εξέλιξη, είναι σίγουρα σκληρό. Αλλά όλες αυτές οι υποκλίσεις μπροστά στον Ιουδαϊσμό θα ξεπεραστούν από μια πράξη της «χριστιανικής» ουγγρικής κυβέρνησης το 1923.

Η «Βιεννέζικη Πρωινή Εφημερίδα» (Wiener Morgenzeitung) ανέφερε: Η Ισραηλιτική θρησκευτική κοινότητα της Βουδαπέστης ενημερώθηκε από τον υπουργό εξωτερικών, Γιέζα Νταρουβάρι (Géza Daruváry) ότι ο πρωθυπουργός κόμης Ιστβαν Μπέθλεν (István Bethlen), αντιμετωπίζει μεγάλες δυσκολίες στην προσπάθειά του να πάρει ένα ξένο δάνειο, καθώς αντιμετωπίζει παντού δυσπιστία λόγω της εβραϊκής πολιτικής της κυβέρνησης. Ο υπουργός εξωτερικών, εξ ονόματος της κυβέρνησης, ζήτησε από τους εκπροσώπους της εβραϊκής κοινότητας μια δήλωση που θα ήταν κατάλληλη για να καλύψει την κυβέρνηση και να επιβεβαιώσει ότι οι Εβραίοι στην Ουγγαρία έχουν όλα τα δικαιώματα που παρέχει στις μειονότητες η Συνθήκη Ειρήνης του Τριανόν.

Μετά από αρκετές ώρες διαβουλεύσεων, οι ηγέτες της εβραϊκής κοινότητας δήλωσαν ότι η εδραίωση των σχέσεων στην Ουγγαρία προχωρούσε και ότι υπήρχε ελπίδα ότι οι Εβραίοι στην Ουγγαρία θα αποκτούσαν ίσα δικαιώματα. Αυτή η δήλωση μεταφέρθηκε στο Παρίσι από διπλωματικό αγγελιαφόρο («Εβραϊκό Κέντρο Τύπου Ζυρίχης», No. 124 της 1ης Ιουνίου 1923).

Η κυβέρνηση ενός «εθνικού κράτους» λοιπόν, πήγε να παρακαλέσει τους Εβραίους πολίτες της για έναν καλό λόγο, και μόνο μετά από ώρες επαιτείας της δόθηκε μια μη δεσμευτική, αλλά απαιτητική εξήγηση, η οποία στη συνέχεια στάλθηκε στο εβραϊκό κέντρο στο Παρίσι.

Αυτό είναι το τελευταίο στάδιο της ντροπής, το τέλος μιας εποχής.

Σαν αποτέλεσμα αυτής της υποταγής της ουγγρικής «κυβέρνησης» στις επιταγές των μεγάλων Εβραίων χρηματοδοτών, προέκυψε φυσικά η δίωξη των εθνοτικών ουγγρικών ενώσεων που ήθελαν να καθαρίσουν τη χώρα τους από την εβραϊκή πανούκλα. Και στις 15 Οκτωβρίου 1923, ο κόμης Μπέθλεν σαν πρωθυπουργός, ανέβηκε στην εξέδρα και δήλωσε ότι ήταν αντίπαλος των «προστατευτών της φυλής». Ακολούθως η Βουλή διέκοψε γιατί – μετά από αυτή την υπόκλιση – οι διαπραγματεύσεις για το δάνειο μπορούσαν πλέον να συνεχιστούν.

Τελευταίες Συνεδρίες

Από την 22η έως την 24η συνεδρία τα πρωτόκολλα ασχολούνται με την εικόνα των συνθηκών στη μεσσιανική παγκόσμια αυτοκρατορία. Αν αρχικά θεωρούνταν απαραίτητα και σωστά τα ψέματα και η εξαπάτηση τώρα θεωρούνται απαραίτητα και σωστά η επιείκεια και η δικαιοσύνη· αν κήρυτταν την αποσύνθεση, τώρα κήρυτταν την εξουσία του κράτους· αν στην αρχή χτυπούσαν όλα τα πάθη, τώρα έλεγαν: «Για να συνηθίσουν τα έθνη να μας υπακούουν, πρέπει να τους διδάξουμε την ταπεινοφροσύνη.» Ό,τι άλλοτε ονομαζόταν εξέγερση και αναταραχή, τώρα ονομάζεται απόλυτη «ειρήνη και τάξη». Αν αρχικά διδάσκονταν η περιφρόνηση και η κυριαρχία του αίματος, τώρα διδάσκεται η «αληθινή αξιοπρέπεια της εκπλήρωσης του καθήκοντος».

Οι τελευταίες διαλέξεις συνεχίζονται με αυτόν τον φλύαρο και ανούσιο τόνο ο Εβραίος παγκόσμιος άρχοντας απαιτεί την μεγαλύτερη ηθική. Αυτά είναι ακριβώς τα ίδια λόγια με τα οποία γέμισαν οι «ισραηλινές» εφημερίδες μας. «Ιουδαϊσμός σημαίνει ο λαός του Θεού», ακούγονταν καθημερινά από το εβραϊκό δάσος των εφημερίδων, και ακριβώς δίπλα του χαμογελούσε η περιφρόνηση για οτιδήποτε μη εβραϊκό, ανάμεσα στις γραμμές ξεχείλιζε η χαρά κάθε νέας παγκόσμιας απάτης, όπως ακριβώς διαφήμιζαν σε εμάς σαν «φιλόανθρωπους» τους μεγαλύτερους κερδοσκόπους και εκμεταλλευτές του χρηματιστηρίου.

Τα πρωτόκολλα ξεκινούν με κακία και δολιότητα και τελειώνουν με – υποκρισία...

Ξεκίνησα με μια εβραϊκή αυτοεξομολόγηση του 1918, με μια εβραϊκή αυτοεξομολόγηση από το 1897 ασχολείται κάθε σελίδα αυτού του βιβλίου· θα ήθελα να κλείσω με μια εβραϊκή θριαμβευτική αυτοεξομολόγηση του 1923. Ο «Γενικός Γραμματέας των Εβραίων της Αγγλίας», Λουσιέν Γουλφ (Lucien Wolf), δημοσίευσε (σύμφωνα με το «Εβραϊκό Πρακτορείο Τύπου της Ζυρίχης», No. 147 και 148 της 15ης και 21ης Ιουνίου 1923) ένα μεγαλύτερο άρθρο με τίτλο «Ο Εβραίος στη διπλωματία». Το «Εβραϊκό Πρακτορείο Τύπου της Ζυρίχης» είπε για αυτόν ότι «κανένας άλλος δεν έχει κληθεί να γράψει γι' αυτό το θέμα». Αφού ο αγγλο-εβραίος μίλησε για αρκετή ώρα για πράγματα που έχουν αναφερθεί σ' αυτό το βιβλίο, ανακοίνωσε: «*Η μεγάλη ανάκαμψη της δεύτερης δεκαετίας του 20ού αιώνα και οι δημοκρατικές συνέπειες* (βλ. Πρωτόκολλο 1 – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) πρόσφεραν την ευκαιρία για μια σημαντική αναβίωση της διπλωματικής δραστηριότητας από την πλευρά των Εβραίων. Κατά τη διάρκεια του πολέμου υπήρξαν δύο Εβραίοι που, ακολουθώντας το παράδειγμα των ομοθρήσκων τους τον

16ο και 17ο αιώνα, βοήθησαν να αποκρούσουν τις νέες επιθέσεις στην ελευθερία της Ευρώπης και στην ηγεμονία των δυνάμεων. Ήταν ο λόρδος του Ρέντινγκ (Rufus Isaacs)... και ο βαρόνος Σίντνεϊ Σονίνο (Sidney Sonnino), που το 1915 έθεσαν σε ισχύ τη Συνθήκη του Λονδίνου, η οποία διέλυσε την Τριμερή Συμμαχία και οδήγησε την Ιταλία στον πόλεμο.» Ο Λουσιέν Γουλφ συνέχισε λέγοντας, και σας ζητώ να πάρετε στα σοβαρά τα λόγια του: «Εκτός από αυτούς τους δύο άνδρες, δεν είχαμε διακεκριμένους εκπροσώπους από την εβραϊκή πλευρά στη διπλωματία του πολέμου, αλλά στη νεοσύστατη υπηρεσία πληροφοριών και προπαγάνδας, η οποία ήταν προσαρτημένη σε όλα τα υπουργεία εξωτερικών, προσλήφθηκαν γρήγορα πολλοί Εβραίοι που είχαν την παραδοσιακή κοσμοπολιτική οπτική και ήξεραν ξένες γλώσσες. Είναι ένα αξιοσημείωτο γεγονός, που δεν είναι ευρέως γνωστό, ότι όλοι οι εμπόλεμοι δεν εκτίμησαν σωστά τη σημασία της εξασφάλισης της υποστήριξης των Εβραίων. Γι' αυτό το λόγο, τα υπουργεία εξωτερικών του Λονδίνου, του Παρισιού και του Βερολίνου οργάνωσαν ειδικά εβραϊκά τμήματα, τα οποία επικεντρώθηκαν στη μελέτη των εβραϊκών ζητημάτων. Η ιστορία του ανταγωνισμού μεταξύ αυτών των τμημάτων για το ζήτημα της Παλαιστίνης, την οποία οι Σιωνιστές ηγέτες εκμεταλλεύτηκαν τόσο επιδέξια, δεν έχει ακόμη γραφτεί. Από την αρχή, οι σιωνιστικές τάσεις του υπουργείου εξωτερικών του Λονδίνου σημαδεύτηκαν από τον διορισμό ενός αξιωματούχου στο νέο εβραϊκό τμήμα, ο οποίος, αν και δεν ήταν Εβραίος, ήταν συγγενής και συνονόματος ενός διάσημου διπλωμάτη, δημοσιογράφου και συγγραφέα, ο οποίος θεωρείται ένας από τους πρωτοπόρους της σιωνιστικής ιδέας. Στο Παρίσι και στο Βερολίνο, τα εβραϊκά τμήματα διοικούνταν από διάσημους Εβραίους καθηγητές, αλλά το ενδιαφέρον τους για τον Σιωνισμό ήταν ελάχιστο. Ο ένας ήταν ο καθηγητής Σιλβάν Λεβί (Sylvain Lévi) ο διαπρεπής σανσκριτικός μελετητής και σημερινός πρόεδρος της «Παγκόσμιας Ισραηλινής Συμμαχίας» (Alliance Israélite Universelle), και ο άλλος, ο καθηγητής Μορίτζ Σομπερνχάιμ (Moritz Sobernheim), επίσης διακεκριμένος σαν ανατολίτης. Το βρετανικό και το γαλλικό τμήμα έχουν πλέον καταργηθεί, αλλά το εβραϊκό τμήμα στην οδό Βίλχελμ (Wilhelmstraße) εξακολουθεί να λειτουργεί υπό τη διεύθυνση του καθηγητή Σομπερνχάιμ. Σε αναγνώριση των υπηρεσιών που προσέφερε ο καθηγητής Σιλβάν Λεβί στο Κε ντ' Ορσέ (Quai d'Orsay), ο γιος του, Ντανιέλ Λεβί (Daniel Levi), έγινε δεκτός στον διακεκριμένο κύκλο της γαλλικής διπλωματίας. Αυτή τη στιγμή υπηρετεί σαν πρόξενος στη Βομβάη.»

Αφού επαίνεσε τον Πολ Μαντού (Paul Mantoux), τον διευθυντή του πολιτικού τμήματος της Κοινωνίας των Εθνών, συνέχισε: «Στο παρασκήνιο της διάσκεψης [στις Βερσαλλίες, όπου ο Όσκαρ Στράους εκπροσωπούσε τον Ταφτ (Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ (William Howard Taft))], κινούνταν πολλοί άλλοι Εβραίοι, οι οποίοι ήταν εφήμεροι εκπρόσωποι μη αναγνωρισμένων κρατών που ήλπιζαν να κερδίσουν την αναγνώριση των μεγάλων δυνάμεων. Έτσι, η Λιθουανία εκπροσωπήθηκε από τον δικηγόρο Σίμσον Ρόζενμπαουμ (Shimshon Rosenbaum) από το Κόβνο (σημ: Κάνουνας), με τον βαθμό του βοηθού

του υπουργού εξωτερικών, ενώ η Ουκρανία εξουσιοδότησε δύο Εβραίους, τον δικηγόρο από το Κίεβο Άρνολντ Μάργκολιν (Арнольд Марголин) και τον Ζάμουελ Ζάρχι (Samuel Zarchi), έναν γιατρό που είχε ασκήσει το επάγγελμα στο Λονδίνο στην οδό Γουάιτσαπελ (Whitechapel). Στην τελική πράξη της ειρηνευτικής διάσκεψης, βρίσκουμε μια μικρή ομάδα άλλων διακεκριμένων Εβραίων που υπέγραψαν τις συνθήκες ειρήνης. Η Συνθήκη των Βερσαλλιών από την πλευρά της Ιταλίας υπογράφηκε από τον βαρόνο Σονίνο, από την πλευρά της Ινδίας από τον Έντγουιν Μόνταγκιου (Edwin Montagu), αυτή του Αγίου Γερμανού από τον Λουί-Λουσιέν Κλοτζ (Louis-Lucien Klotz) από την πλευρά της Γαλλίας και αυτή του Τριανόν από τον Ωγκύστ Ισαάκ (Auguste Isaac), επίσης από την πλευρά της Γαλλίας. Μερικοί από αυτούς τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους συγκαταλέγονται επίσης στους υπογράφοντες τις συνθήκες για τις μειονότητες με την Πολωνία, τη Ρουμανία και την Τσεχοσλοβακία. Η συνθήκη με την Πολωνία υπογράφηκε από όχι λιγότερους από τρεις Εβραίους, από τους Σονίνο, Κλοτζ και Μόνταγκιου, ενώ οι άλλες δύο μεγάλες συνθήκες υπογράφηκαν από τον Κλοτζ.»

«Οι διπλωματικές δραστηριότητες των Εβραίων μετά τη σύναψη της συνθήκης ειρήνης μπορούν να συζητηθούν εν συντομία. Η Ευρώπη (!) (όχι η Γερμανία – Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ) είχε έναν Εβραίο υπουργό εξωτερικών στο πρόσωπο του εκλιπώντος Βάλτερ Ράθναου, ο οποίος ήταν μέλος του υπουργικού συμβουλίου του Δρ. Γιόζεφ Βιρτ (Joseph Wirth) στη Γερμανία. Στην περίπτωση του, μια διπλωματική καριέρα με τις υψηλότερες προοπτικές διακόπηκε από τα χέρια ενός αντισημίτη δολοφόνου. Σε στενή συνεργασία μαζί του ήταν και ένας Εβραίος πρεσβευτής, επίσης με μεγάλες ικανότητες, ο Λούντο Μορίτζ Χάρτμαν (Ludo Moritz Hartmann), ο λόγιος ιστορικός που εξακολουθεί να εκπροσωπεί την Αυστριακή δημοκρατία στο Βερολίνο. Στο Λονδίνο, ο κ. Χένρι Ραμπίνοβιτς (Henry Rabbino-witsch) υπηρετεί σαν Καγκελάριος της πρόσφατα πλήρως αναγνωρισμένης Λιθουανικής δημοκρατίας και μέχρι πρόσφατα ο δρ. Μαρκ Βίσνιτजर (Mark Wischnitzer), ο εξέχων Ρωσοεβραίος ιστορικός με την ίδια ιδιότητα στην πρεσβεία της πρώην δημοκρατίας της Ουκρανίας. Στη Γενεύη, ένας άλλος εξαιρετικός ιστορικός, ο καθηγητής Σίμον Άσκεναζι (Szymon Askenazy), εκπροσωπεί την Πολωνία που είναι διαπιστευμένη στην Κοινωνία των Εθνών, σαν επικεφαλής της αντιπροσωπείας. Τόσο η σοβιετική κυβέρνηση όσο και οι στρατιωτικές κυβερνήσεις των κρατών που δεν είχαν αναγνωριστεί, που πολέμησαν τον σφετερισμό των Μπολσεβίκων, είχαν έναν αριθμό Εβραίων διπλωματών. Ανάμεσα σ' αυτούς, οι Μπολσεβίκοι εκπροσωπούνται κυρίως από τον Μαξίμ Λιτβίνοφ (Максим Литвинов), πρώην πρεσβευτή στη Μεγάλη Βρετανία και νυν βοηθό του υπουργού εξωτερικών Λεφ Κάμενεφ (Лев Каменев), καθώς και από τον διάδοχό του στο Λονδίνο, τον Καρλ Ραντέκ, ο οποίος ήταν ο πρώτος πρεσβευτής των Σοβιετικών στο Βερολίνο, καθώς και από τους Ιβάν Ζάλκιντ (Иван Залкинд) και Τέοντορ Ρόθσταϊν (Фёдор Ротштейн), οι οποίοι υπηρέτησαν σαν σοβιετικοί απεσταλμένοι στην Τεχεράνη. Από την άλλη πλευρά βρίσκουμε τον παλιό Ρώσο δικηγόρο και γερουσιαστή

Μαξίμ Βιναβέρ (Максим Винавер), που διετέλεσε υπουργός εξωτερικών στην κυβέρνηση του στρατηγού Αντόν Ντενίκιν (Антон Деникин), ενώ ο Αντρέι Μαντελστάμ (Андрей Мандельштам), ο γνωστός διεθνής νομικός, φιγουράρει μεταξύ των αντιπροσώπων τους στο Παρίσι.»

«Σαν μια προσθήκη στις παραπάνω δηλώσεις πρέπει να αναφερθούν μεταξύ άλλων οι εξής: ο Έιμπραμ Αϊζακ Έλκους (Abram Isaac Elkus) από την Νέα Υόρκη, Αμερικανός πρεσβευτής στην Κωνσταντινούπολη· ο Μαρκ Χάιμαν (Mark Hyman) από την Νέα Υόρκη, γενικός πρόξενος της “US. Shipping Board”· ο Μπέρναρντ Γκότλιμπ (Bernard Gotlieb), Αμερικανός πρόξενος στη Σαγκάη· ο Μαξ Κίργιασοφ (Max Kirjassof), Αμερικανός Πρόξενος στη Μαντζουρία και οι Αμερικανοί Πρόξενοι Σάμιουελ Σέιλ (Samuel Sale) και Σάμιουελ Σόκομπιν (Samuel Sokobin) στο Καπλάν της Κίνας· επίσης ο Ζακ Τζώρτζ Νάμπεργκ (Jacques Georges Nunberg), γραμματέας της πρώτης αποστολής της πολωνικής αποστολής στη Βέρνη και ο Μίλαν Σβαρτς (Milan Schwarz) πρόξενος της Γιουγκοσλαβίας στη Ζυρίχη. Μεταξύ των αντιπροσώπων της Κοινωνίας των Εθνών υπάρχουν και αρκετοί εξέχοντες Εβραίοι» («Εβραϊκό Πρακτορείο της Ζυρίχης»).

Αυτό σηματοδοτεί πλήρως τον Εβραϊσμό του κόσμου, αλλά και τον δρόμο που οδηγεί στην απελευθέρωση του κόσμου...

Επίλογος

Η παραπάνω έρευνα και τα τεκμήρια δεν αφήνουν καμία αμφιβολία ως προς την ομοιότητα του τρόπου σκέψης, όπως φαίνεται στα Πρωτόκολλα και στην υπόλοιπη Ιουδαϊκή βιβλιογραφία. Η σημερινή πολιτική ανταποκρίνεται με κάθε λεπτομέρεια στις προθέσεις και τα σχέδια όπως συζητήθηκαν και καταγράφηκαν πριν από περισσότερα από 35 χρόνια. Έπρεπε να περιοριστώ πολύ με τα αποδεικτικά στοιχεία, αλλά για κάθε σημαντική περίπτωση χρησιμοποιούσα ένα διαφορετικό κράτος σαν παράδειγμα, για να μπορέσουμε να εξετάσουμε την εβραϊκή δραστηριότητα και τις επιτυχίες της σε όλα τα μεγάλα κράτη, αλλά και στην Ελβετία, την Αυστρία, την Τσεχοσλοβακία, την Πολωνία, κ.λπ. Παντού η ίδια εικόνα, η ίδια ντροπή.

Πως έγινε αυτό; ρώτησα στην εισαγωγή. Ένα από τα πιο βαθιά λόγια για τον Εβραίο προέρχεται από τον Ρίχαρντ Βάγκνερ. Τον αποκάλεσε «εύπλαστο δαίμονα της παρακμής της ανθρωπότητας». Αυτό σημαίνει ότι όταν ένας λαός ή πολλοί λαοί μαζί βιώνουν μια εποχή πνευματικής ξηρασίας, μη δημιουργικής πνευματικότητας, μια εποχή χωρίς ρίζες, ψεύτικης προσπάθειας, τότε ο Εβραίος εμφανίζεται στην ηγετική θέση σαν σύμβολο αυτής της παρακμής. Επειδή ήμασταν άπιστοι στον εαυτό μας, αυξάνεται η δύναμή του· επειδή δεν προστατεύσαμε ότι πιο ιερά είχαμε, μπόρεσε να τα αρπάξει. Απαρνηθήκαμε την αγάπη και η κατάρα του χρυσού ήρθε στον κόσμο μας. Σαν το μεταφυσικό μας αντίστοιχο ο Εβραίος στέκεται στην ιστορία μας εδώ. Αυτό όμως δεν το καταλάβαμε ποτέ ξεκάθαρα. Πάντα περιβάλλαμε την ερμητική του μορφή με τα ρούχα μας, προσθέτοντας στα όμορφα λόγια του κίνητρα που δεν υπήρχαν, και μεταφέραμε την ψυχική και πνευματική μας φύση σε αυτή τη μορφή, χωρίς να υποψιαζόμαστε ότι ο δαίμονας του Εβραίου δεν ήθελε και δεν μπορούσε να τα δεχτεί όλα αυτά, ότι βαθιά μέσα του πνευματικά κατοικούσε σε έναν άλλο πλανήτη. Σήμερα, επιτέλους, φαίνεται ότι ο αιώνιος ξένος και εχθρός, αφού σκαρφάλωσε και απέκτησε μια τεράστια δύναμη, γίνεται αντιληπτός και μισητός. Για πρώτη φορά στην ιστορία, το ένστικτο και η γνώση ανυψώνονται σε καθαρή συνείδηση, και στην κορυφή του άπληστου βουνού προς την εξουσία η πτώση στα βάθη περιμένει τους Εβραίους. Η τελική πτώση. Σύμφωνα με τον ίδιο, ο Εβραίος δεν έχει πλέον χώρο στην Ευρώπη και την Αμερική.

Μια νέα εποχή αρχίζει σήμερα, εν μέσω της κατάρρευσης ενός ολόκληρου κόσμου, μια ριζική απόκλιση σε όλους τους τομείς από πολλές ιδέες του παρελθόντος. Ένα από τα προμηνύματα της επερχόμενης μάχης για μια νέα παγκόσμια διάρθρωση είναι η αναγνώριση της φύσης του δαίμονα της σημερινής μας παρακμής. Τότε θα ανοίξει ο δρόμος για μια νέα εποχή...

Το κράτος του Αδόλφου Χίτλερ ξεκίνησε έναν αγώνα, ο οποίος δεν

έχει σαν στόχο μόνο την απελευθέρωση του γερμανικού λαού από τις διαφθαρτικές εβραϊκές επιρροές, αλλά επιπλέον θέλει να δημιουργήσει ένα πρότυπο για το πώς μπορεί να αντιμετωπιστεί η αμαρτωλή σχέση των λαών με τον Ιουδαϊσμό προς ένα καθαρό διαζύγιο. Γιατί οι Εβραίοι όσο και να καυχούνται ότι έχουν εμπλουτίσει την ανθρωπότητα με σπουδαίους Εβραίους, οι οποίοι συνήθως εξαντλούνται σε αμφιλεγόμενα ονόματα όπως ο Αϊνστάιν, ο Χάιν, ο Σπινόζα, στην πραγματικότητα ο Πολ ντε Λαγκάρντ είχε δίκιο όταν είπε γι' αυτά: *«Τίποτα, απολύτως τίποτα, από όλα όσα κάνουν την Ευρώπη να κινείται, δεν προέρχεται από μια εβραϊκή καρδιά: οι Εβραίοι δεν έκαναν καμία εφεύρεση· πάντα σε αντίθεση στην συνεχώς εξελισσόμενη ιστορία στο πλευρό των ανώριμων επαναστατών, φώναζαν για μια ουτοπική μακαριότητα και δεν υπέφεραν ούτε καν γι' αυτό: παντού πουλούσαν σαν μικροπωλητές κατώτερα προϊόντα σε αυτούς που ήταν πολύ τεμπέληδες για να καταλάβουν ότι τους πουλούσαν κατώτερα προϊόντα.»*

Ο Ιουδαϊσμός σήμερα διαμαρτύρεται για την γνώση στη Γερμανία και τη σημαντική ανακάλυψη στην αξιολόγηση των ανθρώπων ανάλογα με τη φυλετική τους καταγωγή και τις ψυχικές αξίες που συνδέονται με αυτό. Είναι ευνόητο, ότι ο Ιουδαϊσμός, που πάντα στόχευε να εξαλείψει τις φυλές που δημιουργήθηκαν από τους φυσικούς νόμους και να τις ενοχοποιήσει και να τις εκφυλίσει με φθοροποιές επιρροές, δεν βρίσκει καμία ευχαρίστηση σε αυτή την «προγονολογική έρευνα», όπως αποκαλείται στην εβραϊκή ορολογία. Διότι τώρα αποκαλύπτονται και ανακαλύπτονται οι πηγές για να εμποδίσουν την διείσδυση των επιρροών που είναι ξένες προς το είδος και τη φυλή, οι οποίες τελικά θα οδηγούσαν τους ανθρώπους, που επηρεάζονται από αυτές, στη σύγκρουση που επιδιώκει ο Ιουδαϊσμός και θα τους έκαναν κατάλληλους για τα σχέδιά του. Στη Γερμανία έχει ξεκινήσει μια νέα ζωή, που απαιτεί θάρρος και αδίστακτη αποφασιστικότητα για να πραγματοποιηθεί. Στηρίζεται και πάλι στις υγιείς αξίες του ατόμου και στις κληρονομικές του αξίες για το έθνος. Ουσιαστικά εδώ οι νέες ιδέες καθορίζουν την εξέλιξη ενός λαού και τη μορφή του κράτους, που χτίζει ο λαός. Η Γερμανία έχει ξεπεράσει τις ασαφείς εβραϊκές φαντασιώσεις, που ήταν αποτέλεσμα της εβραϊκής και φιλελεύθερης, αλλά όχι γερμανικής σκέψης, και, ακολουθώντας τους νόμους της ζωής και της ανάπτυξης, έχει ξαναβρεί τον δρόμο της για να επιστρέψει στα κορυφαία σημεία της γερμανικής ιστορίας και του γερμανικού μεγαλείου. Διότι τα λόγια του προφήτη Πολ ντε Λαγκάρντ πρέπει να γίνουν πραγματικότητα: *«Η Γερμανία πρέπει να είναι γεμάτη με Γερμανούς και με γερμανικό τρόπο, τόσο γεμάτη από τον εαυτό της όσο ένα αυγό. Τότε δεν θα υπάρχει καθόλου χώρος σ' αυτήν για την Παλαιστίνη.»*

Ο θάνατος των παιών ο πλούτος των Εβραίων